

ЧАРЛЗ ИНГРИД БЛУС ЗА ЛАЗЕРТАУН

Част 2 от „Пясъчните войни“

Превод от английски: Юлиан Стойнов, 2006

chitanka.info

ПЪРВА ЧАСТ

1.

— Няма костюм, няма и войник. Ето ви една простичка истина — инструкторът плъзна поглед по редицата от мъже, строени пред него, чиито голи рамене лъщяха от пот под ярките лъчи на слънцето. — Можем да ви дадем лазерни пушки, но никога няма да станете войници.

Не беше чак толкова просто. Никога не е било. Ала въпреки това мъжете продължаваха да стоят неподвижно, покрити с прахта на този чужд свят, и да слушат инструктора. Един от тях, нито млад, нито стар, неволно потреперваше, чувствайки се гол и незащитен под малтенското слънце, тъй като през последните шест седмици твърде рядко се бе разделял с костюма си. Бялата му кожа порозовяваше бързо. Бяха ги накарали да си свалят костюмите след няколко дни на патрулни обиколки и сега тренираха без тях.

От двете му страни бяха строени млади мъже, почти момчета, втренчили погледи в инструктора. За Джек Сторм подобна ситуация бе позната от преди доста време и не чувстваше това, което изпитваха те. Беше получил бойното си кръщение преди много години и сега единственото, което го вълнуваше, бе дали ще успее да си възвърне формата, за да бъде приет в редиците на имперската гвардия. За разлика от останалите, подредени в редици встрани и зад него, той не бе тук от патриотични подбуди или от желание да служи на императора. Напротив. Беше дълбоко уверен, че императорът му е длъжник.

Беше с дващестина години по-стар от другите. Не си личеше по тялото му, защото бе прекарал седемнайсет от тях в хибернационен сън. Докато стоеше, замислен за тези и други неща, а гласът на инструктора ехтеше на парадния площад, усещаше как потта се стича по тялото му. Пясъчнорусата му коса бе започнала да потъмнява. Лицето му бе обгоряло от слънцето, но само до шията, откъдето започваше бледорозова кожа.

Джек затвори очи, опитвайки се да се изолира от всичко. Ала побърза да ги отвори, когато неочаквано пред вътрешния му взор

изплува отдавна забравен кошмар от времето на хибернационния сън. Припомни си, че е имало дни, в които това проклятие е било равносилно на благословия. Ако тялото му бе на четирийсетгодишен, едва ли щеше да издържи на натоварванията, на които го бяха подложили през изминалите шест седмици.

Мъжът до него пристъпи от крак на крак.

— За какво говори този?

— Ще видиш — отвърна тихо Джек. Прогони споходилото го желание да извърне глава и да погледне към прозореца на втория етаж, откъдето и днес, както всеки ден, ги наблюдаваше невисок, строен мъж. Този мъж, прочут наемник, посочен лично от императора да командва гвардията, нямаше име, също както Джек Сорм нямаше определена възраст. Пурпурния познаваше Джек добре — но дори приятелството между двамата не можеше да го отърве от строгия поглед на инструктора.

— И така, войници — прокънтя гласът на инструктора. Всички знаем, че само един на всеки четирима ще стигне заветната цел и ще стане имперски гвардеец. Това, което не знаете, е къде и кога ще бъде взето решението. — Той скръсти ръце на блестящите си сребърни гърди. — Защото днес е денят. От няколко седмици получавате оценки за всеки взет изпит. Днес онези от вас, които не са се справили, ще бъдат отстранени. Получихте костюмите си и вече знаете как да ги поддържате. Окончателната преценка ще бъде извършена според състоянието, в което се намират те. В момента се извършва техният оглед.

— По дяволите! — изруга червенокосият вдясно от Джек.

Джек разбираше какво има предвид. Току-що се бяха завърнали от тридневен патрул и не им бе останало време да презаредят и поправят костюмите си. Какво, за Бога, очакваха тези хора?

Но под първоначалната му изненада си проправяше път една друга мисъл. Устните му се извиха в едва забележима усмивка. Император Пепус знаеше какво иска — човек, който не само владее бойните умения, но и знае как да поддържа в изправност и готовност снаряжението си. С такъв човек зад гърба си можеше да стигне далече.

От друга страна, подобно решение можеше да се окаже фатално за Джек. В сравнение с останалите, неговият костюм бе архаичен, далечен прототип на костюмите, които бяха изработени от новото

правителство. С него бе участвал в Пясъчните войни и се бе завърнал оттам.

И освен това костюмът му беше жив.

Джек неволно трепна, когато инструкторът изрева: „Свободни сте!“ Колко надълбоко в костюма му биха могли да се заровят? Той облиза устни. Бяха покрити със засъхнала прах.

Нечия ръка го потупа по рамото.

— Да пийнем по една студена бира?

— Защо не? — сви рамене Джек. — Чакането ще е дълго. Имат да проверяват триста костюма.

Изравни се с niskия, набит и мургав мъж, който го бе поканил. Не познаваше Даку много добре, въпреки че беше един от първите доброволци в отряда за подготовка.

В началната подготовка нямаше чинове. Даку би могъл да е генерал или цивилен. Беше работил и тренирал рамо до рамо с Джек седмици наред, без да промълви нито дума. А сега изведнъж го бе поканил да пият заедно. Мургавото му лице имаше неразгадаемо изражение. Широкият му нос бе набръчкан в основата си.

— Притеснен ли си?

— Естествено. А ти?

Даку кимна.

— Въпреки че — отбеляза той — има други, които би трябвало да са далеч по-притеснени. Онези, които нехаеха за екипировката, уверени, че ако нещо се повреди, просто ще им направят нов костюм.

Приближиха външния портал, където вече се бе скупчила неголяма група. Даку се чувстваше свободно в тълпата, докато Джек изпитваше необяснимо безпокойство. Не обичаше тълпите.

Когато най-сетне излязоха, отидоха да се преоблекат в съблекалнята. Джек носеше сиви панталони с множество джобове и широка, свободна риза. Даку бе в тъмни дрехи и докато крачеше редом с него, Джек си помисли, че не би искал да го срещне в някоя сумрачна задна уличка на Малтен. Малко по-надолу по улицата имаше аеротаксита. Изглежда и други се бяха сетили да ги повикат.

Двамата с Даку избраха едно такси с автоматично управление и се качиха. Даку спря за миг, вдигнал пръст над екрана на навигационното устройство.

— Накъде?

— Накъдето и да е — сви рамене Джек.

Даку натисна няколко копчета и таксито се понесе надолу по хълма, право към центъра на Малтен, града, на който бе кръстена цялата планета.

Даку почака да сервират вторите халби бира, след това се наведе към него. Диванът изскърца лекичко под масивното му тяло.

— Е, какво ще кажеш? Не ми изглеждаш особено разтревожен.

Джек чукна с нокът по запотеното стъкло на чашата. Усещаше едва доловима болка в ръбеца, останал на мястото на отрязаното кутре. Ако не друго, поне му напомняше достатъчно често за времето, прекарано в хибернационен сън. Зачуди се какво ли може да иска Даку от него. Едва ли го бе избрал случайно. Стараеше се да го разглежда крадешком, без да издава любопитството си. Барът, в който се бяха озовали, не беше от евтините. Нито един от останалите курсанти не бе дошъл тук. Не беше и уличен бар, тъй като не се забелязваше обичайната тълпа от мошеници, наемници и всякаква друга измет, която си има постоянни проблеми със закона. Даку имаше вид на опасен човек. Защо ли искаше да се сближи с него? За един кратък миг съжали, че не може да се допита до Пурпурния, но откакто бе постъпил в школата, избягваше да се вижда с него — двамата бяха на различни нива. Пурпурния лично бе препоръчал Джек на императора, който бе заповядал да го приемат в групата за начално обучение. Оттук нататък обаче съдбата на Джек щеше да е само в неговите ръце — точно както той предпочиташе.

На входната врата се появи непознат мъж в синьо расо, който спря на прага и се озърна. Погледът му се спря на Джек, после и на Даку.

— Някакъв поп — подметна презрително Даку.

Джек се размърда неспокойно. Непознатият беше въоръжен, дискретно, но тежко, и това го безпокоеше. Скиталците принадлежаха към една радикална секта, възникнала на основата на стара земна религия, наричана християнство, и се бяха посветили на идеята да докажат чрез антропологични изследвания и археологически разкопки, че Исус Христос е действителна личност, която е посещавала множество светове. Но въпреки това Джек не бе виждал досега

въоръжен духовник. Гледката му въздействаше по странен начин. Мъжът се приближи до бармана, размени тихо няколко думи с него, после се отдалечи към сепаретата в дъното.

Даку изсумтя. Сетне вдигна чашата.

— Знаеш ли, Джек, завиждам ти на самообладанието. Имам чувството, че си преживявал и преди всичко това.

— Вярно, че залогът е голям — отвърна невъзмутимо Джек, — но не виждам с какво можеш да промениш нещата, ако се притесняваш. — Нямахше намерение да казва на мургавия си събеседник, че наистина веднъж вече е преживявал нещо подобно. Името му не фигурираше в компютърните архиви на Доминиона. Нямахше какво да разкрие, че той е последният оцелял от Пясъчните войни, и Джек предпочиташе нещата да си останат така. Оттогава бяха изминали двайсет години, за някои цяла епоха, но не и за него. Двайсет години, по голямата част от които бе изкарал в хибернационен сън, и те се бяха превърнали в пропаст между настоящия и миналия му живот на елитен Рицар. Една-единствена цел го караше да продължава напред. Жаждата за мъст. И за да я осъществи, трябваше да събере отделните части от мозайката и да ги сглоби. Струваше му се, че мъжът пред него може да се окаже една от тези части.

— Прав си — кимна Даку. Приблужи чашата до устните си и отпи голяма глътка.

С крайчеца на окоето си Джек забеляза към бара да се приближава млада жена. Имаше стройно и гъвкаво тяло, нещо в движенията ѝ напомняше уличните акробати. Ала ако се съдеше по дългата, падаща на вълни коса и прилепналия по тялото ѝ гащеризон, по-вероятно бе да е някоя високо платена проститутка. Тя хвърли поглед към тях, извърна глава и седна на една от свободните маси.

Даку остави чашата.

— И откъде идваш, изпълнен с младежки мечти? — попита.

Джек отново го погледна. Започваше разговор с надлъгвания и подпитвания. Извади една снимка от портфейла си и я постави на масата.

— Бях рейнджър там.

Даку се пресегна и придърпа снимката върху масата.

— Откъде я имаш?

— Подкупих един от членовете на изследователския отряд.

— Гледката не е кой знае колко привлекателна.

Джек не отговори. А и нямаше смисъл. Даку беше прав. Нямаше и не можеше да има нищо привлекателно в гледката на един изпепелен свят. Можеше само да се надява, че са се запазили непокътнати ясното синьо небе и лазурното море.

— Тази планета е била изпепелена.

— Така е.

Даку побутна снимката обратно.

— Значи може да бъде само Кларон. Без предупреждение, нали?

— И без причина — допълни Джек, макар да знаеше, че не е така. Той бе причината. Едно мускулче затрептя на лицето му. Първо Милос, драките, после и Кларон, обгърнат в пламъци. Вече два повода за отмъщение.

— Винаги има причина. Просто ние с теб не я знаем. Лоша работа — поклати глава Даку.

— Аха — кимна замислено Джек. В ума му се надигаха спомени за огнения ад и бягството в последната възможна секунда. Опита се да ги прогони. — Ти откъде си?

— Африка 2 — отвърна Даку и сега бе ред на Джек да се изненада. Планетата, заселена изцяло с чернокожо население, рядко търгуваше със системата на Триадите. Отделила се по собствено желание, Африка 2 не хранеше приятелски чувства към останалите планети. Още по-странно бе, че някой оттам би искал да постъпи на служба при императора. Даку изглежда предугади мислите му, защото каза:

— Не обичам, когато в космическото ни пространство се навъртат дракски кораби.

Мотивът бе разбираем за Джек. Въпреки всичко враговете си оставаха врагове. Той вдигна бавно чашата си и произнесе:

— Смърт на всички драки.

— Амин — отвърна Даку и пресуши своята.

— Виждал ли си някога пясъчна планета на драките? — попита нехайно Даку.

Джек бе виждал. Беше участвал в сраженията на Милос, докато драките тераформираха планетата в безбрежен пясъчен океан, заравяйки в дюнните яйца, които скоро след това започваха да се люпят.

Но потвърждението щеше да е равносилно на това да се издаде. Отпи от чашата, преди да отговори лаконично:

— Не.

— Аз съм бил. На Дорман, една от последните планети, които изгубихме. Гледката беше ужасяваща, повярвай ми. Сега там е мъртвило, ако изключим, разбира се, драките.

Неговата родна планета. Планетата, на която бе изгубил цялото си семейство. Джек стисна чашата и отмести поглед към една русокоса посетителка на бара, която тъкмо отказваше на потенциален клиент. За миг очите ѝ се стрелнаха към Джек. Той преглътна смутено, надявайки се, че Даку няма да забележи. Погледна си часовника, докато събеседникът му пъхаше картата си в автомата за поръчки. След това вдигна ръка.

— Няма да пия повече. Стига ми толкова. Ще си вървя.

Даку вдигна глава и се усмихна любезно.

— Джек, излишно е да се безпокоиш. Няма да можеш да си тръгнеш. Пратиха ме да те превърна в глината, от която сме слепени всички ние. Прах от прахта.

Джек гледаше право в цевта на миниатюрния лазерен пистолет. Тялото му реагира, преди още да му подаде команда. Оттласна се от масата, изрита я отдолу, право в зъбите на Даку, и се претърколи настрани, тъкмо когато от цевта бликна ярък лъч. Блондинката на бара започна да пици, хората наскачаха от масите си и хукнаха да бягат панически от заведението.

Джек успя да се изтърколи в ъгъла, където скочи на крака. Даку също тъкмо се изправяше. От горната му устна са стичаше кръв. Ръката, която стискаше пистолета, трепереше.

— Няма да се измъкнеш. Аз отговарям за това!

Джек се метна в мига, когато лазерният лъч проби дупка в тавана над главата му. Тупна на пода и се преобърна. Чуваше как Даку тича в обратната посока.

Русокосата пропъзля до Джек и му подаде малък пистолет.

— Какво щеше да правиш без мен?

— Да си живея сам — отвърна той. — Свий се в някой ъгъл и не си подавай главата.

Тя се намуси, но изпълни нареждането му.

— Предполагам, че няма да искаш да ми кажеш кой те е наел — подвижна Джек, докато премисляше възможните ходове.

Даку се захили злобно. Кръвта по лицето му придаваше зловец вид. Завъртя се на място и пусна около себе си дълъг, смъртоносен откос. Но Джек вече бе скочил десетина стъпки наляво. Масата, зад която се скри, скоро се превърна в димяща купчина от разтопена пластмаса.

Даку приклезна, уверен, че Джек не го вижда, и изтри уста с опакото на ръката си. Провери заряда на пистолета. От мястото, където се намираше, Джек можеше лесно да го уцели, но сърце не му даваше да застреля човек в гърба.

Освен това искаше да узнае защо го бяха превърнали в мишена.

Джек се хвърли към него. Удари го с пистолета по тила и го повали на пода.

— Кой те нае? Кой — казвай!

Осъзна, че е допуснал грешка, в мига, когато стисна шията му с ръце. Даку сви рамене и Джек усети стаената в мускулите му мощ. Нямахше да успее да го задържи дълго в тази поза.

Даку завъртя пистолета и се опита да простреля Джек през рамо, но при първия изстрел улучи тавана. Втория път късметът съвсем му изневери, защото лъчът го прониза в черепа.

— Проклятие! — изруга Джек. — Казвай — кой те нае? — раздруса го той, но искрицата на живота вече угасваше в очите на другия. Джек го пусна.

Русокосата от бара бе застанала до него.

— Да се махаме — подкани го тя. — В този квартал рядко се случват подобни неща. Скоро ще пристигне полиция.

Едва отвън, когато се качиха в аеротаксита, Джек намери време да си поеме въздух.

— Защо ме проследи?

— Шегуваш ли се? Днес ви вземат костюмите за проверка. Да не мислиш, че не ме интересува какво ще стане с фантом? — тя сбърчи нос и изведнъж придоби съвсем детински вид. — Пък и при нас, медиумите, няма случайни неща. Не се ли запита как така Даку не ти обръщаше внимание цели шест седмици, а сега изведнъж тръгва да се сприятелява? Усетих, че нещо не е наред, и реших да намина, за да те

държа под око. Какво мислиш? Дали е убиец, или просто е решил да намали бройката на съперниците за гвардията?

Джек се извърна и я погледна внимателно. После бавно поклати глава.

— Мисля си, че си сложила твърде много грим. Приличаш на курва.

2.

Пурпурния седеше срещу Джек, потропвайки с пръсти върху облегалката на фотьойла. Сребристите му коса бе пригладена назад. Имаше слабо, красиво лице. От прозореца зад гърба му се виждаха неспокойно разхождащите се на площада кандидати, чиято група постепенно се увеличаваше. Джек знаеше, че скоро ще обявят резултатите. Напрежението във въздуха ставаше все по-осезаемо.

— Питам се, Джек — заговори Пурпурния, — дали това е параноя, или Даку наистина е бил пратен да те премахне?

Джек извърна поглед към него.

— Той каза, че задачата му е била такава. Струва ми се достатъчно.

— Няма начин да проследим откъде идва.

— Няма — кимна Джек.

Амбър заобиколи фотьойла на Пурпурния и приседна на перваза на прозореца, откъдето можеше да наблюдава площада. Щеше да ги уведоми, когато нещо се случеше.

Джек не сваляше очи от приятеля си, някога колега в различни свободни начинания, а сега негов старши офицер.

— Това им е била грешката. Наемниците от Африка 2 са смъртоносни убийци, но са прочути със своята себичност и това често им пречи. Ако Даку не се бе изпуснал, щях да сметна, че просто е решил да намали конкуренцията с една глава.

— Но защо точно днес? Защо не по време на подготовката? Можеше да мине за инцидент. Вече загубихме няколко кандидати.

Джек повдигна рамене.

— Може би се е надявал да спечели и един костюм от тази работа. А също да успее да го прекара през постовете. Бойният костюм навярно струва цяло състояние.

— Пък и теб доста те бива в костюма — кимна усмихнато Пурпурния. — Изчаквал е да си без него, за да ти види сметката.

— Ето още едно обяснение. — Джек се отпусна на своя фотьойл. Пурпурния познаваше възможностите на бойните костюми — той

също притежаваше свой, стар модел като този ма Джек, макар и не толкова архаичен. Също както на повечето ветерани, историята му бе забулена в мъглата на миналото.

— Ако Даку е наемник — продължи да разсъждава на глас Джек, — навярно онези, които са го пратили, се безпокоят от нашата близост.

— И аз това си помислих — кимна Пурпурния. — Наемниците не нападат други наемници. И без това си имаме достатъчно проблеми.

Всъщност Джек знаеше и друга максима, научена доста отдавна. Когато предлагаш уменията си за продан, нищо не пречи човекът, с когото воюваш днес рамо до рамо, утре да се окаже твой противник.

— Свидетелите в бара потвърдиха, че Даку е убит при законна самоотбрана — продължи Пурпурния. — Няма да те подлагат на разпит. Има и записи, на които се вижда цялата сцена. Пепус ги прегледа лично и отхвърли обвиненията.

— Това е добре — отвърна с пресъхнала уста Джек. За него бе важно да встъпи в гвардията. Дори Пурпурния не знаеше кой е в действителност и откъде е пристигнал, нито какво иска. Само Амбър бе посветена в скритите в душата му тайни.

— Джек — обади се тя тихо. — Почти всички са се събрали долу.

— Време е — потвърди Пурпурния и чукна с пръст по часовника си. Погледна към младата жена. — Добре, че Джек скри връзката си с теб от останалите кандидати, иначе Даку щеше да премахне първо теб.

— Ако се беше опитал — отвърна Амбър, — в същия миг щеше да е мъртъв.

— Знаеш ли, Джек — сети се нещо Пурпурния, — дали пък Даку не е бил нает от бившия ѝ сводник?

— Ролф не е сводник! — подскочи Амбър.

— Добре де, настойник. Знаем, че Ролф има широки връзки. Хич не му се щеше да се разделя с теб и едва ли щеше да го направи, ако не беше императорът.

— Той не му остави никакъв избор.

— Така е, но доколкото разбрах, възлагал е на Амбър големи надежди, макар че никой от двамата ви не знае с каква цел в края на краищата.

Амбър не погледна към Джек, но беше уверена, че той няма да я издаде. Изпитваше истински ужас при мисълта, че бившият ѝ

настоятник бе развил вродените ѝ психични таланти, превръщайки я в убиец. Беше заложил дори целите в подсъзнанието ѝ, но нито тя, нито Джек знаеха кои са те.

Джек се изправи. Даку не го тревожеше толкова, колкото един друг човек, загнездил се дълбоко в административния апарат на императора. Командир Уинтън. Човекът, който бе наредил да бъдат изоставени всички войници на повърхността на Милос.

— Даку може да е бил нает от някой, който се е опитвал да ни проследи. Повечето от нас нямат досиета в компютрите заради миналото си на наемници.

— И това не е изключено. За теб например няма никакви сведения, нито за костюма ти. — Пурпурния се усмихна загадъчно. — Аз имах подобен проблем. — Той се завъртя с фотьойла и погледна през прозореца към площада. — Ще закъснееш. Съветвам те да побързаш.

— Веднага — Джек скочи и се приближи към вратата. Там спря и отдаде чест. — С ваше разрешение, сър.

— Върви. Амбър ще остане при мен, ако не възразяваш.

Сторм се засмя.

— Стига тя да не възразява. — Той излезе и затвори тихо вратата. Пурпурния се размая. Досещаше се какво има предвид. Амбър умееше да се грижи за себе си.

Амбър втренчи поглед в среброкосия мъж, който отговаряше за личната гвардия на императора. Джек му вярваше безрезервно, заради събитията, които бяха преживели и в които Пурпурния бе извоювал това доверие. Тя обаче, като дете на улицата, винаги хранеше известни подозрения. Мироглед, който ѝ помагаше да оцелее.

Амбър кръстоса крака.

— Какво сте направили с Джек? — попита тя. — Струва ми се, че разсъждава по съвсем различен начин.

— Всичко е заради теб. Ако иска да постъпи в гвардията, трябва да прекъсне връзката. Няма да се изненадам, ако не намери сили да го направи. Но през последните няколко седмици инструкторите се опитваха да го превърнат в онова, което е бил някога — чудесно

настроено оръжие, което трудно се спира, веднъж бъде ли насочено в нужната посока. Ето защо не му остава време за теб.

— Искаш да кажеш, че аз съм прът в колелото му, така ли? — попита с навъсена усмивка Амбър.

— Добре казано и съвсем вярно — кимна Пурпурния. — Сигурно скоро ще ти съобщи, че смята да се мести. Гвардията е настанена в отделни казарми. Но и ти ще имаш всичко необходимо, не се притеснявай.

— Ами ако не искам да остана сама? — попита тя, скръстила ръце и втренчила замислен поглед към площада.

Пурпурния се изправи и застана до нея. Той също гледаше към кандидатите.

— Джек допусна грешка, като се обвърза с теб. Не може да си позволи да те задържи.

Огромна ледена топка бе заседнала на гърлото на Амбър. Тя преглътна мъчително.

— Ако той ме помоли, ще се съглася да живея сама. Но само ако ме помоли. Джек има нужда от мен, макар че сигурно още не го съзнава. — Тя стисна зъби за да не продължи, да не се изпусне пред този арогантен копелдак и да не му каже, че тя единствена може да контролира онова, което обитава неговия боен костюм. Но се овладя.

— И въпреки това ще му позволиш да си иде — заяви той хладнокръвно.

— Ако поиска. Но той няма да го направи — Амбър почувства, че в очите ѝ е избила влага. — Стига сме го обсъждали. Да видим, дали ще го приемат в гвардията. Това е най-важното сега, нали?

Среброкосият мъж скръсти ръце на гърдите и не отговори.

Джек съжали, че не може да прогони нервните тръпки, които пробягваха по цялото му тяло, докато се спускаше с асансьора надолу. Даваше си сметка, че Пурпурния бе престанал да го разпитва кой може да стои зад тази атака само заради присъствието на Амбър. Пък и това е въпрос, който не се задава на един наемник. Когато си в този бизнес, неминуемо си създаваш врагове.

Асансьорът спря и вратата се отвори. Джек почеса замислено белега от липсващото кутре. Всеки път му напомняше за онова, което е

бил и което трябва да запази в тайна, заради собствената си безопасност — единственият оцелял от Пясъчните войни и единственият, който знаеше причината, задето бяха загинали останалите. Засега поне най-здравословно бе да го пази в тайна — и да си държи устата затворена.

Слънцето го заслепи веднага щом излезе на площада. Под ботушите му скърцаше ситен, червеникав пясък, типичен за Малтен. Ако можеше да получи по един кредит за всяко пясъчно зрънце, което някога се бе удряло в костюма му...

— Ето ги и костюмите! — извика някой от тълпата.

Джек почувства, че сърцето му ускорява туптенето си. Връщаха костюмите. Какво ли бяха намерили? Дали неговият костюм бе издържал на проверката? Дали съществото в него е било открито — или унищожено? Джек усети, че устните му са изсъхнали.

На всяка цена трябваше да постъпи в гвардията. Това беше единственият начин да оцелее, без да се налага отново да се захваща с наемничество. Освен това, само тук можеше да зададе въпросите, чийто отговори искаше да научи. Тук можеше да преследва Уинтън и да узнае истината за Пясъчните войни. Да разбере защо Кларон бе обречен на тази жестока участ. Ръката му неволно се сви в юмрук. Трябваше да узнае отговорите. Или да умре, но докато се опитва да го стори. Не беше забравил, че това едва не му се случи, само преди час.

Той си запроправя път през тълпата.

Бялата броня висеше на една от закачалките, отразявайки лъчите на слънцето, заобиколена от ярко сияние. Костюмът беше малко потесен от новите модели, чиито флексобрънки бяха изработени от различна сплав, а шлемът бе с по-голямо лицево стъкло. Освен това личаха няколко кръпки от поправки, а малко по-тъмната боя на гърдите бе точно на мястото, където той бе изрисувал... но това бе станало преди близо двайсет години. Когато бе много по-млад.

Джек улови ръкавицата и дръпна костюма към себе си.

„Привет, господарю.“

Съществото, което обитаваше костюма, го поздрави и Джек едва сега си позволи да въздъхне облекчено. На каквито и тестове да го бяха подложили, невидимото създание бе все още живо.

Не беше съвсем сигурен дали се радва чистосърдечно на тази новина. Всеки път, когато носеше костюма, го спохождаха кошмарни видения от Милос... но костюмът се бе превърнал в наркотик, без който не можеше да отиде на война. Известно бе, че милосите заразявали костюмите на Рицарите с опасни паразити. Те се загнездвали вътре и с течение на времето изяждали обитателите им, а накрая костюмът се разчупвал като черупка и отвътре излизал напълно съзрял гуцер берсеркер, воин, който не се плашел от смъртта. Милосите очевидно бяха решили, че гуцерите ще свършат по-добра работа от Рицарите. Оказа се, че грешат.

Изглежда тъкмо по тази причина Доминионът бе изоставил там всички свои войски. Заразените мъже бяха избити от драките. Бяха предприети показни действия за евакуирането на войниците, колкото за пред обществеността, и с ясното съзнание, че евакуационните кораби ще бъдат унищожени в орбита от драките. Създателят на целия този план се бе оказал дяволски предвидлив — с едно малко изключение. Корабът на Джек, който по някакъв начин бе преминал през блокадата.

Джек знаеше само, че паразитът не живее в тялото му. Амбър бе успяла да установи връзка с него и да се увери, че е някъде в костюма. Но всеки път, когато Джек обличаше бойния костюм, той усилваше и без това забележителните способности на съществото. То го завладяваше. Правеше го непобедим.

Джек имаше нужда от това, за да осъществи своя план за възмездие.

— Здравсти, фантом — прошепна той. — Трудни времена, а?

„Ужасно. Къде е Амбър? Изгубих я.“

— Трябваше да ми помогне за една друга работа — Джек млъкна, забелязал, че Гарнер, един от курсантите, му се усмихва.

— Сторм, радвам се, че получи обратно стария си костюм рече той. — Сигурно си даваш сметка, че трябва да правиш истински чудеса с тази антика, за да можеш да си наравно с нас.

Джек повдигна небрежно рамене.

— Млъквай, Гарнер — произнесе един глас зад гърба на курсанта. — Антика или не, снабден е с достатъчно оръжия, за да ти изпържи задника.

— Може би. Защо не го попиташ какво стана с оня тип, с когото отиде сутринта да пие бира в един бар?

Джек обърна гръб на двамата спорещи, свали костюма и тръгна през площада, завладян от спомени за всички приключения, които бе преживял с него. Беше достатъчно стар, за да му бъде оставен от собствения му баща. И такава беше версията, която разпространяваше — поне пред Пурпурния и останалите.

Гарнер обаче не беше от онези, които се отказваха лесно. Той тръгна след Джек, като продължаваше да се подхилква.

— Знаеш ли какво казват за теб? Наричат те Мълчаливия Джек. Не ставаш за работа в група. Да, точно така. Винаги знаеш повече, отколкото казваш. Доста повече.

Джек се извърна и го изгледа с присвити очи.

— Надпреварата свърши, Гарнер. Ако искаше да ме елиминираш като съперник, трябваше да го направиш вчера. А сега те съветвам да не ми се пречкаш в краката.

Задуха лек ветрец и костюмът на закачалката се заклати, сякаш се заканваше на досадника. Лицето на Гарнер пребледня. Той отстъпи крачка назад. Джек улови костюма за ръкавицата.

„Остави ми го, господарю.“

— Забрави, фантом. — Но Джак едва успяваше да овладее напрежението си. Чувстваше, че всеки миг може да изгуби контрол върху костюма. Психичните предпазители, които Амбър бе наложила, изглежда бяха на път да поддадат — а Джек знаеше, че животът му е изложен на опасност всеки път, когато се напъхва в костюма.

Един от последните му ясни спомени от Пясъчните войни бе гледката на разчупващия се костюм... от който излиза ужасяващо създание... неузнаваеми останки на човек, когото Джек бе наричал свой приятел...

— Господа... стройте се!

Курсантите побързаха да се подредят, метнали на рамене костюмите, които сияеха ярко на слънцето. Инструкторът се покатери на една подвижна трибуна, откъдето да може да ги вижда всичките. На площада постепенно се възцари тишина. Само тук-там се чуваше метално потропване от разклатени от вятъра костюми.

Джек протегна ръка да задържи своя и с допира отново пробуди фантома.

„Какво става, господарю?“

„Не сега.“

Ентусиазмът бе сменен от мрачно отдръпване. Джек едва съдържа желанието да погледне към прозореца горе, откъдето вероятно ги наблюдаваше Амбър. Какво ставаше с нейния контрол над фантома? А може би съществото продължаваше да набира сили и скоро щеше да се освободи от психичното ѝ ограничение...

— Господа. Излизайте напред, когато произнеса името на всеки от вас. Оставете костюмите на закачалките. Ще получите чековете си в съблекалнята.

Джек почувства как настръхва. Едно след друго бяха прочетени много имена, но той така и не чу своето.

Накрая на площада остана неголяма групичка. Инструкторът ги изгледа и се покашля многозначително.

— Вие, останалите, вдигнете ръце и повтаряйте след мен: в ясно съзнание на това място се кълна да посветя живота си на император Пепус, като член на отряда на доминионските Рицари и негов личен телохранител...

Джек вдигна дясната си ръка и излъга с всяка дума, която произнесе на парадния площад.

3.

Лицето на Амбър пребледня.

— Какво искаш да кажеш — че няма да дойда с теб?

— Ще живея в казармата. Дори още не знам какъв чин ще получа. Не мога да те взема със себе си. Пурпурния е на същото мнение — той смята, че е по-добре да останеш тук. Ще си на територията на двореца и ще разполагаш с всички привилегии...

— Но ще бъда сама.

— Не, няма. Ще те посещавам винаги когато съм свободен от служба. Освен това ще можеш да тръгнеш на училище и да учиш сериозно.

Тя прехапа устни.

— Не желая да ходя на училище.

— Трябва. Ако искаш да станеш нещо повече от крадеца, в който смяташе да те превърне Ролф...

— Убиец — не крадец. Не го забравяй.

Джек улови погледа ѝ и забеляза стаената болка.

— Не съм го забравил. Но той вече няма власт над теб.

— Така е. — Тя протегна ръце към него. — Джек, искам да съм с теб и фантома. Не желая да оставам сама...

— Ти си твърде млада.

— Твърде млада за какво? По улиците на Малтен съм виждала неща, които не си и сънувал. За какъв се мислиш — та ти си израсъл в някаква затънтена ферма!

Джек неволно се засмя. Тя, разбира се, имаше право. Беше израснал на Дорман, преди да стане Рицар, после рейнджър и накрая наемник. Без нейна помощ едва ли би оцелял на Малтен. Той отметна кичура от челото си.

— Добре де, погледни го от друга страна. Вече си голяма и не се нуждаеш от постоянната ми закрила.

— Но ако не искам? — тя потърка с юмруче едното си око. — И какво ще стане с фантом? Кой ще го държи под контрол? Кой ще му попречи да те сдъвче и да ти изплюе кокалите?

Джек започна да усеща нарастващо безпокойство. Но поклати глава:

— Не зная. Но струва ми се, че фантом е вече достатъчно силен да преодолее и твоите защиты. Ако е така и ако трябва да поема този риск...

— Тогава какво?

Джек сви рамене, но не продължи. Наведе се и взе чантата си.

Амбър тропна с крак.

— Не си тръгвай, преди да е приключил разговорът!

— Или какво? — предизвика я той.

— Или... или... по дяволите! Откъде да знам! Джек, някой се опитва да те убие!

— Известно ми е. Още една причина да не си постоянно до мен.

— Пусна чантата на пода и хвана ръцете ѝ. Не се страхуваше от нея — никога не се бе страхувал, макар да знаеше, че може да убива с ума си.

— Ти си единствената, която знае истината за моя живот.

— Не цялата. Никога не си ми я разказвал.

— Казах ти достатъчно. Ако нещо се случи с мен, ще я преразкажеш на Пурпурния и нека той се заеме с търсенето на отговори, ясно? Не можем да оставим нещата така.

— Прав си. — Тя преглътна. — Мога да ти помогна да откриеш Уинтън. Веднъж те свързах с него чрез мрежата — мога да го повтора.

— Не и докато не разбере какво би могъл да ми направи. Може да се е заровил толкова надълбоко, че дори императорът да няма представа кой е или какво прави... дребен чиновник... или някой, който ме познава от Пясъчните войни. Или от Кларон например. Ще те помоля да не се захващаш с тези неща, докато не понауча туй-онуй. Все още има твърде много въпроси, чиито отговори биха могли да ми струват скъпо.

— А какво ще кажеш за Даку?

— Даку е мъртъв.

— А ти имаше късмет — изгледа го с присвити очи. — Имаше късмет, че аз бях там!

— Може би. Той обаче нямаше връзка със станалото на Кларон. Беше потресен, че съм бил на онази планета. Или пък не го бяха информирали, за да не се издаде. Това щеше да е най-умното нещо, което биха могли да направят.

Амбър отметна косата си назад и той забеляза, че ръката ѝ трепери.

— Толкова ли високо те оценяват? Смятат, че всеки убиец, който ти пращат, ще се провали?

— Не зная — ухили се неочаквано той. — Ти си наясно с тези неща. — Наведе се над нея, целуна я по върха на носа, вдигна отново кожената чанта и излезе, преди тя да се е съвзела. Когато затваряше вратата, стори му се, че чу тъничкия ѝ глас да произнася:

— Проклет да си, Джек Сторм!

Доминионският Рицар носи бойния си костюм сякаш му е втора кожа. Джек предпочиташе да го облича гол до кръста, пък и така по-лесно се прикрепваха контролните датчици. Холограмата, която танцуваше по тялото му, а сетне предаваше движенията му на костюма, беше като трансформатор за повишаване на напрежението. Беше си свалил шлема и го бе поставил в краката си, но дори и така костюмът му бе доста ефектен. Достатъчно бе да вдигне палец и да насочи пръсти и ръкавицата му се превръщаше в лазерно оръдие. На гърба си носеше раница, в която се побираха допълнителни заряди, способни да го превърнат в оръжие за масово поразяване. Единственото нещо, което би могло да му наложи ограничение, бяха червените светлини на индикаторите, които показваха, че енергозапасите му са на изчерпване и че скоро костюмът му ще изгуби своята подвижност и ще замръзне или ще рухне, смачквайки онзи, който се спотайва вътре.

На Милос червените индикатори бяха постоянна заплаха въпреки слънчевите панели, монтирани в шлема. В момента обаче нямаше от какво да се притеснява, с изключение на досадата, която му навяваше необходимостта да стои мирно, местейки поглед из залата за аудиенции на император Пепус, върховния командир на силите на Доминиона.

Той не беше единственият на служба. Още четирима негови колеги бяха заели местата си в четирите ъгъла на залата, откъдето бойните им костюми лъщяха в целия си блясък. Някои от присъстващите ги разглеждаха с любопитство, други — с нескрита

враждебност. Джек стисна зъби. Не погледите, а коментарите, които ги придружаваха, понякога поставяха търпението му на изпитание.

Покрай него премина висока елегантна жена, чиято сребриста коса бе подрязана равно по линията на веждите. Придружаваше я нисък и набит мъж, който я държеше за ръката. Тя спря и извърна поглед към Джек.

— Това значи е един от тях.

— Така изглежда, скъпа. — Кавалерът ѝ се огледа неспокойно, разтревожен от надменното ѝ поведение.

— Изглежда толкова тромав. Ако питат мен, Пепус трябваше да си наеме полицейски работи.

Мъжът погали облечената ѝ в ръкавица ръка.

— Мила моя, роботите не ги бива в някои по-сложни ситуации, свързани с човешки взаимоотношения. Виж какво се случи с нашия бивш император. Изкуственият интелект понякога просто не е в състояние да разбере хората. Прободоха го в гърдите още преди роботът да осъзнае, че животът му е заплашен. — Той се изкашля. — Пепус не е от хората, склонни да забравят подобни неща.

— Но след всичките тези години... — жената млъкна и поклати глава. — Всъщност той не изглежда чак толкова зле. — Тя понечи да пристъпи напред, завладяна от любопитство, после се спря. — Божичко, Мърфи. Виж кого са допуснали — този там не е ли Скиталец?

— Не може вечно да ги държи пред вратите, скъпа моя.

Джек едва успя да запази равнодушно изражение. Мърфи явно отдавна бе привикнал с внезапните промени в настроенията на своята спътница.

— Но той е пред нас на опашката.

Джек не чу отговора на Мърфи, тъй като двамата се отдалечиха. Едва сега си позволи да извърне леко глава и да погледне към мястото, където споменатият Скиталец изчакваше търпеливо реда си.

Облечен в синьо, дълго до земята расо върху миньорски комбинезон, свещенослужителят носеше на гърдите си масивен дървен кръст. Имаше гола глава и лице с красиви, волеви черти. Джек го бе виждал и друг път. Ако не бъркаше, същият бе чакал преди пет дни отново на опашка за аудиенция. Не беше никак трудно да го запомни. Ако не друго, търпението със сигурност бе едно от достойнствата му.

Дори сега, когато аудиенцията всеки миг щеше да приключи, той изглеждаше напълно спокоен.

— Свети Колин от Синьото колело — обяви глашатаят и Скиталецът се надигна, сетне закрачи към подиума, където бе тронът на императора.

Пепус спря поглед на приближаващия се свещеник, сетне направи едва забележим жест с ръката. Глашатаят, който следеше внимателно движенията му, добави:

— За днес аудиенцията приключи.

Залата започна да се изпразва, но Скиталецът остана. Джек не сваляше поглед от него. Вече се досещаше, че ще получи лична аудиенция. За един кратък миг съжали, че не може да си сложи шлема и да използва микрофоните, за да чуе какво ще си кажат двамата.

Еlegantната жена си изпусна едната ръкавица, докато бързаше към вратата. Мъжът до нея продължи да я дърпа припряно. В този момент Джек пристъпи чевръсто напред, с едно бързо и ловко движение улови ръкавицата, преди да докосне пода. Бързината и грациозността, с която го направи, накараха жената да застине от изненада. Джек си позволи лека усмивка. Малка, но впечатляваща демонстрация на неговите възможности. Подаде ѝ ръкавицата. Жената я дръпна, сякаш можеше да изгори в ръцете му, а Мърфи го изгледа с преbledняло лице.

После двамата отново забързаха към затварящите се врати.

Джек насочи вниманието си към другата двойка. Не можеше да напусне поста, докато не бъде освободен от Пепус.

Императорът слезе от подиума и се настани до една ниска масичка, на която димеше сребърен чайник. Прокара пръсти през посивялата си коса и покани Скиталеца да се присъедини към него. Двамата седнаха един срещу друг и подхванаха любезен разговор.

Изведнъж Пепус се изправи.

— Ти, ти и ти — вървете си. Капитан Сторм, ако обичате, присъединете се към нас.

Джек си взе шлема и прекоси опразнената зала. Знаеше, че трябва да е нащрек. Скиталците бяха религиозни фанатици и следователно опасни.

Когато се приближи, забеляза, че Пепус е не само ядосан, но и обезпокоен.

— Свети Колин, капитан Джек Сорм, от моите наскоро възстановени доминионски Рицари.

— Ваше величество, позволете да отбележа, че за решаването на този въпрос не ни е необходим танк. Достатъчно е някой от вашите тайни агенти...

— Вие ме запознахте с този проблем. Аз ще се постарая да го реша така, както намеря за добре.

— Но това са Божи човеци!

Джек погледна към Свети Колин, който се бе изпънал в креслото и всяка фибра от тялото му трептеше от гняв.

— С какво мога да ви бъда полезен? — попита той.

Свети Колин му хвърли мрачен поглед, сетне извърна лице.

— Нашият гост дойде при мен с един нетърпящ отлагане проблем. Триадата проявява търпимост към религиозната свобода, стига боричканията между отделните секти да не заплашват трона — усмихна се императорът. — Въпреки че Свети Колин сигурно ще побърза да отбележи, че Божията власт предшества моята.

— И ще е прав, сър — кимна Джек.

Свети Колин отново погледна към него. Този път гневът му изглеждаше уталожен. Дясната ръка на Скиталеца се вдигна към кръста и го докосна.

— Историк и книжник — произнесе загадъчно той, — скрит зад тази броня.

— О, не е скрит — усмихна се отново Пепус. — Виждал съм капитана в действие. Взех го на служба след препоръка на много уважаван от мен човек. Той ще ви свърши работа, Колин, при това е напълно дискретен.

— Бих се чувствал далеч по-спокоен, ваше величество, ако знаех какво ми възлагате.

— Търпението не му е присъщо, Колин. Но нищо. Вие му кажете.

Преподобният се облегна назад. Изглежда отскоро бе провъзгласен за светия.

— Откъде сте, капитане?

Джек не знаеше какво да отговори. Дали да признае, че е от Дорман? В такъв случай би могъл неволно да пробуди подозренията на Пепус за неговото минало. И двамата му събеседници не бяха

случайни хора. Умееха да надушват истината, дори когато бе добре прикрита. Иначе нямаше да са на тези високи постове.

— От една далечна земеделска планета. Израснах във фермерско семейство — добави той с усмивка под мрачния поглед на Свети Колин.

— Християнин ли сте?

— Моето семейство беше.

— Значи сте чували за сектата на Скиталците?

— Донякъде. Зная, че основната цел на тази религия е да докаже, че Исус Христос се е скитал между световите, за да „подготви и други помещения за Царството небесно“. Надявам се, че цитирам дословно вашето учение.

Свети Колин плесна с ръка по облегалката на креслото.

— Точно! А ние сме само учени и археолози, нищо повече!

Пепус се размърда.

— Подценявате се, господине. Мрежата на вашата религия обхваща всички цивилизовани светове и — теоретично — би могла да се разпростре из цялата вселена.

Двамата се спогледаха. Мъжът, който властваше с физическа сила над звездите, и другият, който имаше духовна власт над тях.

— Никой няма да спечели — отбеляза невъзмутимо свети Колин, — ако подхванем религиозен кръстоносен поход.

Джек изведнъж си спомни въоръжения Скиталец, когото бе видял в бара сутринта, когато Даку се опита да го убие.

— Предполагам, че сте обезпокоени от някоя групичка отцепници, които освен това са въоръжени? — попита той.

— Точно така — кимна свети Колин. — Но това е въпрос от компетенцията на тайната полиция, не на един войник... в броня.

Джек се засмя.

— Защо не използвате вашите шпиони?

— Защото заразата се разпространява сред редиците ни като горски пожар. Все още не можем да се натъкнем на археологическите доказателства, които така упорито търсим. Нашата секта старее и губи вяра. Настъпват времена на изпитание за всеки един от нас.

— Интересува ли ви, Джек? — намеси се императорът.

— Да, ваше величество.

— Чудесно. Но бъдете така добър да се посъветвате с Пурпурния, преди да се захванете с тази работа. И ми докладвайте при първа възможност. Свободен сте.

Докато излизаше, съпроводен от тропота на тежките ботуши по пода, му се стори, че дочу възраженията на Свети Колин, последвани от успокояващия шепот на императора.

— Скъпи мой, той със сигурност ще си свали бронята, преди да се заеме. — А след това: — Чух, че сте започнали нови разкопки. Нещо интересно?

— Да, надявам се, но ни беше трудно да получим разрешение за разкопките...

Гласовете утихнаха зад него.

Джек имаше предчувствието, че задачата ще е лесна. Даже прекалено лесна. Ала въпреки това си повтаряше, че трябва да е нащрек.

Барманът го погледна, когато влезе в помещението. Беше същият, който бе на работа, когато Даку се опита да го убие, но с нищо не показва, че го е познал. Джек избра едно сепаре в дъното, откъдето можеше да наблюдава, без да прави впечатление.

Малко по-късно влязоха трима Скиталци. Нито един от тях не си тръгна до края на вечерта.

Докато се връщаше към двореца, Джек отново се замисли, че случаят изглежда прекалено лесен. Отби се да види какво прави Пурпурния.

— Открих мястото, където се събират.

— Наемат сподвижници или просто се срещат?

— Предполагам, че е второто.

Пурпурния се почеса замислено по брадичката. После въздъхна.

— Значи, хванахме ги още в самото начало.

— Освен ако не сме на погрешна следа.

— Искаш ли да претърсим бара? Или да монтираме бръмбари?

Джек облиза устни.

— Довечера ще има сбирка. Ако поставим подслушвателни устройства, могат да ги засекаат. Най-добре да отида с още неколцина. Така ще е по-безопасно.

- Ами направи го тогава. Но внимавай да не ви разкрият.
— Ще внимавам — обеща Джек и си тръгна.

Гарнер облиза пресъхналите си устни. Приглади черната си коса с длан и в очите му блесна подозрително пламъче.

— Искаш да изляза без костюма?

— Точно това имах предвид.

Младежът облиза отново устни. Сетне продължи неохотно:

— Капитане, без бойния костюм не струвам пукната пара.

— Не е вярно, Гарнер. Познавам те добре и знам, че това е операция, с която можеш да се справиш. Трябва само да наблюдаваш. По-късно, ако се наложи, ще си сложим костюмите.

— Ако има по-късно — промърмори Гарнер, но кимна. — Добре де. Но те предупреждавам, Мълчаливи Джек, че ако загазиш, ще направя всичко възможно да те измъкна.

Джек почувства как в душата му се надига приятна топлина.

— Не очаквах друго от теб.

Веднъж взел решение, Гарнер прочете внимателно адреса на бара и после двамата уточниха часа и още някои подробности. Всичко беше координирано. Съберат ли нужната информация, Джек ще се свърже с Пурпурния. Тогава Гарнер ще получи разрешение да си облече костюма и операцията ще продължи.

Свети Колин от Синьото колело преглътна изплашено и се опита да отвори очи под плътно пристегнатата превръзка. Помисли си с горчивина, че дори да се измъкне жив след отвличането, очите ще го болят още известно време.

— Хайде, старче.

Ръката, която го стискаше за лакътя в желязна хватка, го побутна към вратата на аеромобила. За миг си помисли със съжаление, че е отишъл твърде късно при Пепус. Ала вече нямаше смисъл да съжاليا. Пристъпи напред, но подът под краката му изчезна и Колин почувства, че полита надолу. Така и не успя да им се ядоса, задето го бяха нарекли „старче“.

— Все още ни трябва жив. Поне засега — изрече друг глас, който чу, когато се приземи на нещо твърдо и се претърколи на една страна. Някой се наведе и грубо смъкна превръзката от очите му. Той си пое дъх и зашепна разпалено:

— Господ Бог е моят пастир...

Изменниците — защото това бяха точно те, помещението гъмжеше от въоръжени до зъби и арогантни изменници — като че ли го забелязаха, докато разговаряха възбудено помежду си. Той знаеше какво искат: християнска империя, която да се основава върху археологичните находки, открити до този момент... ала споменът за многобройните кръстоносни походи в миналото на човечеството го караше да трепери. Масивният кръст се залюля на гърдите му и изведнъж тежестта му се стори прекомерна. Премигна уморено.

И тогава Колин си спомни, че е провъзгласен за светец, и се помъчи да изправи рамене.

— Вие сте глупаци — рече той. — Пепус знае за вашите намерения. Няма да ви позволи да осъществите гнусните си замисли.

— Закъснял си, старче. В този момент в двореца е нахлул убиец. Докато Пепус разбере какво става, никой от неговите хора-консерви няма да е в състояние да го спаси.

Колин се огледа. В единия край на помещението бяха струпани касетки с алкохол и това го наведе на мисълта, че вероятно се намира в подземие на бар. Освен това познаваше някои от присъстващите по физиономия. Въздъхна, сетне рече:

— Управниците на Триадата са като зъби на акула. Извадите ли един, на негово място мигом ще порасте нов. А новият владетел може да не се отнася с такава търпимост към вашите възгледи. Да не мислите, че Пепус се изненада, когато го уведомих, че ще му създадете проблеми?

— А ти да не мислиш, че ние се изненадахме, когато изтърча да му плачеш на рамото? Сега млъквай и сядай в ъгъла. От това ще зависи колко ще живееш.

Колин се обърна към мъжа със закривен като на хищна птица нос, който изрече заповедта.

— Познавам ли те отнякъде?

— Все още не — оголи той зъби. — Но ще ме опознаеш. От утре ще те използваме, за да накараме нерешителните да преминат на наша

страна. В края на краищата, нали си светец? Ще им кажеш онова, което ти наредя. Дватама с теб ще работим заедно.

Колин едва сподави желанието си да стисне очи.

— Ще се изненадаш колко упорит ставам, когато се опитат да ме притиснат в ъгъла — отвърна тихо.

Забеляза, че другият се готви да го удари, далеч преди да замахне. Свиване на лакътя, леко повдигане на рамото, това бяха достатъчни белези за тренираното му око. Имаше време да реагира и това накара противника му да се изненада от неочакваната му пъргавина.

Хвана непознатия за китката, обърна я и използва тежестта му, за да го хвърли по лице на земята. Странно гъделичкане между плешките му подсказа, че останалите са се струпали зад гърба му.

— Стойте на място!

Така и не ги видя откъде се взеха — тихи като сенки, те наизскачаха от ъглите на помещението. Една от стените експлодира и през отвора нахлуха още — цял отряд от елитните гвардейци на императора, пред които Скиталците вдигнаха ръце, показвайки, че нямат никакво намерение да се бият.

Високият Рицар с бял костюм повдигна нагоре лицевото си стъкло и погледна към него.

— Всичко наред ли е?

— Да, всичко е наред. — Колин погледна надолу и с изненада откри, че десният му крак притиска шията на неговия нападател, докато в ръцете си продължаваше да стиска извитата му китка. Пусна го и се изправи. — Капитан Сторм, трябва незабавно да се върнете в двореца.

— Чух разговора ви. Гарнер, ела с мен. Останалите, довършете тук. Искам да бъдат арестувани всички, освен този господин.

— Как успяхте... да се промъкнете, без никой да ви чуе?

Джек се засмя.

— Бяхме тук преди тях. И ги очаквахме.

Колин кимна, а сетне се обърна, за да изрази мълчаливата си благодарност, задето молитвите му бяха чути.

Джек използва специалния код на Пепус, за да преодолее охранителната система, и спусна аероколата право на покрива на двореца. Изскочи навън и Гарнер го последва. Младежът носеше шлема си под мишница, сякаш имаше втора глава. Косата му бе щръкнала на кичури и разрошена.

— Какво правим тук?

— Най-бързият достъп винаги е отгоре. — Джек се наведе през ръба и се ориентира къде са терасите. — Убиецът най-вероятно е изключил част от системите. Ще завържем въжетата тук и ще се спуснем надолу.

Гарнер се наведе и също погледна. Дори в мрака на нощта пролича как лицето му пребледня.

Джек завърза въжето. Усука го около ръкавицата си и дръпна, за да провери дали е достатъчно стегнато. Трябваше да е здраво, за да издържи тежестта на бойния костюм. Завърза го още няколко пъти, праметна примката около кръста си и стъпи на стената.

Изчака, докато Гарнер се присъедини към него и се оттласна. Докато летеше право надолу, стомахът му се сви, сетне примката се стегна и той увисна и се залюля настрани. Гарнер заподскача до него.

— Още колко? — попита по предавателя.

Джек погледна надолу. Усмихна се мрачно, но знаеше, че другият не може да го види.

— С другото спускане сме там.

Стори му се, че дочу изплашено стенание, но вече отпускаше примката и отново се понесе надолу.

Краката му удариха пода на терасата малко по-силно, отколкото възнамеряваше и Джек почувства сътресението чак в капачките на коленете си. Гарнер се приземи до него и започна да развързва въжето.

Точно пред тях бяха големите прозорци на балната зала, но осветлението вътре бе приглушено. Джек изпъна пръст и светлината на лазерния лъч затанцува върху стъклото.

— Какво правиш? Можем просто да го счупим и сме вътре.

— Има алармена инсталация. Не ми се иска да я задействам, освен ако не е крайно необходимо.

Стъклото започна да се топи от топлината на лазерния лъч. Джек бръкна през отвора и натисна дръжката. Пристъпи вътре и Гарнер го последва. Не беше изключено да са задействали безшумната аларма,

но по-важното бе, че сирените мълчаха. Убиецът вероятно се прокрадваше по коридора към покоите на Пепус и Джек предпочиташе да го изненада неочаквано.

— Откъде да знаем, дали е пред нас или зад нас? — попита Гарнер.

— Не знаем.

— Но в такъв случай... — Гарнер млъкна, забелязал, че Джек му дава знак да не говори.

Сторм превключи на инфрачервено виждане и огледа залата. Точно пред него върху пода се виждаше върволица от топли следи.

— Какво правиш?

— Премини на инфрачервено. А после се постарай да мълчиш. Нищо чудно убиецът да проследява различните радиочестоти — нямам никакво намерение да се издаваме. Следвай ме и ако не знаеш какво да правиш, поне не се пречкай. — Джек прекъсна връзката.

Намръщи се озадачено. Убиецът бе действал непредпазливо. Може би след като бе проникнал в двореца, смяташе, че най-трудното е минало. Той тръгна по „следите“.

Гарнер се поколеба, но го последва. Докато наблюдаваше другаря си осъзна, че движенията му са леки и грациозни. Надяваше се и неговите да станат някога такива.

Така и не получи възможност да поразсъждава върху това, защото в този момент убиецът се нахвърли върху Джек.

Последвалата схватка не подлежеше на описание. Черни сенки се сражаваха с невероятна бързина в мрака на коридора, тъмна вода се опитваше да изгаси яркото слънце. Колкото и бърз, и изобретателен да беше убиецът, Джек винаги успяваше да се измъкне от ударите му, да ги парира, да подложи блок. Привидно тежкият и тромав костюм се огъваше с лекота и изящество, което накара Гарнер да зяпне от почуда.

Всеки път, когато невероятно подвижният убиец се озоваваше в нова изгодна позиция, Джек вече беше там, за да го контрира. Китка в китка и крак в крак. Убиецът като че ли дори не забелязваше, че човекът срещу него носи боен костюм, но в един кратък миг Гарнер зърна нещо да проблясва в ръката му и осъзна, че би могъл да разпори Джек както се изкормва риба — стига да можеше, или по-точно, стига да се добереше до своя противник.

За частица от секундата бялото и черното се разделиха. Убиецът приклегна, сгърбен и задъхан. След това, сякаш най-сетне осъзнал, че е победен, той се извъртя и хукна към дъното на коридора, твърдо решен да се справи с императора. Джек насочи пръст след него.

В мига, когато от дулото бликна ярък лазерен лъч, в коридора гръмнаха алармите.

Гарнер си свали шлема и примижа на ярката светлина. Ноздрите му потрепваха от миризмата на изгорена плът, докато прескачаше трупа на убития.

— Остави ли нещо за онези от разузнаването?

Джек кимна отсечено. Сетне си свали шлема и го нагласи под едната си ръка.

Гарнер заобиколи локвата с кръв.

— Добре се справи — подхвърли той.

— Добре?

— Всъщност беше невероятен. Като си помисля само, в една вечер и заговорниците, и убиецът. Императорът ще е ужасно доволен. Аз... исках да ти благодаря, че ме взе с теб.

Очите на Джек светнаха.

— Няма нужда от благодарности.

— Освен това ми се ще да ти се извиня, че ти създавах проблеми преди — по време на обучението. — Гарнер разглеждаше с престолено внимание шлема си.

— И да се извиняваш не е необходимо — отвърна Джек. Смятай го за награда. И друг път се постарай да преценяваш добре хората, преди да се заяждаш с тях.

Той се обърна и пое по коридора. От другия край се приближаваха хората от разузнаването, които идваха да съберат уликите. Гарнер остана да ги чака, пристъпяйки неловко от крак на крак.

— Поздравления, капитан Сторм. Чудесна работа. — Пепус го гледаше усмихнат. В ръката си държеше някакъв триизмерен макет, който можеше да е игра или нов проект. Постави предмета на масата.

— Свети Колин ще бъде доволен, както съм и аз. От разузнаването докладваха, че ако бяхме щурмували главната им база, са щели да изправят пред нас стена от жени и деца. — Императорът поклати глава. — Щеше да стане истинска касапница. — Той прокара ръка през оредялата си червеникава коса. — Добре, че Колин се обърна към мен за помощ и че използвахме теб. Двамата с него се познаваме от години. Освен това получих възможност да проверя доколко е подготвена гвардията.

Джек почувства, че стомахът му се свива. Представи си жива стена от фанатизирани жени и деца, през която трябва да премине с костюма.

— Благодаря, ваше величество — произнесе той отсечено. Якичката на мундира му го стържеше неприятно по шията.

Пепус кимна.

— Свободно, капитане. И запомнете, че съм ви длъжник.

Джек се обърна и напусна приемната. Имаше неприятен метален вкус в устата си. Спомни си последните думи на императора. Какво пък, скоро ще поиска да му върнат услугата.

С тази мисъл в главата и ясното желание, че има нужда да поговори с някого, той напусна двореца и се отправи към квартирата. Амбър все още не му бе идвала там на гости. Помисли си, че няма да е зле да я покани.

Наслаждавайки се на тази приятна идея, той отвори вратата на апартамента. Бойният костюм висеше на закачалка в гардероба — поправен и почистен след последната операция. Още щом го зърна, изпита към него познатото влечение. Джек се постара да не обръща внимание на прилива. Все още контролираше костюма, но осъзнаваше, че скоро ще му е нужна и помощта на Амбър, за да го прави. Побутна вратата на всекидневната и пристъпи. В същия миг чу съвсем слабо изщракване и долови раздвижване във въздуха. Завладя го паника. Джек се завъртя и се просна по лице на пода.

ВТОРА ЧАСТ

4.

Пясък. Навсякъде, гигантски вълни от пясък. Джек прокара език по зъбите си, усещайки финия пращец върху емайла. Според докладите от разузнаването, в пясъка обитавали микроорганизми, миниатюрни същества, с които драките се хранели така, както китовите се хранят с планктона в океана. Не знаеше дали е истина, но и нямаше никакво намерение да се превръща в опитно зайче.

Изправи се, чувствайки се гол без костюма, и надзърна отвъд линията на дюните. Не биваше да е тук. Знаеше го. Беше студено, много студено и с всяка стъпка, която правеше, ледената кора върху пясъка се трошеше, разпръсквайки паяжина от пукнатини встрани от обувките му.

Беше сам и без костюм, участник във война, за която знаеше, че отдавна е свършила. Джек си изтри лицето. Имаше засъхнала слюнка в ъгълчетата на устата си.

Сън? Погледна изплашено ръцете си и видя, че са съвършено здрави и не липсва нито един пръст. Завладя го паника. Наистина сънуваше — сигурно пак лежеше в криогенна капсула.

Сън, от който не би могъл да се пробуди по желание.

— Лейтенант! — стовари се тежка ръка на рамото му. — От работилницата съобщиха, че костюмите ни са готови.

Джек познаваше този глас — беше на сержанта. Изглежда бе обречен да преживява отново и отново тези последни дни на Милос.

— Добре, сержант. Предай на останалите да си слагат костюмите. Предстои атака. — Това ли наистина бе казал? Точно тези думи? Или имаше някаква неуловима промяна.

Джек се обърна. Зад него се бе подредил целият взвод. Останалите се озъртаха уплашено. Сержантът застана до него и му тикна лазерна пушка в ръцете.

— Имате ли нужда от помощ, лейтенант?

— Не, но благодаря — Джек се озърна. Костюмът му бе при останалите и го очакваше. Не каза нищо, но имаше желание да

закреши. Беше попаднал в безкрайната примка на спомените, където нямаше нито величие, нито победа.

— Не е необходимо да го правиш. Не могат да те накарат — заговори Амбър, която се бе материализирала от въздуха и вятърът развяваше дългата ѝ коса.

— Затворен съм в примка.

— О, стига вече, фермерче. Нима това ще те изплаши? Двамата с теб можем да се справим с всичко на този свят. Аз, с моя опит от улицата, а ти ще бъдеш моят бял рицар, нали така? — Тя го разглеждаше с детинска наивност. — Ти ще им отвлечеш вниманието, а пък аз ще ги преджобя.

Джек премигна. Драките нямаха джобове. Пресегна се да я докосне по рамото и тя се превърна в купчина светложълт пясък. Джек се наведе, загреба шепя от пясъка и го пусна между пръстите си на струйки. За разлика от всичко останало тук, пясъкът, който доскоро бе Амбър, беше топъл. Зад гърба му останалите вече навличаха костюмите. Той се изправи и изведнъж настъпи тишина.

Последва ниско и заплашително ръмжене. Джек почувства, че настръхва. Погледна през рамо.

Бяха се подредили в редица на билото на близката дюна. Приличаха на преобърнати фигури от шахмат. Лицевите им стъкла бяха непрозрачни, или пък зад тях се виждаше непрогледна тъмнина. Джек преглътна с пресъхнало гърло. Изпитваше панически ужас, защото знаеше какво ще последва.

— Сержант? Сержант?

Фигурите изстенаха. Звук, който се зароди някъде дълбоко под краката му, разпространявайки се на вълни из околния пясък. Джек потрепери. По лицето му се стичаха едри капки пот. Ако можеше сега да скочи в своя костюм, да се прикрие зад бронята, да почерпи от енергията. Но той стоеше неподвижно, като вкопан.

Като Рицари, те бяха изрисували върху гърдите си различни неща. Семейни гербове, символи, неразгадаеми картини. Това бяха все хора, които беше тренирал и предвождал в битки, по цвета на костюмите им можеше да се досети кому принадлежат.

Но вече не бяха хора. Джек изтри потното си чело с опакото на ръката. И в същия миг чудовищата, които зрееха и костюмите, изригнаха навън.

Огромни. По-големи от костюмите, с полепнали по тях частици от кости и кървави тъкани, сиво-зелени гущери с белезникави зъби и яркочервени очи, редица от берсеркери, които се нахвърлиха върху него.

Джек затвори очи и изкрещя, но викът заседна в гърлото му.

Беше съвсем сам и вървеше между белите дюни на Милос, там, където някога бяха расли трева и гори. Под краката му хрущеше дракски пясък и беше студено, ужасно студено, и той знаеше, че отново се е върнал в началото на примката.

Амбър потрепери от нощния студ, докато ръката на Пурпурния я насочваше по коридорите. Едва бе успяла да се наметне с халата, дори краката ѝ бяха боси. Не зададе никакви въпроси, защото знаеше, че той няма да ѝ отговори. Единственото ѝ желание бе да разбере час по-скоро какво се е случило с Джек.

Спъна се в една издадена плочка и преглътна ругатнята. Пурпурния беше напрегнат и ядосан и тя се зачуди, дали не вини нея за случилото се.

Стигнаха офицерските помещения, дълбоко във вътрешността на императорския дворец. От една отворена врата се процеждаше светлина. Забеляза вътре униформени мъже и веднага щом ги разпозна, присви устни — Планетната полиция. Трябваше да внимава. Ако не за друго, поне заради Джек.

За нейно облекчение, когато влязоха вътре, не видя проснат на пода труп.

Гвардейците се изпънаха и козируваха. Пурпурния отвърна на поздрава им.

— Нещо ново?

— Само това, сър. — Един от офицерите му подаде малка пластмасова капсула. — Открихме я от вътрешната страна на вентилационната тръба.

— Какво има вътре? — Амбър разглеждаше капсулата, притисната между пръстите на Пурпурния. Газ. Доста мощен, ако се съдеше по размера на капсулата.

— Доколкото можахме да определим, не е токсичен. Вероятно служи само да отнема съзнанието. Но лабораторните анализи ще ни кажат повече.

Тя плъзна поглед из стаята. Нямаше никакви признаци от борба. Костюмът висеше в гардероба, сияейки с отразена светлина. Реши да почака, докато стаята се изпразни, и после да провери какво е състоянието на фантома. Обикновено идваше в съзнание само когато Джек обличаше костюма... но тя бе готова да опита всичко, за да преодолее типичната за него враждебност.

— Обадиха ли се за откуп?

— Не, сър. Още не.

Пурпурния сведе поглед към Амбър.

— Засега предполагаме, че са го пленили и е жив. Продължаваме да го търсим.

— И това ли е всичко, което ще направите?

— Ще прегледаме, разбира се, и записите от охранителните камери. Може да открием нещо.

— Вече го направихме, сър — намеси се офицерът от Планетната полиция. — Няма никакви следи от нахлуване с взлом. Освен това на записите не се вижда никой друг, освен капитана.

Амбър изпъшка. Огледа се. Бе почти сигурна, че някой е променил записите или се е постарал да не попада в обсега на камерите. Всъщност всеки аматьор би могъл да го направи.

Пурпурния освободи офицерите и се отправи към вратата.

— Не можеш да останеш тук. Това е зона с повишена сигурност.

— Искаш да кажеш, че е *била* такава — поправи го тя невъзмутимо. — Но вече не е. Познавам го по-добре от всеки друг. Тук може да има нещо, което полицаите са пропуснали. Може би газовата капсула не му е подействала. Може да е тръгнал да преследва някого.

Среброкосият мъж я погледна. Нямаше и следа от веселото пламъче в очите му, с каквото го помнеше от първата им среща. Изглеждаше уморен и разтревожен.

— Добре. Давам ти един час, може и два, но след това се обади да ти подсигурия охрана до дома. Съгласна?

Амбър кимна.

— Съгласна.

Вратата се затвори и тя се надигна. Първото, което направи, бе да потърси фантома.

Ръцете му горяха, левият му крак бе почти парализиран от болка. Джек се гърчеше в мрака.

— Внимателно. Този човек и преди е имал рани от изгаряне... вижте белезите от ампутации. Два пръста на краката и кутрето.

— Хибернация?

— Съмнявам се. Малцина се събуждат от толкова ниски температури.

Джек продължаваше да се съпротивлява. Усещаше как по тялото му се плъзгат ръце. Той заплува през мрака и задържа дъх, очаквайки да излезе на повърхността.

— Дишането е на пресекулки.

— Важното е, че излиза, докторе. Това е синдромът на удавения.

Гласовете продължаваха да се надвикват около него.

— Добре, щом е така. Но го наблюдавайте. И следете непрестанно монитора. Все още не е изключено да се получат усложнения. Не ми харесва как реагира.

— Да, сър.

Джек продължи да се извива, но постепенно се умири, когато го завиха с топло покривало. Започна да трепери неудържимо, изгубил контрол над тялото си, зъбите му затракаха шумно. Все още не можеше да отвори очи, но стискаше здраво челюсти.

— Успокой се — прошепна му нисък женски глас. Почувства, че го завиват с още едно термоизолиращо одеяло.

— Ти... ли ме откри?

— Да съм те открила? Не, ти си беше тук, настанен в една от каютите. Лежи неподвижно и скоро ще се стоплиш. Доста трудно излезе.

Джек усети, че го увиват в одеялото.

— Изгубихме се — промърмори. — Ние се изгубихме. — Клепачите му трепнаха. Той беше изгубеният, в продължение на цели седемнайсет години, и сега отново го бяха намерили. Но треперенето наистина взе да намалява. Най-сетне го бяха открили. Сигурно сега щяха да го пратят рейнджър на Кларон. Присъни му се огнената буря.

После спокойният живот сред природата. Всичко ще бъде наред. Този път няма да позволи на нещата да се объркат.

— Амбър, овладей се. Направихме всичко, което е по силите ни. Тя крачеше напред-назад из кабинета.

— Измина цял месец. Или е мъртъв, или е на някоя друга планета.

— Ако беше мъртъв, щяхме да го разберем. Ако го е направил Ролф или някой друг заради отмъщение, щеше да подхвърли трупа му. Сама го знаеш.

— Значи не е на планетата.

— И затова не можем да го открием — кимна Пурпурния. — Защото не фигурира в компютърната система и няма микрочип на китката — все неща, с които Джек се гордееше, но сега се обърнаха срещу него!

Амбър се извърна към него.

— Но той все трябва да е някъде! Не може просто така да зареже костюма! Нали?

— Права си — отвърна Пурпурния. — Никой от нас обаче не го познава толкова добре.

— Сигурна съм, че ако можеше, щеше да ми прати съобщение къде се намира. — Почувства, че очите ѝ се наливат със сълзи. По дяволите. Тя никога не плачеше. А ето че сега бе готова да се разреве само защото Джек бе изчезнал от няколко седмици. Запремигва ядосано. — Не е мъртъв. Ако беше, щях да го усетя.

Пурпурния втренчи поглед в нея и тя си помисли: „Той знае повече, отколкото казва.“ Мъжът отмести поглед и го сведе към бюрото. Амбър се досети, че Джек е обсъждал медиумните ѝ способности с него. Облиза разтревожено устни.

Командирът отново вдигна глава.

— Амбър, ние смятаме, че е бил отвлечен. Пратили са го на някоя робска колония, сигурно заради някоя стара вражда. Позабравен враг от далечното минало, когато е бил наемник. Не зная. Това е всичко, което ми хрумва засега. — Той разтърка слепоочията си. — Ще те повикам веднага щом научим нещо повече.

— Хубаво — Амбър тръгна към вратата. Излезе навън, без да почувства и капчица угризение, задето го бе притиснала мислено да сподели с нея онова, което му бе известно. Беше готова на всичко заради Джек.

Джек сънуваше Кларон. Планетата беше голяма, девствена и неопитомена, свят на гъсти зелени гори и тучни равнини, на щръкнали към небето високи планини, увенчани с бели шапки. Би могъл да кръстосва дни наред, без да се натъкне на каквато и да било следа от човешко присъствие. Не само можеше да докосне всичко наоколо, но усещаше уханието и вкуса на непознатото място.

А после в съня му нахлу огнената буря. Долови далечни сътресения и нарастващ тътен, пулсиращия шум на приближаващите се космически кораби, които вече навлизаха в стратосферата. Спомни си, че веднъж вече го бе преживял — тогава напусна къщата си и видя, че небето гори. Спомни си, как бе облякъл костюма и се бе затичал към звездната порта, как взривната вълна от бомбите го бе прехвърлила през тунела в пространството. В черния космос, където едва не бе загинал. Но после треската отново се усили и той забрави всичко.

— Исууусе Христе! Този тип само да стене ли знае?

— Трябва да е някаква алергична реакция към хибернационния сън. Стига си го гледал, ами играй. Да чуя колко залагаш.

— Ако е болен, трябваше да го оставят в лазарета.

— Хайде, залагай, Сташ!

— Добре де, приятелю, добре.

Той отвори очи. Първото, което видя, бе приглушеното оранжево осветление от тавана. Вибрациите и сътресенията от съня все още го обгръщаха. Съзнанието му постепенно изплуваше. Премигна и се озърна. Намираше се на кораб. Лежеше в койка. Ръцете му бяха завързани от страни. Помещението миришеше на потни тела и на цигарен дим. Той извърна глава. Повечето от останалите койки бяха заети, хората в тях се бяха завили през глава и вероятно спяха. Чуваше се похъркване. Какво ставаше с него?

В тишината отекна шляпане на карти. В прохода между койките имаше маса и над нея се бяха надвесили две фигури. Над главите им се кълбеше синкав цигарен дим. Бяха облечени в еднакви кафяви комбинезони и изглеждаха като хора, които са виждали и по-добри дни. По-младият бе извърнат с лице към него, но вниманието му бе съсредоточено върху картите на масата. Косата му бе късо подстригана, а очите му изглеждаха сурови и непроницаеми. Не беше красавец и докато болният го разглеждаше, забеляза как прибра в дланта си една карта, докато партньорът му броеше чиповете.

Другият изсумтя. Метна картите и се оплака:

— Щях да извадя по-голям късмет, ако бях играл с дракски фъшкии.

— Млъквай и раздавай — ухили се младият.

— Уморих се. Ще ида да подремна.

— Няма да стане. Още си ми длъжник! Утре е ден за ориентиране. По дяволите. Двамата с теб сме натрупали доста опит в миньорството. Какво толкова очакват от нас? — Мъжът се наклони напред. — Ето какво смятам да направя. Ще си прекъсна договора. Не са измислили още такъв договор, който да ме задържи.

Възрастният подсвирна тихо през зъби.

— Само внимавай, Сташ. Това място не е като другите. Всеки от нас се надява да получи добри парици от договора.

— Може би — Сташ огледа близките койки. — Но тук има и такива, които не са дошли доброволно. Предполагам, че някои от тях ще са готови да платят, за да ги измъкнем. Той потри доволно ръце и ги сложи на масата. — А аз не съм от онези, които си затварят очите пред подобни възможности.

Сетне отново се зае да раздава картите, но от дъното на помещението се чу нечий глас:

— Ей, вие двамата! Не знаете ли, че е време за почивка?

— Да бе, да — отвърна успокояващо Сташ и се изправи. Длъжник си ми, Богс. — Отново плъзна поглед по койките и този път на Джек му се стори, че са го забелязали. Но Сташ се извърна, без да каже нито дума повече, покатери се в една от койките, зави се с одеялото, изопна мрежата за безтегловност и само след секунди захърка.

Болният се отпусна в своята койка. Виеше му се свят и реалността се смесваше с халюцинации. Къде се намираше, в какъв период от време? Единственото, което научи, бе едно име — Сташ. Какво пък, ще го запомни. Ако иска да се измъкне оттук. Вкопчи се в името като удавник за сламка и постепенно се унесе.

Събуди се облян в пот, с усещането, че някой го наблюдава. Оказа се прав. Мъжът на име Сташ бе приседнал на койката му и разглеждаше пластмасовата табелка, закачена в единия край. Сетне вдигна поглед.

— Събуди ли се, друже? Сами сме. Останалите отидоха да се тъпчат. Искаш ли да ти помогна? Сестрата рече, че можем да ти махнем въжетата, когато се свестиш. — Непроницаемите очи блеснаха подигравателно. — Но кой от нас не е малко луд, а?

Джек преглътна и размърда ръце.

— Моля те... отвържи ме.

— Разбрано де — Сташ се наведе над него. — Ще хапнеш ли нещо?

Джек помисли върху предложението, сетне поклати глава.

Сташ извади порционната карта от джоба на Джек и го погледна въпросително.

— Нещо против аз да се почерпя? Като отплата за развързването?

Отново немирните пламъчета в очите.

— Как се казваш, друже?

Джек поклати глава. Устата му бе твърде суха, за да може да говори.

— Имаш треска от хипотермията. Лоша работа беше. Виждал съм такива неща и друг път. Имаше един, дето дори не си помнеше името, когато го събудиха. — Сташ отново надзърна в джоба му. — Брей, имаш порционни карти от предишните смени. Знаеш ли какво ще направим? Ще ти прочета досието срещу две от тях.

— Съгласен — едва промълви Джек.

Очите на Сташ блеснаха от радост. Побърза да извади две от картите.

— Ей сегичка се връщам, друже. Ти си почини и гледай да не паднеш от койката, че сестрата ще ми трие сол на главата. Бях й хвърлил око, ама изглежда няма да ме огрее.

Болният затвори очи и потъна в сън.

— Я да видим сега. В досието пише, че си Джек Сторм, на двайсет и четири. Подписал си договор за монтажист или миньор. Неженен. — Сташ вдигна поглед към него. — Като всеки от нас, друже.

— Продължавай — името не му говореше почти нищо, но започна да осъзнава в какво положение е изпаднал. Един от множеството нещастници със заробващи договори. На име Джек. Повтори няколко пъти името. Като че ли извикваше някакви далечни асоциации.

Сташ се изкашля.

— Имал си магазин за електроника във Външния пояс. Банкрутирал си, продал си всичко, за да си платиш дълговете. Стандартно образование. Това е всичко.

— Роднини?

— Нямаш живи. — Сташ пусна картата обратно в плика с документи. — Нищо особено, така е с всеки от нас тук. Част от общата картинка, Джек, момчето ми.

— Да. Предполагам.

Джек затвори уморено очи. Беше ходил в трапезарията на закуска, а после да се поразкърши малко в гимнастическия салон и сега краката му се подгъваха като на новородено конче. Зачуди се откъде знае за заробващи договори, миньорски труд и новородени кончета, след като не може да си спомни нищо за себе си. Без да отваря очи, произнесе:

— Благодаря, Сташ. Но върни, ако обичаш, на мястото порционната карта. Вчера вече ти платих.

Мъжът се покашля, но пъкна картата обратно.

— Което си е вярно, вярно си е. И ако се съди по вида ти, ще имаш нужда от нея. Иди да почиваш, друже. От това също имаш нужда.

— Е, добре, мързеливци. Ставайте от койките. Време е да се захващате за работа.

Джек крачеше неуверено, пришпорван от виковете на надзирателя. Забеляза, че има червени следи по китките си и започна да ги разтрива, докато заемаше мястото си в редицата. Беше немит и небръснат, със същия избелял комбинезон като останалите, достатъчно голям, за да се побират в него хора с различни размери. Докато се подреждаха в пространството между койките, те се побутваха сънено.

Нисък, набит мъж застана пред тях.

— Аз съм ви бригадирът. При мен са договорите ви и досиетата. Искам отсега да знаете, че тук не търпим мързеливци. Плащаме ви добри парици, за да работите в Лазертаун. Можете да си тръгнете само след като изпълните договорите си.

Джек го слушаше, без да разбира почти нищо. Потърка лице, сякаш това можеше да му помогне да схване ситуацията. Картините обаче се смесваха пред погледа му. Спомни си свистенето на изтичащ газ...

Лицето му се изопна.

— Съвсем скоро пристигаме. Искам да се разпределите на работни групи и да сте готови. Ще ви чета имената, а вие се обаждайте и се подреждайте до мен.

Джек стисна зъби. При споменаването на Лазертаун нещо в него бе трепнало — дори по-силно, отколкото когато Сташ му прочете името. Тук беше почти като роб, лишен от близки мъртвец, защото миньорската общност на една мъртва луна имаше свои закони за оцеляване. Джек не би могъл да се справи с работа, за която не помнеше да се е подготвял и един ден. Колегите му едва ли щяха да търпят човек, който ще им бъде само бремене... след като от това зависеше собственото им оцеляване. В началото едва ли щяха да му обръщат внимание, но когато недостатъците му се проявят... Достатъчно бе някой да пререже кабела му и да го остави да отплува към открития космос, да стовари върху него някоя канара или пък да пробие незабележим отвор в скафандъра.

Бригадирът плъзна поглед по редовете, сякаш очакваше да чуе възражения. Нямаше никакви. Един глас от дъното се обади:

— Хайде, старши, кажи лошите новини.

Бригадирът се засмя, върна се към началото на прохода и застана до преградата на шлюза. Взе първата карта от купищата и примижа късогледо.

— Перез, Джон. Захранване и кабел. Поемай.

— Стоктон, Марти. Захранване и кабел.

Джек стоеше, очаквайки да чуе своето име. Повдигна глава и зърна насмешливото изражение на човека срещу него. Намръщи се.

— Какво гледаш, хубавецо? — заяде го Сташ.

— Теб — оголи зъби Джек. Не беше виждал алчния си доброжелател от няколко дена.

Сташ отвърна на усмивката. Двамата размениха няколко думи, но тихо, за да не ядосат бригадира.

— Когато подписваше договора, предполагаше ли, че ще се разболееш?

— Що питаш? — отвърна Джек. — Да не си решил да ми стискаш ръчичката? — Сташ се изхили, а Джек довърши: — Съмнявам се. Но какво правя, си е моя работа.

— Тъй ли било? Да знаеш, че ако искаш да се измъкнеш, трябва да говориш с мен.

— Първо важните неща. Трябва да оцелея.

— Защо? Още ли нищо не помниш?

— Може и да не помня. И имам предчувствието, че това може да бъде фатално.

— Виж, в това си прав, друже. Гледай аз какво правя — той млъкна и извърна поглед към бригадира.

Групата на работниците в помещението бързо оредяваше и трябваше да се приближат, за да могат да си чуят имената сред нарастващата глъчка, докато останалите си събираха багажа и излизаха. Подът на кораба също вибрираше, докато излизаше на орбита.

Сташ си взе чантата. Джек забеляза една почти празна пътна чанта под неговата койка и я метна на рамо. Сташ я огледа.

— Пътуваме с малко багаж, а?

— Имам всичко, което ми е нужно.

— Сигурно. Така казват всички. — Сташ се ухили отново, докато бригадирът обявяваше:

— Грю, Делман. Заварки.

— Това съм аз — рече неговият събеседник и се приближи към бригадира. — Викай ми Сташ.

— Заеми си мястото на опашката.

От тълпата вече бяха останали само шепа хора. Джек почувства нарастващо безпокойство.

— Сторм, Джек. Експлозивни.

Съобщението го разтърси. Най-опасната специалност в миньорството. Един възрастен човечец до него го изгледа:

— Експлозивни, значи? Не бях чувал за теб.

Джек се втренчи в него. Ветераните познаваха колегите си по професия. Думите застинаха в гърлото му.

Сташ се наведе над картата в ръката на бригадира и я чукна с пръст.

— Ей, Бил. Тук пише заварчик. Трябва да си купиш нови контактни лещи. Тръгвай, Джек.

Бригадирът само поклати глава.

— Както и да е. Вземай го, Сташ.

Джек си запроправя път през тълпата, усещайки как по гърдите му се стичат едри капки пот. Докато крачеха редом, Сташ го погледна с крайчеца на окото.

— Длъжник си ми — рече той.

Джек не се съмняваше, че когато дойде време, Сташ ще поиска да се разплатят.

5.

Амбър не бе обмисляла възможността отново да се върне на улицата. Седеше в ъгъла на електробуса, който тъкмо пресичаше границата между луксозните квартали на Малтен и крайните райони, чиито обитатели предпочитаха да си нямат вземане-даване с представителите на закона. Изпъна лекичко крак, за да провери как е закрепено енергоострието в калъфа на десния ѝ глезен. Виждаше отражението си в предното стъкло на електробуса — съсредоточена, незабележима, спокойна. Би могла да излезе с дрехите, които ѝ бе купил Джек, но предпочиташе да не привлича внимание. Беше се постарала под дрехите да личат очертанията на скритите оръжия, за да се предпази от евентуални досадници. Никой не закачаше професионалните убийци, дори когато идваха от скъп квартал.

Ако играеше ролята си добре, сигурно въобще нямаше да ѝ обърнат внимание. Достатъчно бе да избягва районите с охранителни камери и да се надява да не срещне някой познат от предишния си живот. Това бе особено важно, тъй като този, когото търсеше, беше готов да се обърне и да побегне веднага щом я съзре пред себе си.

Не бяха изминали кой знае колко месеци, откакто я бе намерил Джек, ала ѝ се струваше, че е било цяла вечност. Беше се отървала от предишния си живот като от стара дреха. И нямаше никакво намерение да се завръща задълго към него. Само колкото е нужно, за да си свърши работата. А сетне — у дома.

Ако все още имаше дом. Дом, който според представите ѝ не трябваше да е разкошен палат, а уютно място за живеене. Но уютът бе изчезнал заедно с Джек. Трябваше да го намери, колкото заради него, толкова и заради себе си.

Електробусът спря. Тя се наведе напред, порови се незабележимо в пулта за управление и зададе нова посока, встрани от обичайните маршрути.

Когато пристигна, излезе и се огледа. Отново се наведе над пулта за управление и изтри маршрутните данни от последния курс. След

като приключи, провери машинално дали ножът продължава да е на мястото си, усмихна се с мрачна решителност и тръгна по улицата.

От съвсем малка улицата бе неин втори дом. Ролф бе първият ѝ наставник, учеше я как да краде, без да бъде забелязана, и в началото ѝ позволяваше да задържа плячката, докато натрупа достатъчно опит да посяга не само на плодове и играчки. Дължеше му цялото си образование, а освен това се отнасяше добре с нея — имала е късмет, както научи по-късно, че не беше от тези, които посягаха на подопечните си, защото повечето деца от улицата бяха използвани за различни неща. Ала сега вече знаеше, че Ролф не го е правил от някаква прикрита добронамереност. Заровен дълбоко в спомените ѝ имаше един момент, в който се бе опитал да се възползва от нея, и тя бе реагирала, отгласквайки го мислено, след което той бе лежал в несвяст в продължение на няколко дни. Когато отново се възстанови, не си и помисли да я накаже, а се зае да разработва невероятните златоносни залежи, на които се бе натъкнал.

Първо беше продал способностите ѝ на непознат купувач, а след това бе започнал да я обучава, превръщайки я в неосъзнато и страховито оръжие. Беше я научил да медитира, за да увеличи способността си за концентрация и контрол. Ала същевременно бе поставил психичен блок над скритите ѝ таланти, тъй че самата Амбър нямаше и представа за какво я готвят. Единственото, което забелязваше, бе, че се справя малко по-добре от останалите улични крадци и че никой не иска от нея да проституира — само да примамва клиентите, да ги обира и да изчезва.

На два пъти обаче при подобни опити нещата не бяха тръгнали според плана. И в двата случая тя помнеше малко от онова, което бе станало — само дето се свестяваше до труп. Ролф ѝ бе казал, че е убила и двамата, но тя се съмняваше в думите му, предполагайки, че убийствата са негово дело и смисълът му е да я обвърже и направи зависима. А след това я откри Джек и тя постепенно се увлече по него с цялото си сърце. Джек имаше свои врагове, Ролф бе един от тях и затова двамата бяха принудени да бягат и да се крият. Едва тогава узна най-страшната истина — че може да убива и че бе убила с помощта на ума си.

Дълбоко в подсъзнанието ѝ бе заложена друга мишена, за чието убийство бе необходимо само Ролф да произнесе ключовата дума.

Имаше нужда от Джек, за да я защитава от самата нея. Затова трябваше да го намери.

Не че той не разполагаше със собствена менажерия от врагове. Беше ѝ казал твърде малко, предполагайки, че по такъв начин ще я защити от ненужни опасности, и макар в началото Амбър да не одобряваше подобна политика, постепенно се съгласи с нея. Ала в хода на съвместния им живот бе понаучила някои неща за Джек Сторм. Той идваше от друга планета и съвсем друга среда. Бе от хората, които не могат да лъжат, а когато са принудени да скрият истината, това неизменно си проличава по руменината на лицето.

Стоеше пред вратата на бар. Влезе вътре, прекоси забързано откритото място, където обикновено бяха разположени камерите, и се пхна в едно сепаре, с надеждата, че не е оставила отчетливо изображение в паметта на камерата. След това се озърна. Съмняваше се, че ще успее да забележи Болард, преди той да я види, но се надяваше да го спипа, преди да успее да излезе от бара. Избяга ли, планът ѝ рискуваше да се провали.

Видя някакво раздвижване в далечния ъгъл. Измъкна се от сепарето, затича се и скочи, сблъсквайки се с някакъв мъж, който бързаше към задната врата. Мъжът изсумтя от изненада, прекатури се и двамата тупнаха на пода. Тя сграбчи косата му и продължи да го притиска, докато не го чу да застене от болка. След това изсъска в ухото му:

— Облечена съм като убиец и никой няма да се изненада, нито ще се намеси, ако извадя нож и ти го забия в окото! Така че не ме предизвиквай!

Болард изпъшка и се освободи от нея. Амбър се претърколи, извърна очи към него и го тласна съвсем леко, колкото да го омаломощи. Все още ѝ беше трудно да контролира нивото на силата си.

Мъжът вече се изправяше, готвейки се да хукне към задната врата, но движенията му видимо се забавиха. Падна на колене и стисна слепоочията си с длани.

— Престани! — чу го да казва.

Амбър се наведе над него.

— Ще говориш ли?

Болард кимна и се вмъкна в едно празно сепаре. Тя се настани срещу него. Единственото му здраво око бе кървясало, а другото продължаваше да лъщи с метален блясък. Сред черните му къдрици проблясваха сребърни кичури. Челото му бе обляно в пот. Амбър му подаде салфетка.

— Какво искаш от мен? Мислех, че си зарязала улицата.

— Така е — отвърна и вирна брадичка.

— Какво, по дяволите, ми направи преди малко?

Момичето сви рамене.

— Един малък номер. Стреличка на нужното място. До час ще се оправиш напълно. — Нека си мисли, че го е пробола. Не биваше никой да узнае тайната ѝ. Джек бе единственият, на когото я бе доверила. — Не съм тук да си разказваме спомени. Какво знаеш за Джек?

Изведнъж лицето на Болард преbledня. Премигна, но лъщящото око продължаваше да я следи.

— Нищо не зная.

— Знаеш, че е оцелял от Пясъчните войни.

Болард ѝ изшътка да говори по-тихо. Продължаваше да масажира тила си.

— И това е достатъчно да загазим двамата. Той е оцелял, а аз дезертирах. И двамата водим живот назаем.

Амбър пхна ръка в крачола и измъкна ножа, с тънко като лист хартия острие.

— Какво е станало с него?

— Какво искаш да кажеш? — отвърна с въпрос той и Амбър насочи ножа към него. — Отвлекли са го — побърза да добави Болард.

— Как така?

— Трябвало е да го убият, но вместо това са го приспали и сега не е на планетата. Говори се, че онзи, на когото била възложена поръчката, бил наказан със смърт за провала си. Не зная обаче къде са откарали Джек. Известно е само, че сам не може да се върне.

— Принудителен договор за работа? — попита тя.

— Вероятно — Болард смачка салфетката и попи мокротото си чело. — Един безплатен съвет. Амбър, не се меси в тази работа.

— Ролф ли стои зад нея?

— Твоят бивш настойник не храни особена любов към златокосия ти герой, но в случая е чист. Тази работа е дебела — много

дебела. И двамата с теб сме изложени на огромен риск.

— Някой от нас може и да се прости с живота — озъби му се тя.

— Чуй ме! Ти си дете на улицата, използвай опита си. Щях да те предупредя, ако знаех къде си. Уважавам Джек Сторм. Той е истински Рицар. Владее костюма до съвършенство... обучен е да води „чиста“ война. Отдавна вече няма такива като него. Дори да са останали, ще са един или двама. Не зная. Щях да ти помогна, ако можех!

Острието на ножа сочеше точно между очите му. Болард премигна изплашено.

— Истината ти казвам. Аз... следях какво става с Джек по-скоро от любопитство. Никой не е идвал при мен, не им е било и нужно. Този, който го е отвлякъл, е знаел много добре с кого си има работа. Било е само въпрос на време да го открие.

Амбър се облегна назад и прибра неохотно ножа в калъфа. Почти бе сигурна, че Болард казва истината.

— Хубаво — въздъхна тя. Не й оставаше друго, освен да се опита да прегледа всички договори за принудителна работа на колониите. Ако отново са го напъхали в някоя хибернационна капсула... при мисълта потрепери. Кой знае дали разсъдъкът му би издържал на подобно изпитание. — Трябва ми чип, Болард. Но искам да ми намериш някой наистина добър. Не ми се ще да ме заловят за носене на фалшив микрочип.

Болард се усмихна изплашено. Огледа се да провери накъде е насочена камерата, сетне си извади портфейла. Барманът погледна за миг към тях, сетне отмести дискретно поглед. Болард извади миниатюрния чип, не по-голям от човешки нокът. Постава го незабелязано на края на масата.

— Вземи този. Принадлежал е на херцогинята.

Амбър плъзна ловко пръсти и взе чипа. Болард го пристегна към вътрешната страна на китката ѝ със специална лепенка. Оттук нататък мониторите щяха да регистрират действията и финансовите ѝ операции на сметката на херцогинята.

— Какво ти дължа? — попита момичето, опитвайки се да скрие усмивката си.

— Нищо. Херцогинята имаше нужда от алиби. Помоли ме да намеря някой, съгласен да го носи два-три месеца. Приеми го като знак за благодарност, че ме остави жив.

Амбър се разсмя на шегата му. После стана.

— Пак ще се видим, Болард. Ако не за друго, за да ти върна чипа. Или ще ти го пратя.

— Оставям това на теб — Болард не помръдваше, очаквайки тя първа да си тръгне. Златното му око я проследи, а в живота се четеше неприязън.

6.

— Трудно е човек да се промъкне незабелязано зад теб, а? — попита Сташ, изникнал неочаквано зад ъгъла. Изкуствената светлина зад гърба му го превръщаше в тъмен силует.

Джек се надигна от койката.

— Може би. Какво искаш?

— Да ти кажа ли? Будиш се по няколко пъти на нощ. Знаеше ли го?

— Имам известна представа.

— И откъде?

— Аз също те държа под око.

— Брей? Поласкан съм — ухили се Сташ.

Джек спусна крака от койката. Най-сетне бе определил едва доловимия акцент на другия. Южноавстралийски, или може би кокни. Сташ се подпираше на стената, през рамото му бе праметнат скафандър.

— Това за какво е?

— Идвам да ти предам няколко урока, друже.

— Може да почака, докато се приземим.

Усмивката на Сташ ставаше все по-широка.

— Съмнявам се. Доколкото подразбрах от останалите, кацането ще е доста грубичко. Може би дори невъзможно.

Джек разтърси глава, опитвайки се да прогони спомена за неприятните сънища.

— И какво друго казват?

Палубата под краката им неочаквано се разтресе и Сташ се озърна обезпокоено. Усмивката му беше изчезнала в миг.

— Че над Лазертаун тегне ембарго. Трудно е да влизаш и да излизаш.

— Чие ембарго?

— На драките.

Джек стана и последва Сташ към изхода на спалното помещение, усещайки как след последните думи по гърба му пробягват студени

тръпки. Дватама се озоваха в хангара, където Сташ му подаде тежкия костюм. След това затвори плъзгащата се врата и извади от шкафчето скафандър за себе си.

— Драките ли?

Мъжът вдигна рамене.

— Така ми казаха. Но тъй като не става дума за официално нарушение на споразумението, Триадата се преструва, че не знае какво става. Изглежда е свързано с някакви права за добив и продажба на минерали. Ако не ти е известно, единственото ценно нещо в Лазертаун са минералите. Както и да е, по-опитните смятат, че когато наближим външния периметър на блокадата, ще е най-добре всички да си сложим скафандри. В такъв случай, ако капитанът реши да действа безотговорно и ни пробият дупка в корпуса, няма да измрем от декомпресия. Разбрано, друже?

— Разбрано — промърмори Джек. Дръпна ципа и надзърна във вътрешността на костюма. Почувства странен сърбеж по дланите. Имаше чувството, че е правил нещо подобно и преди. Ядоса се, защото не можа да си спомни точно кога.

— Къде изгуби пръстчето?

— Не си спомням — отвърна Джек.

— При някое сбиване?

— Не, май е от измръзване. Сигурно съм попрекалил с престоя в някоя хладилна камера — отвърна той и в същия миг си помисли: „Това ли е наистина? Или нещо друго...“

— Без майтап? — прекъсна мислите му Сташ. — Какво пък, няма да ти трябва точно кутрето, когато нахлузиш работните ръкавици. И така, ето как се прави. Ще ти дадат изолиращи ръкавици. Носи ги. Пристъпи вътре, но остави скафандъра на пода, а пък аз ще ти помогна да го нагласиш.

Джек наблюдаваше внимателно движенията му и слушаше обясненията, на които Сташ не се скъпеше, очевидно изпълнен с дълбоката увереност, че приятелчето му е пълен профан в тази област. Интересно какво ли целеше този път, защото нямаше никакво съмнение, че Сташ се занимава само с неща, от които може да извлече лична изгода. Сети се как бе излъгал бригадира, че е заварчик. Може би се нуждаеше от помощник? Или от някой, който да му пази гърба.

— Имай предвид, че ще прекарваш в скафандъра по дванайсет-четиринайсет часа на ден. Хубаво е да го пазиш чист поне отвътре. Това са пречистващите филтри. Ако заподозреш, че си пипнал някаква инфекция, дори най-банална — веднага иди в медицинския отсек. В противен случай може да изгубиш ориентация, а има ситуации, в които това е много опасно. Разбрано, друже?

Джек не отговори, изцяло съсредоточен върху поставянето на скафандъра. Изглеждаше му прекадено тънък, мек и несигурен за предназначението си, въпреки че без никакво съмнение бе изработен от подходяща и достатъчно здрава тъкан. След като си го постави, се оказа далеч по-широк и хлабав, отколкото му се струваше в началото. Прокара ръка надолу по него.

Костюмът не разполагаше със собствен енергоизточник. Беше тежест, бремене, окачено на раменете му, струваше му се едновременно съответстващ и неестествен за онова, за което вероятно бе предназначен, и по някакъв начин пробуждаше неясни сигнали в паметта му.

Всичко това никак не се нравеше на Джек.

Сташ изглежда долови колебанието му. Той спря, стиснал в ръката си шлема.

— Не е нещо особено, но ще ти помогне да останеш жив.

В края на краищата това бе най-важното.

— Ти какво печелиш от тази работа, друже?

— Аз ли? — отвърна с усмивка Сташ. — Пари, разбира се. — Изсмя се кратко и като прекоси хангара, изчезна през вратата.

Джек продължаваше да се двоуми дали да го последва. Стисна зъби, опитвайки се да надвие неприятното усещане в корема си. Все още държеше шлема в ръце. В главата му се гонеха всякакви мисли, като смразяващи ветрове. Какво ставаше с него? Откъде, за Бога, бе дошъл и от колко време бе тук? Би могъл да прекара години наред в хибернация. Погледна към вратата, през която бе изчезнал Сташ. Струваше му се, че има нещо познато в лицето на неканения му помощник.

— Опасен човек е този Сташ — произнесе тихо един глас зад гърба му. — Отдавна ли сте приятели с него?

Джек се обърна и срещна погледа на нисък, мършав човек със закривен нос. От ноздрите и ушите му се подаваха къси, четинести

косми. Беше мъжът, когото Сташ така умело лъжеше на карти.

— Казвам се Богс. Алфредо Богс — представи се и откри изгнилите си зъби в подобие на усмивка.

— Джек Сторм. Всъщност съм само партньор на Сташ. Не го познавам.

Мършавият плюю към ъгъла на хангара.

— По-добре да си останете така.

— Той те лъже на карти — произнесе неочаквано Джек.

— Така е. И знае, че съм наясно. Но предпочитам да играя с човек, на когото познавам номерата. Иначе може да си загубя и живота — Богс огледа Джек с воднистите си очи.

Джек сви рамене, окачи шлема на закачалката и започна да разкопчава скафандъра. Богс го наблюдаваше, скръстил ръце на гърдите.

— Сторм, значи. Малко странно име.

— Наследство от времето на първата експедиция — отвърна Джек, без да се замисли. — Така се говори в нашето семейство — добави и чак след това се зачуди откъде му е хрумнала подобна мисъл. Беше вътре в него. Частица от него, която бе изгубил.

Богс му помогна да отнесе костюма в шкафчето и да го прибере.

— Отдавна ли си заварчик?

— Не много.

— Никой от нас не беше чувал за теб, преди да се обади Сташ.

Джек погледна Алфредо Богс. Беше прехвърлил средата на жизненото поприще и приличаше на препатил плъх.

— Едно нещо ще ти кажа, татенце. Не съм нито толкова млад, нито толкова неопитен, за какъвто ме смяташ. Пък и не съм глупав.

Богс продължаваше да го гледа втренчено.

— Ще видим това — подметна той. — Ще видим.

Интеркомът започна да писука тревожно във вонящото на потни тела спално помещение.

— Трийсет секунди до началото на спускането. Всички да заемат стабилно положение. Трийсет секунди...

Корабът се разтресе. Джек почувства вибрациите чак в костите си. Някой изруга съвсем близо до него. Позна пресипналия глас на

Алфредо Богс.

— Исусе. Май ни удариха.

В спалното настъпи суматоха. Джек изведнъж бе споходен от спомена за блъсканица на друг кораб и в друго време.

— Не е това. Сигурно са включили спирачните двигатели. Дръж се, татенце. — Едва произнесъл тези думи и корабът се наклони рязко, сякаш се готвеше да се прекатури през някаква преграда.

Друг глас обяви:

— Това е маневра. Онези насекоми са се залепили за кърмата!

Драки! В спалното настъпи мрачно мълчание. Последва нова вибрация, когато корабът смени посоката си и за един кратък миг те всички увиснаха с главите надолу от койките, придържани единствено от еластичните мрежи.

После се изправиха отново.

Джек не можеше да не се възхити на пилота. Действаше като опитен пилот на боен кораб. Не че от това му ставаше по-леко на стомаха. Той затвори очи и се опита да си създаде собствен център на гравитация. Изведнъж се зачуди, откъде знае какво е да си на боен кораб. Но очевидно имаше добра представа. Пак сътресения и нови изплашени викове. Джек стискаше здраво ръкохватките. Корабът се наклони, разтrese се, подскочи, отново се наклони. Всички тези движения му бяха познати.

— Сега вече можеш да напълниш гащите, татенце. Защото очевидно стрелят по нас. — Корабът подскочи доста по-силно отпреди. Джек прехапа устни.

Челото му бе обляно в хладна пот. Корабът се завъртя около оста си, чу се ритмично бум, бум, бум. Джек се измъкна от мрежата и скочи на пода.

Краката му се подгънаха, палубата се повдигна и той се блъсна с глава в ръба на една койка. Пред очите му разцъфнаха алени петна, прониза го остра болка. Някой от лежащите се пресегна, улови го и го задържа на пода, докато корабът продължаваше да подскача.

А после, също толкова неочаквано, той почувства, че скоростта им се забавя, и долови познатите вибрации на спирачния режим при стръмна орбита.

— Навлизаме — едва успя да промълви.

— Значи сме в безопасност, друже. Подминахме блокадата!

Чуха се слаби викове и изплашени, но вече радостни възклицания. Едва сега Джек усети, че в помещението мирише на повръщано. Докато се изправяше, откри, че по лицето му се стичат сълзи. Заля го нова вълна от спомени. Истински спомени. Джек се излегна на койката и се замисли за други места и други времена.

Амбър плъзна ръка по гладката повърхност на флексобрънките, след като бе положила костюма в големия куфар. Херцогинята, естествено, можеше да си позволи по-обемист багаж, докато пътува. От допира на ръката ѝ се пробуди фантом.

„Къде е господарят?“

— Не зная, фантом. Но ще го намерим. — Бронята бе студена, но връзката между тях — топла.

„Аз... се нуждая от него.“

— Аз също, фантом — отвърна Амбър. Бяха изминали месеци от изчезването на Джек. Връзката с фантом постепенно отслабваше. Паразитната форма на живот без съмнение губеше сили. Но съществуването беше здраво, невероятно издръжливо — беше преживяло цели седемнайсет години в хибернация, също както и Джек. Студът не можеше да убие фантом. Може би самотата щеше да свърши тази работа. Тя спусна капака и затвори закопчалките.

— И където и да е, той също се нуждае от нас — произнесе. Сетне въведе пътническия код. — Първа спирка, най-голямата и най-нелегалната криогенна лаборатория на Триадите.

Вратите на хангара се разтвориха. Заслушан в металния им звън и тропот, Джек се подготвяше вътрешно за онова, което знаеше, че ще последва — нахлуването на свеж, но чужд въздух, изпълнен с непознати миризми и вкусове. Всички наемни работници се бяха струпали около него в хангара, нетърпеливи най-сетне да напуснат кораба и да излязат навън.

Но отново се озоваха на закрито — очакваше ги дълъг сив тунел, където въздухът бе също така застоял и миришеше на човешко нещастие дори повече, отколкото рециклирания въздух на кораба.

Джек пристъпи няколко крачки и пропусна тълпата край себе си. Сташ застана до него. Вдигна ръка и изтри с ръкав стената на тунела зад тях.

— Погледни тук, друже.

Джек надзърна, но видя само пустота. Лазертаун беше мъртва луна, използвана за минни разработки, чиято повърхност бе покрита с тунели, обхващащи я като влакна на паяжина и стигаци до множество жилищни куполи. Сташ го сръга и прошепна:

— Тук няма къде да избягаш, друже. — След това метна чантата на рамо и тръгна по коридора, като си подсвиркуваше безгрижно. Джек го изпрати с поглед.

До него се приближи Алфредо.

— Опасен тип е той, СТОРМ. Пази се от него.

— Знам. — СТОРМ също метна чантата си на рамо. Сети се, че веднъж вече го бяха предупреждавали за това — просто не беше обръщал внимание на думите. Рано или късно трябваше да потърси начин да се измъкне оттук, но засега не се очертаваше подобна възможност. Нито начин да се отърве от наложения му договор. Напълно възможно бе да го заробят тук до края на живота му — колкото и да му бе отредено от съдбата.

Продължиха нататък по дългия и мрачен коридор, изпълнен със застоял въздух, лъхашц на метал, докато неочаквано се озоваха в просторна зала, където се дишаше далеч по-леко, а на сводестия покрив се виждаха роторите на вентилационната система. Веднага щом и последният от групата пристъпи вътре, зад тях се затръшна масивна стоманена преграда.

Джек зърна бригадира да се изкачва на един подиум, пристегнал на шията си ларингомегафон. Там вече го очакваше дребна и стройна жена с изсечени, някак мъжки черти. Джек нямаше много време да се чуди коя е.

— Работници, след няколко минути ще бъдете разпределени към групите си. Имайте предвид, че онези, които са дошли тук преди вас, имат старшинство. Вслушвайте се в командите им, тъй като те познават по-добре обстановката. Да сте част от групата, означава да оцелявате по-лесно. — Бригадирът плъзна поглед по тълпата. Сетне кимна към жената до него. — Това е губернатор Франкен.

— Работници — гласът ѝ, макар и женствен, бе изпълнен с решителност и воля да командва. Тълпата замлъкна незабавно.

Сигурно мнозина от тях от доста време не бяха чували женски глас. Джек изведнъж си спомни за Амбър и почувства неясна болка в душата си. Как бе могъл да я забрави досега? — Работници, според приетия при нас обичай, сега е моментът тези от вас, които смятат, че са попаднали тук по погрешка, или са били наети въпреки волята им, да излязат напред. Случаите ви ще бъдат преразгледани. Ние сме миньорска компания. Животът на всеки от нас зависи от самочувствието и сигурността на отделните членове. Говорете сега — устните ѝ се разтеглиха в усмивка, но лицето ѝ остана сериозно — или замълчете и изпълнявайте всичко, което ви се нареди.

Тълпата се раздвижи. Джек откри, че Сташ е застанал до него.

— Произнесеш ли една думичка, си мъртъв — прошепна той.

— Какво?

Сташ кимна към губернатора.

— Не вярвай на нито дума от приказките ѝ.

Зад тях двама мъже спореха тихо с пресипнали гласове. Единият повиши тон:

— Бившата ми жена е виновна, казвам ти! Използвала е стар пластоотпечатък, за да подпише договора.

— И какво от това? Нищо не можеш да докажеш. Най-добре си затваряй устата.

Губернаторът притисна с пръст своя ларингомегафон.

— Няма ли желаещи?

Мъжете зад Джек бяха утихнали. Той повдигна рамене.

— Да става каквото ще. — След това пристъпи напред. — Ваша милост, аз бих искал договорът ми да бъде преразгледан.

Тълпата се смълча. Жената оглеждаше Джек.

— Какво пък — подсмихна се тя. — Най-сетне един честен човек. — Жената извърна поглед към бригадира, но той мълчеше. След това махна на Джек. — Ще ви отведат. — Обърна се и напусна платформата, под която я чакаше малък едноместен електромобил.

Двама мъжаги застанаха от двете страни на Джек и го поведоха към друга, четириместна кола. Джек хвърли поглед през рамо. Презрителната усмивка бе изчезнала от лицето на Сташ. Той вдигна ръка и му помахаше злобно.

— Дано пак се видим, друже.

Не че очакваше подобно внимание, нито смяташе, че ще вземат оплакването му на сериозно. Надяваше се единствено да успее да огледа по-добре гигантската клопка, наречена Лазертаун, в която го бяха напъхали и където несъмнено му мислеха най-лошото, преди да направи опит да се измъкне от нея. Колата се стрелна напред, хвърляйки го върху яките плещи на пазача отдясно, докато се носеха право към търбуха на огромния, наподобяващ паяк град.

7.

— Госпожо... ъ-ъ...

— Стирене — подсказа му Амбър и изправи рамене. Маниерите и позата имаха далеч по-голямо значение за ролята, която играеше, отколкото дрехите и гримът. Тя изгледа пълния мъж, който излъчваше авторитет.

— Да. Вашият... хъм, багаж, далеч надхвърля по тегло приетите ограничения...

Тя отмести поглед, с привидно безразличие, докато сърцето ѝ подскачаше. В никакъв случай не трябваше да изоставя фантом! Ами ако Джек се нуждае от него, за да се измъкне от бъркотията, в която го бяха напъхали?

— Да, зная. Но вътре всичко е от първостепенна необходимост. Готова съм да заплатя нужната добавка.

От сметката на херцогинята. Но тя сигурно знаеше, че ще се наложи да поеме подобни разходи, щом се бе разделила с чипа си. Пък и при нужда Амбър бе готова да възстанови необходимата разлика.

— Госпожо Стирене, за съжаление излишъкът надхвърля всякакви допустими норми.

Амбър сведе поглед и прехапа устни. Проклятие! Защо този костюм тежи толкова много! Дори да се откаже от останалия си багаж, пак нямаше да влезе в нормата. Чиновникът се покашля и продължи:

— Бих ви посъветвал, да пратите тежкия куфар по пощата, или да го оставите на склад...

Амбър гледаше към тълпата от пътници, които преминаваха покрай гишетото. Не беше особено гъста, в тази посока изглежда не пътуваха много хора. Изведнъж ѝ хрумна една идея. Наведе се към чиновника.

— Разберете, господине, не мога да си зарежа багажа. Дали не бихме могли да го уредим по... друг начин?

На лицето му избиха червени петна.

— Госпожо Стирене, съмнявам се, че мястото е подходящо за подобни предложения...

— Не ме разбрахте. Говорех за втори билет — добави невъзмутимо Амбър. — Ще взема куфара като втори пътник. Пък и ще ми излезе по-евтино, отколкото да го пращам по пощата, нали? И със сигурност ще влезе в ограниченията ви за тегло.

Чиновникът облиза устни.

— Ами... всъщност. Доста ще е тежичък, този пътник, но сме имали и по-тежки. Не е човек, разбира се, но... не виждам защо не. На ваша сметка ли да бъде билетът?

Амбър махна с ръка.

— Разбира се, имате моето съгласие. Това ли е всичко, всъщност? Защото аз съм доста зает човек.

Чиновникът ѝ подаде ръка.

— Госпожо, позволете да ви благодаря за вашето съдействие. Заповядайте бордовия билет. — Той удари печат върху билета и го подаде, след което ѝ кимна, че може да преминава.

Амбър едва се сдържа да не се затича нагоре по рампата.

Чиновникът от гишето за билети я изпроводи с поглед. Крачеше далеч по-грациозно, отколкото бе присъщо за жена на нейната възраст. Освен това бе успял да зърне белезите на младостта ѝ, недобре прикрити под масивните пластове грим и лакираната коса. За миг дори изпита желание да се докосне до тази привлекателна женственост. Но имаше други заповеди. Върна се в канцеларията и се наведе над компютъра.

Уинтън се обади почти веднага.

— Наложил се да я пусна.

— Багажът с нея ли е?

— Купи втори пътнически билет, за да избегне свръхтеглото. Не можех да ѝ откажа, като се имат предвид обстоятелствата.

— Би могъл, ако ти бях наредил — отвърна с леден тон мъжът отсреща.

— Така е, ако ми бяхте наредили — повтори смирено чиновникът. — Все още мога да я...

— Не. Няма значение. Пусни я да лети.

— Но аз помислих, че вие искате тя да...

Уинтън го смрази с поглед.

— Не знаеш какво искам и не ти трябва да знаеш. Наредих ти да я задържиш или, ако бъде възможно, да я спреш, но без да будиш

подозрение. Направил си каквото е по силите ти с ограничените си пълномощия. Повече от това не трябва да знаеш.

Връзката бе прекъсната внезапно.

Уинтън се облегна в креслото. Извърна поглед към бледорозовата фасада на императорския дворец. Неговият противник трябваше вече да е мъртъв, а не беше. Отдавна трябваше да се е отървал от него. Може би този път ще е по-добре да остане зад кулисите. Нека момичето го намери, стига да успее. Ако се справи, ще се отърве и от двамата. Не успее ли, там, където е Джек, все едно е мъртвец.

Но от друга страна, е жив. Не бива да го забравя. Уинтън го искаше мъртъв. Заровен и забравен завинаги. Трябваше да измисли някакъв начин да се справи с всичко това.

Но след Милос, Кларон и Малтен започваше да си мисли, че Джек Сорм е омагьосан да живее. Уинтън потропа нетърпеливо с пръсти по кутията на монитора.

Веднага щом се качи на борда, Амбър си смъкна перуката и грима. Ролф я бе научил добре да преценява хората. Сега вече не се съмняваше, че освен уменията, притежава и някои скрити психични способности да надушва намеренията им. Чиновникът на гишето за билети несъмнено я бе пуснал твърде лесно. Какво ли му бяха наредили да прави? Да я забави, за да си изпусне полета? Или да я обезкуражи, без да събужда подозренията ѝ?

Каквото и да беше, важното е, че я пуснаха. Очевидно в цялата тази история действаха различни сили. Някой бе заповядал да убият Джек, но вместо това го бяха упоили и откарали някъде надалеч. Ако сега я проследят, ще узнаят къде е и могат да довършат делото. Проклет да бъде този Болард. Чипът на херцогинята се оказа не само безполезен, но и опасен. Ще трябва да се отърве от тази роля и да се опита да слезе от борда незабелязано. Преди да са стигнали космодрума. Иначе няма да има никакъв смисъл.

Амбър извърна поглед към видеоекрана, на който се виждаше станцията от външната страна. Все още не бяха натоварили багажа. Вероятно това щеше да стане малко преди отлитане.

Тя се огледа. Погледът ѝ се спря на елегантна жена на средна възраст, под ръка със също така елегантен мъж. Амбър се подсмихна. Ето какво можеше да ѝ реши проблема, а и бе достатъчно уверена в ловкостта на пръстите си, когато въпросът опираше да предложени някого. С ловко движение микрочипът щеше да смени собственика си. После щеше да напусне кораба, да се промъкне в товарния отсек и да вземе куфара, преди да са го качили в хангара на кораба. Останалият багаж ще зареже, и без това вече не ѝ трябваше. Амбър знаеше как да започва нещо отначало, случвало ѝ се бе и друг път. Пък и в края на краищата това бе само космопортът на Малтен. Тук дори не се приземяваха най-бързите кораби. А тя изведнъж реши, че ще ѝ трябва някой бърз кораб.

Добере ли се веднъж до следа в хибернационната лаборатория, ще измисли нещо друго.

8.

Не му приличаше на килия за изтезания, но пък той никога не бе попадал в такава. Джек не хранеше особени илюзии какво го очаква, като гледаше горилите, които го доведоха тук.

Въздухът в помещението бе почти толкова застоен и неприятен, колкото и онзи отвън.

— Сядай! — нареди единият от мъжагите.

Джек се подчини. Зад големия панорамен прозорец на едната стена се виждаше като на длан цялата миньорска колония. Двамата мъже очевидно се готвеха да си тръгнат.

— Няма ли да ми правите компания? — подсмихна се Джек.

Те също се засмяха.

— И без туй няма къде да идеш.

Веднага след като вратата се затръшна зад тях, Джек си даде сметка, че са прави. Стените на помещението бяха много дебели. Той стана и отиде до прозореца зад компютъра. Горната част на купола закриваше гледката към космоса. Не се виждаше и планетата, около която обикаляше луната. Слезе ли веднъж в тунелите, ще се лиши дори от тази гледка.

Потърка длани. Обърна се и огледа бронираната врата. Ако беше с костюма, щеше да премине през нея без никакви затруднения. Все още се наслаждаваше на наскоро възстановените си спомени. Вече всичко си беше на мястото и си имаше своето обяснение — с изключение на Сташ. Той оставаше загадка.

Джек усети едва доловимо раздвижване във въздуха. Извърна се и забеляза, че вратата към вътрешната канцелария се е отворила лекичко. Долитаха приглушени звуци. Той се приближи и установи, че чува гласа на губернатора.

— Какви са щетите?

— Тунел 102 е затворен. Бихте могли да изключите компютъра, ако желаете. Казаха ми, че групата е успяла да постави навреме изолираща преграда. Молят за официална намеса. — Гласът бе

задъхан, мъжки, идваше от преподавателя. Джек се успокои и пристъпи по-близо.

— Не мога да го направя. Тунелите не са част от главното съоръжение. Ако Лазертаун е паякът, основните тунели са неговата мрежа. Ще бъде невероятно трудно да докажем, че драките са го обстрелвали преднамерено и че не е бил ударен от отломки. Изключете компютъра на вентилационната система, ако смятате, че пробойната не е била запушена както трябва. И пратете още една група на помощ. Ако отказват, обещавайте им премия.

— Но губернаторе... те молят за защита.

Жената изруга тихо. След това отвърна:

— Нали копаят под повърхността. Каква по-добра защита от тази им трябва?

— Не е достатъчно, ако драките отново ги нападнат.

— Казах ти, нищо повече няма да получат! Трябва да мисля за защитата на куполите. Заглушителите и оръжейните системи остават съсредоточени над тях.

Джек се почеса замислено. Преди да успее да си поеме дъх, чу се нов сигнал за повикване.

— Губернатор Франкен?

Жената въздъхна уморено и включи приемника:

— Да, преподобни Уесли. С какво мога да ви помогна?

— В хотела цари тревога заради последното нападение.

— Всичко е наред, преподобни.

— Говори се, че в мините имало разрушения.

— Слухове и нищо повече — отвърна жената, без дори да се замисли. Джек поклати глава. Биваше си я. — Установихме повреда в компютъра на вентилационната система. Станало е късо в системата и е било спряно подаването на свеж въздух към няколко тунела. Но няма изтичане на газ и всичко е под контрол.

— Ах. — Мекият, приятен глас заглъхна за миг. — В такъв случай, ще можем ли да обсъдим нашето прошение?

— Моментът наистина не е подходящ, преподобни отче — този път губернатор Франкен не си направи труда да скрие раздражението си.

Преподобният продължаваше да настоява.

— Забавяте ни вече няколко месеца, губернаторе. Имах възможност да извърша инспекция на някои от проектите за открит рудодобив...

— Кой ви е позволил? Това е поверителна информация! — сега вече Франкен очевидно беше ядосана.

— Да речем, че ние, Скиталците, имаме последователи навсякъде. Даде ми я човек, който вярва, че на луната съществуват истински археологични доказателства за онова, което търсим. Вашите планове за този район ще ги унищожат, след като са били съхранени за толкова дълъг период от време благодарение на уникалните условия на луната.

— О, стига вече — прекъсна го Франкен. — Наистина ли вярвате, че Исус Христос е слизал на този къс скала? Вие не сте само фанатици, но и безумци. Защо не погледнете каква пустош е отвъд куполите, преподобни?

— Неведоми са пътищата Господни. Кой би могъл да твърди със сигурност, че тази луна винаги е била безжизнена? Но дори и да е така, няма това пречи на Господ да я избере за своя временна спирка? Все още не сте отговорили на нашето прошение.

Джек почувства, че напрежението между двамата нараства. Стоеше съвършено неподвижно, затаил дъха си.

— И нямам намерение да ви отговоря, преподобни, докато не го разгледам внимателно. Ябълката на раздора е разположена на тъмната страна, ще са нужни допълнителни проучвания, за да се уверя, че там наистина могат да бъдат открити някои интересни археологически находки. С други думи, ще ми трябва доказателства, за да взема подобно решение.

Джек не се съмняваше, че докато луната е под блокадата на драките, ще бъде почти невъзможно да се извърши оглед от въздуха на споменатото място и да се направят нови снимки.

— Е, това е нещо малко по-добро от директен отказ — рече мъжкия глас. — Кога ще разполагате с малко свободно време?

Франкен забарабани с пръсти по бюрото.

— Първо помислете как да се отървем от проклетите драки.

Последва сух смях.

— Не сме способни на чудеса. Съжалявам, губернаторе, но това не е по моята част. Но за да ви успокоя, ще ви кажа, че насам лети моят

началник. А той знае как да оказва натиск. Приятен ден, губернаторе.

Чу се пукот и линията прекъсна. Джек чу жената да мърмори:

— И теб те бива за това, по дяволите.

Върна се на мястото, където го бяха оставили. Доказателства за теорията на Скиталците тук? Почеса се замислено по брадичката. Това си заслужаваше да се види.

Вратата се отвори и на прага застана губернатор Франкен. Усмихна се и махна с ръка.

— Е — рече, — трябва да призная, че рядко някой от работниците откликва на предложението ми.

— Поне що се отнася до мен, сигурен съм, че е имало защо.

Жената се облегна на рамката. Имаше стройни крака, успя да установи Джек, тъй като бе свалила защитното облекло, с което ги бе посрещнала в хангара. Главата ѝ леко се наклони на една страна.

— Виждам, че не само изглеждаш интелигентен.

Джек кимна, после пристъпи към нея.

— Губернатор Франкен, аз съм свободен наемник, не работник на принудителен договор. Не се и съмнявам обаче, че споменатият договор е подготвен по такъв начин, че да не може да бъде обжалван по правен път. Ако не беше така, едва ли щях да стигна чак дотук.

Жената се усмихна, но челото ѝ продължаваше да е разсечено от угрижени бръчки.

— Няма да стигнеш далече, ако продължаваш да ме заплашваш по този начин.

— Никого не заплашвам. Но сигурно знаете, че между наемниците съществува известно приятелство и взаимопомощ.

— Разказвали са ми подобни неща — губернатор Франкен се върна при бюрото и извади от чекмеджето цигара. Запали я и изпусна в стаята облак синкав дим. — Някой по-известен случай, в който сте участвали и за който може да сме чували?

— Бях в групата, която атакува спътника на генерал Гилгенбуш.

Тя повдигна смаяно вежди.

— Изненадвате ме отново... както и да се казвате.

— За последно ми викаха Джек Сторм.

— И за каква работа бяхте определен?

— Експлозивни. Сапъорство. Прехвърлиха ме обаче при заварчиците.

— Експлозивни значи. Какво пък, това май не е далече от предишната ви специалност?

— Каквато и специалност да избира, винаги се старая да остана жив — отвърна мрачно Джгек.

— И няма ли да науча кой е причината за тази сурова несправедливост. Някой стар враг?

— Ако започна да ви разказвам за враговете си, нищо чудно да се озовете редом с мен в някой от тунелите.

— Наистина ли? — тя се надигна. — Добре, но не разбрах какво точно искате. Да ви прекъснем договора или нещо друго?

Джгек си позволи една лека усмивка. Приблужи се до прозореца и погледна надолу. Оттук се виждаше по-голямата част от Лазертаун.

— Честно казано, губернаторе, просто исках да се запозная с разположението на града. — Когато се обърна, усмивката все още бе на лицето му. Помисли си, че бягството няма да е особено трудно по време на някоя дракска атака.

— И само това? — попита тихо Франкен. — Не си заслужава усилието, според мен. Дори да успеете да прекъснете договора, все още оставате длъжник на компанията. Пари за храна, екипировка, транспорт... Животът в Лазертаун не е никак евтин.

— Така и предполагам.

Тишината, която настъпи, започна леко да го изнервя. Чувстваше се заплетен в гигантска паяжина. Дори да си осигури известна свобода, пак щеше да е под стриктно наблюдение. Опита се да задържи усмивката.

— Благодаря ви за поучителния разговор.

— Останете при мен — предложи му губернатор Франкен. Джгек я погледна изненадано, но преди да успее да отговори, тя побърза да добави: — Не бих ви молила... при други обстоятелства. Но харесах очите ви.

— И какво ще спечеля от това?

— Нищо — рече тъжно тя. След това отметна кичур коса от лицето си. — Честно казано, аз също съм пленница на това място. Ще ме пуснат да си вървя, едва когато успея да изпълня отредения ми дял. А честно казано, това е почти невъзможно с ограничената работна ръка, с която разполагам.

— В такъв случай ми позволете поне да надзърна в моя договор. Искам да знам кой ме е накиснал.

Тя поклати глава.

— Няма да го откриете в договора.

Джек кимна към монитора.

— Нека все пак опитам. Ще ми съдействате ли?

Жената въздъхна, наведе се над клавиатурата и затрака по нея. Пръстите ѝ се местеха с лекота, която му напомни за Амбър. Точно този момент не бе подходящ да се разсейва с мисли за нея, затова изтика мисълта в периферията на съзнанието си, докато на екрана излизаха страниците от неговия договор. Имената на посредниците му бяха непознати, почти всички данни вътре бяха измислени и не отговаряха на действителността.

С изключение на един факт.

Бяха го вписали като ветеран.

Уинтън. Само Уинтън знаеше, че е ветеран. Нямахше го в досието му, когато го назначиха за рейнджър на Кларон. Никой не знаеше нищо за миналото му, когато му дадоха нов живот. Не беше никак трудно да се скрие истината сред необятното количество информация.

Джек изключи програмата. Усети, че жената е съвсем близо до него, телата им почти се допираха. Но изкушението бе потиснато от мисълта за Амбър и той вече знаеше, че предстои промяна на плановете му.

Франкен се усмихна огорчено.

— Последен шанс. Нека ви даря с малко удоволствие, преди да ви причиня болка. Не мога да ви пусна без наказание. В противен случай колегите ми ще сметнат, че съм започнала да се размеквам. А не мога да си го позволя, ако искам да си запазя работата.

Той сви рамене.

— Може би някой друг път. — Отново зарея поглед към Лазертаун, но под привидното нехайство се криеше наблюдателен ум, който внимателно проучваше разположението на сградите, запомняше слабите места, изходите. — Знаете ли, гледката си я бива.

Тя се изчерви от гняв. Пресегна се и натисна едно копче на пулта.

— Ще трябва да заплатите доста висока цена за посещенията си, господин Стом. Следващия път ще се замислите, дали да не си купите

карта, вместо да си позволявате подобни шегички. — Тя загаси ядно цигарата тъкмо в мига, когато вратата се отвори. Дори не вдигна глава към двамата си помощници. — Покажете на господин Сторм какво му се полага, щом си позволява да ми губи времето — нареди тя.

Огромните им ръчища се заключиха около китките му. Джек сви рамене.

— Какво пък, няма безплатен обяд — подметна, докато го водеха към вратата.

9.

Амбър се притискаше към хладната подвижна преграда, която изпълняваше ролята на стена. Жадуваше с всяка фибра от тялото си да стане невидима. Стената студенееше... може би щеше да понижи телесната ѝ температура достатъчно и да премине незабелязана през инфрачервения скенер. Колко ѝ се искаше да стане така...

Ситни капчици пот се стичаха по челото ѝ и за първи път тя осъзна какво означава да те облее студена пот. Една от капчиците се претърколи през веждата и спря върху фалшивия ѝ клепач. По-скоро усети, отколкото чу електронния брояч. Мили Боже, дано я подмине, без да я забележи. Беше открила всичко, което ѝ бе необходимо, за да намери Джек, оставаше ѝ само да премине през преградата от датчици.

Алармата мълчеше. Амбър се посъвзе, достатъчно, за да си поеме тихо дъх. Може би и този път ще успее да се измъкне невредима. Но първо да се върне при фантом. Колкото и да е опасно това — заради него можеха да я проследят.

Не искаше да умира тук, толкова далече от Малтен и също толкова далеч от Джек. Беше изгубила няколко седмици в търсене, подслушване, прокрадване, шпиониране и проникване в забранени за достъп системи, докато най-сетне откри следата, която търсеше, сред договорите за принудителна работа и списъците на криогенните пътници, повечето от които бяха обречени да работят до края на живота си. Но сега, докато се притискаше към хладната стена, заслушана в пърхането на сърцето си, си мислеше, че ако я открият, няма да я пуснат жива.

Дори само заради това, което бе научила.

Човекът, отвлякъл и изпратил на дълго пътешествие Джек, бе загинал от насилствена смърт.

Амбър се поколеба, дали да не изчака следващото преминаване на брояча. Всеки път, когато към нея се насочваха лъчите на датчиците, сетивата ѝ реагираха като задействани аларми, подавайки бясно сигнали към мозъка, преди отново да утихнат.

После побягна.

Джек се пробуди мъчително. Огнена мрежа пронизваше всеки нерв на тялото му и докато изправяше глава, му се стори, че вратът му е бил скършен и би могъл да я завърти на триста и шейсет градуса. Тръпки го побиваха и той повдигна клепачи, опитвайки се да установи какво са направили с тялото му. Очакваше да види покрита с мехури, подпухнала кожа.

Трябваше да събере цялата си сила, за да овладее треперенето. Размърда внимателно пръсти. Местеха се бавно, сякаш се пробуждаха от дълбок сън, и при всяко движение предизвикваха болезнени пробуждания, които се събираха във вълна от болка. Джек си помисли с мрачна насмешка колко е добре, че има само девет пръста, които да му причиняват подобна мъка, вместо десет като другите хора.

Ръката му се отпусна безсилно на койката. Чу нечие стенание. Едва след няколко секунди осъзна, че всъщност чува собствения си глас.

Болката в ръката му постепенно утихваше. Джек извърна внимателно глава и погледна лявата си ръка. Освен леко порозовялата кожа нямаше никакви други следи от мъченията. Главата му клюмна. Затвори очи и се опита да си припомни какво бе станало. Бяха го извели от канцеларията и го бяха завели в лабораторията. Кресло с колани. А след това го покриха с мрежа. Само при спомена за нея Джек почувства, че стомахът му се свива мъчително. Стигат му толкова спомени, реши той.

Губернатор Франкен очевидно не обичаше да остава длъжник никому.

Нечий арогантен глас прекъсна разсъжденията му.

— Какво става, друже? Още не си се събудил и вече пъшкаш? А казваха, че няма да се свестиш до утре. Ей. Обзалагам се, че умираш за чаша студена вода. Успокоява нервите след невростимулатора, така казват.

Джек извърна глава в другата посока. Сташ бе приклепнал до койката и го гледаше ухилено.

— Буден си значи. Е, какво ще кажеш? Какво ще ми дадеш за чаша вода?

Имаше чувството, че устата му е натъпкана с изолираща пяна. Едва успя да раздвижи челюсти и да промълви:

— Майната ти.

— Я гледай ти! — продължаваше да се хили Сташ, сякаш не бе чул ругатнята. Вдигна ръка и му подаде чаша с вода. Половината от съдържанието се разля, тъй като Джек почти не можеше да контролира мускулите си, но останалото наистина подейства благотворно — потуши горящия в него огън.

Сташ продължаваше да клечи, отпуснал ръце на коленете си.

— Знаеш ли, друже, казват, че болката е поучителна. Сигурно може да ни научи на много неща. Ако не друго, поне да не си правим майтап с онази госпожа, независимо дали договорът ни е справедлив или не. Както и да е, майната ѝ на системата, винаги има и други начини да я излъжеш и да си върнеш свободата. Виж какво направиха с теб в онази проклета лаборатория — с един невинен човечец.

— Такъв ли съм? — простена Джек.

— Разбира се. Всички го знаят. Невинен като младенец.

Джек затвори уморено очи. Ако новородените, помисли си, можеха да крачат сред гора от окървавени, изпепелени тела. Но той беше войник, оръжие. Тази мисъл пробуди странни отгласи в душата му.

Сташ дръпна нагоре одеялото и го зави до брадичката.

— Глобиха те с тридневна надница, друже. Тъй че си поспи добре и се наслаждавай на покоя. Не бери грижа. Когато се съвземеш, ще се погрижим за теб. — Сташ снижи глас. — Сега на нас, заварчиците, ни е доста напечено. Драките са взривили един тунел и ни чака страшно много работа. Ще изкараме пет заплати за нула време — изкиска се злорадо.

Драки, помисли си Джек, докато отново се унасяше в сън, усещайки как огньовете в тялото му наистина утихват. Божичко, колко ги мразеше само.

„Амбър?“

Събуди се почти веднага, дочула гласа в главата си.

— Да, фантом?

„Намери ли Джек?“

Тя си позволи една уморена усмивка.

— Почти. Когато стигнем междинна станция Уилинг, ще трябва да се прехвърлим. Може да ни отнеме малко... както и да е, ще се справим. — Беше се свила върху огромния куфар, в който бе прибрала костюма. В товарния отсек беше студено и Амбър потрепери.

„Но... къде е Джек?“

Тя разтърка уморено очи. Интересно, каква част от онова, което казваше, достигаше до съзнанието на фантом?

— Открих къде е. Отиваме там.

„Добре — пауза. — Ако има проблеми, фантом ще се бие за теб.“

Амбър се изсмя беззвучно. Не се съмняваше, че ще го направи, стига тя да облече костюма. Но си спомняше какви усилия полагаше Джек, за да овладее берсеркера всеки път, когато двамата се срещаха зад флексобрънките. Едва ли щеше да съумее да го направи. Фантом по-лесно би разрушил междинната станция, отколкото тя да успее да го овладее.

— Благодаря ти, приятелче — рече все пак. — Надявам се да не се наложи.

„Да се биеш е хубаво“ — възрази фантом.

— Само когато е за да оцелееш — успокой го Амбър. — А сега млъквай. Опитвам се да поспя.

„Ох — кратка пауза. — Какво е «да поспя»?“

— Фантом!

„Разбрано.“

Амбър затвори очи. Само докато спеше, не чувстваше студа в товарния хангар. Когато се събуди, ще трябва да помисли откъде да открадне малко храна и отново да използва тоалетната. Всъщност какво ли можеха да й направят толкова, ако я открият. Най-много да я изхвърлят в открития космос заедно с боклуците. Тя въздъхна. Беше стигнала твърде далеч. Питаше се обаче какво ли прави Джек.

Сташ въздъхна замечтано.

— Удвоени премии. Извънредна работа. Истинска златна мина, друже. За нула време ще си тръгнем от това място. — Той тупна Джек по гърба. — Този скафандър ти е като ръкавица, малкия.

Джек изсумтя в отговор.

Сташ го погледна обидено.

— Показах ти как да си напълниш джобовете, а ти се отнасяш с пренебрежение.

— Стига, Сташ. Ти печелиш далеч повече от контрабанда, отколкото от заварките.

— Може и да е тъй... но щом така ще си купя билет за връщане, какво значение има? Двамата с теб скоро ще се махнем от тази дупка.

Джек погледна надолу към дългата редица от тунели. Все още не бе успял да привикне с гледката. Първо взривяваха проходи, сетне сглобяваха металните стени, а тяхната група правеше заварките. Действаха бързо, защото екипите отзад чакаха нетърпеливо, за да продължат с изкопните работи. Ако имаха късмет, сапъорите се натъкваха на някоя богата жила и тогава за известно време работата спираше. Ако нямаха, продължаваха да копаят и копаят, докато стигнат до някъде или докато ги ударят драките. Но за заварчиците винаги имаше работа.

Товарната кола ги бе откарала до една пресечка недалеч от техния лагер. Джек едва държеше очите си отворени след дългата и натоварена смяна. Размърда уморено рамене, усещайки втвърдените си мускули. Колкото и да се опитваше да запази формата си, непрестанно губеше тегло и сила.

— Какво ще кажеш за това, друже?

Джек спря. Точно пред тях, до стената на тунела, сред купчина натрошени камъни и прахоляк се подаваше дребно, сиво-зелено растение. Той се наведе над него. Дори в стерилната атмосфера на Лазертаун имаше място за живинка. Екипите за дезинфекция пръскаха два пъти на ден всички тунели със специални разтвори, за да спрат растежа на плесени и гъби... но това тук вероятно бе израсло от семе, пренесено от ботушите на някой от миньорите от кой знае колко далечна планета и бе открило начин да оцелее.

Сташ докосна с ръкавица листенцата.

— Не го пипай — наежи се Джек.

— Разбира се, че няма, друже. Какво си помисли? — той се изправи и продължи нататък, като си подсвиркуваше тихо.

Джек го изпроводи с поглед. Почти бе сигурен, че Сташ е разпознал растението и възнамерява да се върне и да го използва по някакъв начин. Въздъхна и тръгна след своя колега.

В бюфета цареше потиснатост. Но скоро ведрото настроение на Сташ се предаде и на околните. Той повдигна вежди и погледна към Джек.

— Какво ще правиш в почивния си ден, друже?

— Не съм мислил за това. Ще ида в някой от куполите, предполагам.

— А ти, Фрици?

Едрият мъж от Нова Австралия, застанал на опашката за шубера пред Сташ, повдигна рамене и изръмжа нещо.

— Какво беше това? — сръга го Сташ. — Не го чух.

Мъжът се обърна.

— Казах — избоботи, — че благодарение на теб някои хора не могат да се радват на почивни дни.

Очите на Сташ се изцъклиха.

— Благодарение на мен? — повтори и остави таблата за храна върху лентата към шубера. — Благодарение на мен? Това благодарност ли е? Аз ли съм виновен за твоето състояние, Фрици? Не. Скапвам се от работа, за да може такива като теб да са доволни. Така че, Фрици, ако се налага да работиш двойно или тройно, за да можеш да ми се издължиш, вината съвсем не е моя.

Алфредо Богс, който беше малко по-напред на опашката, си взе таблата и мина покрай тях.

— Остави го на мира, Сташ — подхвърли пътем.

Сташ вдигна ръка и размърда демонстративно пръсти.

— Че аз дори не съм го докосвал.

Фрици изсумтя и отново се обърна към шубера.

Джек поклати глава озадачено. Срещна погледа на Перез и го попита:

— Какво ново?

— Спящата болест. Още един от втора смяна я е пипнал.

— За какво говориш?

Тъмнокожият мъж го изгледа.

— Ти къде си бил досега? Не знаеш ли какво става? Питаш ли се защо напоследък ни събраха в нови групи? За да не се смесваме със старите.

Сташ се почеса по гърба.

— Говорят, че онези всичките са луднали.

— Може и така да е — сви рамене кабелджията. — Зная само, че от време на време излизат на разходка.

— Това пък какво е? — попита Джек.

— Разхождат се бе, човек.

— Разхождат ли се?

— Ами да, но без скафандри. Просто си тръгват. Както се досещаш, не стигат много далече. Но тях не ги е грижа. Онази вечер разправяха, че един от хората на Бил Куейд се опитал да спре някакъв — проклетникът едва не го убил и продължил към тунела — гласът на Перез се сниши до шепот.

— Кофти дрога.

Перез се озъби на Сташ.

— Да, човече. Приказва се, че причината е в некачествена дрога. Ама на мен много не ми се вярва. Тези неща се случват още откакто е основан Лазертаун. Но никой не иска да си тръгне, заради богатите запаси от руда. Да не говорим за рубините.

— Това какво е? Наркотици из въздуха?

— О, един Господ знае. На онези типове наистина им е изхвъркнала чивията, да знаеш.

— Гладен съм и не ме интересува — вдигна рамене Сташ, избута по-дребния мъж от пътя си и се насочи към една от масите. Перез изгледа Джек.

— А ти внимавай, човече.

— Знам, знам. Ти също.

Перез кимна и се отдалечи. Джек се замисли защо не ги смесват с хората от старите групи. Може би наистина имаше някакъв проблем. Огледа се. Настроението в бюфета си оставаше мрачно и потиснато.

Сташ го сръга, все така засмян.

— Знаеш ли какво си мисля. Както работим усилено и паричките текат като река, току-виж до една година вече сме си купили билета за връщане. Най-много след година и половина.

Джек почувства по гърба му да пробягват тръпки. Повечето от хората бяха тук за две до пет години. Почти цял един живот, като се имаше предвид, че липсваха каквито и да било развлечения, освен някоя и друга разходка из града или в хидропонните градини.

— Стига си мечтал, Сташ — подметна той.

— Прав си, друже. Но ти ми се виждаш малко умислен. Да не си хлътнал по онази госпожичка в големия кабинет? Или пък смяташ, че ти досажда. Ако е тъй, защо не я запознаеш с Фрици? Казват, че си падал по тези неща. Най-много да го тикнат в невростимулатора — добре ще му дойде малко гъделичкане.

Едрият мъж, който бе пред Сташ, изригна като вулкан. Вдигна таблата си и я стовари върху главата му, след това го сграбчи и го повали на пода.

Двама работници се нахвърлиха върху Джек. Той се отърва с лекота от единия и се озова лице в лице с втория. Адреналинът изпълваше кръвта му. Божичко, колко е хубаво пак да се биеш, помисли си Джек и замахна.

Из въздуха се разхвърчаха табли, чинии и храна. Джек се наведе. Миньорът, който се бе изпречил на пътя му, получи удар в корема и се преви.

— Страхотно — изпъшка той.

Джек бе напълно съгласен с него и замахна повторно. Този път от удара ръката му се разтресе до рамото. Миньорът тупна на пода, но продължаваше да се хили щастливо.

Сташ се измъкна от мелето.

— Хайде, друже, да се махаме от тук.

В бюфета цареше истински хаос. Джек се почувства толкова жив, колкото не се бе чувствал от седмици. Блъскащите се тела го изпълваха с ентузиазъм.

— Защо?

— Охраната ще дойде. Не искам да си загубя спечелените с пот кредити. Идвай с мен.

Джек едва успя да се добере до вратата.

Не се чувстваше тъй ентузиазирани, когато излизаха от кабинета на бригадира. Същото можеше да се каже и за Сташ.

Той хвана Джек за ръката.

— Ей, друже, откъде можеш да знам?

— Какво да знаеш? Не ме е грижа, че ме глобиха заради сбиването — хареса ми. Но виж, това, че ме свързват с твоите

далавери, ме безпокои. — Джек усещаше как в душата му се надига гняв.

— Може би наистина попрекалих — сви рамене Сташ.

— Знаеш добре, че двамата с теб сме само колеги. Никога не съм участвал в игрите ти. Защо не го каза вътре?

— И те веднага щяха да ми повярват? Стига, Джек. Това е война и ние сме от другата страна.

— Не е така, Сташ. Всички сме от една и съща страна. Но ти май не го разбираш? Лазертаун може да е жалка и вмирисана дупка, но засега е наш дом. И има само един начин да се измъкнем оттук.

Сташ се почеса по раната, останала му от съприкосновението с подноса на Фрици. Сетне поклати глава.

— Оставаш си дете, Джек. — Побутна го с рамо и продължи нататък. — Сигурно заради това те харесвам. Ти си като полъх свеж въздух — засмя се той.

Джек го изпроводи с гневен поглед, после пое след него. Охранителните камери следяха всяко тяхно движение. За миг вдигна поглед към тях. Докато разговаряше със Сташ, в яда си бе казал една много важна истина. Ако всички миньори се вдигнат заедно, нямаше да има кой да ги спре.

Амбър се съмняваше, че някога през живота си е изпитвала по-голям студ. Спря в сенчестия ъгъл на една странична улица. Дъхът ѝ излизаше на облачета пара. Влачеше куфара след себе си и вече бе привикнала с неизменното стържене, което я следваше. Улиците бяха покрити с лед. Амбър не знаеше как ще оцелее на тази мразовита планета — нямаше пари нито топли дрехи, нямаше дори яке. Крепеше я единствено надеждата, че утре ще бъде малко по-топло.

Пъхна замръзналите си пръсти под мишниците.

Всъщност планетата съвсем не бе толкова изостанала. Уилинг беше външен пост на Скиталците, откъдето поемаха на изследователски експедиции. Малко преди залез-слънце улиците се изпълниха със свещенослужители, издокарани в дългите си до земята раса — дори и жените. Амбър приближи пръсти към устните си и се помъчи да ги стопли с дъха си. Да можеше само да ги опази да не се вкочанят от студ, преди да намери някой бар или зала за залагания...

достатъчно бе да напипа нечия кредитна карта или пръстен и щеше да е спасена.

Запристъпва от единия на другия крак, за да се постопли. Нощите винаги бяха най-лоши, когато нещата тръгнат на зло. Не биваше да се предава поне до сутринта. Новият ден винаги носи нови надежди.

Стига да не замръзне тази нощ на улицата.

За миг бе изкушена от идеята да заложил фантом. И без това ѝ тежеше да го влачи със себе си, а нямаше дори дребни монети за гардероба на космодрума. Съмняваше се обаче, че някой би оценил костюма. А и щеше да е далеч по-трудно да си го върне без пари и кредитна карта.

Затова се отказа от тази идея.

Сви пръсти. Толкова близо и толкова далече.

В другия край на улицата се появи бял и пухкав облак. Втренчи обнадеждено поглед нататък.

— Съветвам ви да се приберете тази вечер, преподобни. Утре сутринта ще ставате рано.

На улицата бяха спрели двама мъже. Амбър си даваше сметка, че шансовете ѝ за успех са минимални, но се надяваше студът и заледената повърхност да са на нейна страна.

Възрастен мъж — не виждаше лицето му заради сиянието на уличните лампи — потърка зиморничаво скритите си в ръкавици ръце.

— Нямам възможност да наглеждам Уилинг толкова често, колкото бих искал. Ще ми се да не изпускам от поглед това, което строим.

Младият му събеседник се засмя.

— Строежите вече не са само наши, преподобни.

— Така е, зная. Но да не забравяме, че сме на границата на цивилизацията, логично е и други да поискат парче от тортата. Добра работа свършихте. Нещо против да продължи сам?

— Преподобни! Не можете... разкопките...

— Ах. Искаш да видиш разкопките значи.

Младежът изправи рамене.

— Повече от всичко!

— Все още нямаме разрешение.

— Така е, преподобни.

Амбър разтърка отново ръце. Налагаше се да остави куфара в тъмната уличка и да се върне за него след няколко часа. Но снегът вече го беше позатрупал и тя се съмняваше, че някой ще го намери. Пригответи се за един светкавичен набег. Сега или никога.

Амбър хукна по улицата. Блъсна се в по-възрастния от двамата събеседници, напипа мигновено картата му, събори го и го запрати към другия мъж. След това се втурна да бяга.

Но младежът прескочи ловко тялото на падналия. Амбър чу ядосаното му сумтене, сетне долови топлия му дъх върху раменете си и после тя самата получи силен удар, от който литна напред. Удари се в земята и се хързулна, без да изпуска кредитната карта, която режеше болезнено пръстите и. Остана да лежи задъхана, докато преследвачът ѝ се изправи над нея и я преобърна с крак.

В очите му святкаха гневни пламъчета.

— Трябва да знаеш, подлецо, че в Уилинг никой не посяга на светците.

Амбър се надигна, поемайки си въздух на пресекулки.

— Светец или не, аз пък трябва да живея.

Възрастният мъж се приближи към тях и положи ръка на рамото на своя другар.

— Какво си хванал тук, Ленска?

— Крадец — младежът я изрита по ръката, за да пусне картата. Амбър извика от болка.

— Достатъчно, Ленска — старецът се наведе. — Изглежда ми съвсем безобидна.

— Тя? Това жена ли е?

— Така ми се струва. Да — кимна старецът и се засмя. — Какво правиш тук момиче?

— Оцелявам — отвърна мрачно Амбър.

— Не се справяш добре. Едва ли ще постигнеш нещо по този начин. — Той се обърна към младия мъж. — Ето ти първото изпитание. Как смяташ да я превъзпитаеш?

Амбър мълчеше, местейки поглед ту към единия, ту към другия. Младият мъж поклати глава.

— Не бих се и опитал.

Старецът го изгледа неодобрително. Сетне отново извърна очи към Амбър.

— В такъв случай ти сама ще трябва да се превъзпитаеш. Избери наказанието си.

Тя огледа топлото расо, с което беше загърнат. Досуц като на останалите.

— Направете ме монахиня — предложи подигравателно. Онзи, когото бяха нарекли Ленска, я изрита отново.

— Наистина? — попита възрастният. — Ще се покаеш и ще станеш монахиня? Готова ли си?

— Готова съм на всичко, само да ме приберат на топло — рече Амбър, която бе поизгубила надежда, след като зърна насмешливите пламъчета в очите на стареца.

— Преподобни! — намеси се младият. — Това е светотатство!

— О, не — засмя се другият. — По-скоро реализъм. Ела с мен, тогава ще видя какво мога да направя. Но само по въпроса за топлината. Не бих ти позволил да оскверниш одеждите на Скиталците.

— Но, преподобни, не можете да я приберете — тя е крадла.

— И защо не?

— Защото утре сутринта пътувате.

Докато тримата вървяха, краката на Амбър се постоплиха малко и тя отново започна да си чувства пръстите. Сега обаче се разтрепери неудържимо. Старецът видя това и си свали наметалото, после я загърна с него.

— Ох, да, прав си. Виж, това е проблем. Освен, разбира се, ако младата дама не пожелае да дойде с нас.

Амбър поклати глава.

— Не... преподобни... тръгнала съм за друго място.

— Всички пътуваме. Но не мога да те изоставя тук — в този студ на улицата. Такива сме ние, Скиталците. Натъкнем ли се на нещо, което трябва да се свърши, не се отказваме от него. А струва ми се, че точно ти, млада госпожице, имаш нужда от известна помощ. Освен ако не пропускам нещо.

Амбър закова на място и отхвърли наметалото, което падна в снега.

— Не — заяви решително. — Не съм играчка на другите. Трябва да намеря един човек. Все пак ви благодаря.

— Не можете да я вземете в Лазертаун, Свети Колин — избърбори Ленска.

— Лазертаун? — ококори се Амбър. Наведе се бързо и вдигна наметалото. — Всъщност — рече, — нали казах, че съм готова да стана и монахиня, само и само да се стопля.

Лицето на Свети Колин грейна в широка усмивка.

— Имало е и по-небогоугодни причини — рече той и я улови за премръзналата ръка.

10.

— Добре — въздъхна уморено Свети Колин, след като се настаниха в отредената им каюта на борда. Не беше казал почти нищо през нощта, нито на сутринта, когато Амбър довлече тежкия, заскрежен куфар, и само вдигна учудено величествените си вежди. Ленска си бе тръгнал с видима неохота и на излизане бе метнал на Амбър ядосан поглед.

Междувременно Амбър бе издокарана с нови топли дрехи, осигурени ѝ от църквата на Скиталците. Ръцете ѝ вече се бяха стоплили и сега имаха приятен розов цвят. Тя седна, сви крака под робата и обгърна колене с ръце.

— А сега? — попита.

— Сега, предполагам, не очакваш да ти повярвам, че наистина гориш от желание да станеш монахиня. Какво всъщност те привлича в Лазертаун?

— Нищо не ме привлича там. Всяко място ще е по-добро от този айсберг.

Мъжът поклати уморено глава.

— Не, малка улична крадло. Този път искам да чуя истината. Ти не си тукашна, иначе нямаше да си облечена толкова неподходящо. Следователно само преминаваш оттук транзитно. Пък и Лазертаун те интересува. Сигурен съм. Това е една стара миньорска колония. Да тръгнеш натам просто ей така, е все едно да се хвърлиш с главата напред във врящо гърне, както казват древните. Отнасяй се към мен с нужното уважение, дете мое. Какво ще правиш в Лазертаун?

Амбър отметна косата си назад и го погледна уморено.

— Е, добре. Търся един мой приятел и подозирам, че са го пратили там.

— Пратили?

— Незаконен договор за работа. Имам съмнение, че са го упоили и закарали там въпреки волята му.

Свещеникът я наблюдаваше мълчаливо, сплел пръсти и притворил очи под надвисналите си вежди. Нелегалните договори бяха

равносилни на заробване. Беше почти невъзможно да бъдат надзиравани от служителите на закона, още по-трудно бе да се разтрогнат. Най-сетне се покашля многозначително.

— Дали пък, дете мое, не си била изоставена от този човек?

— Не! Той няма никакви причини да подписва договора. Зная, че е бил отвлечен въпреки волята му от човек, който иска да го премахне от пътя си.

— И кой би направил подобно нещо?

Тя завъртя очи.

— Повярвай ми, Свети Колин, по-добре е да не знаеш истината. Съществуват достатъчно сериозни причини. Както и да е, когато го открия, мога да докажа кой е и как са постъпили с него, тогава ще бъдат принудени да го пуснат.

— И да разтрогнат договора?

— Точно така. От няколко месеца го издирвам.

— Ясно. — Скиталецът докосна с ръка огромния си дървен кръст. — Кой всъщност е този човек?

Амбър се подвоуми, сетне сви рамене.

— Казва се Джек Сторм и е член на имперската гвардия. Този, който му е объркал живота, ще си има сериозни неприятности.

— Сторм ли каза? — повдигна учудено вежди Свети Колин. — С руса коса и уморени сини очи? Некрасиво, но честно лице?

— Точно той! Познаваш ли го?

Свещеникът се облегна назад.

— И още как. — Сетне включи интеркома. — Всичко е наред, Лени. Кажи на пилота, че има разрешението ми да излети.

Амбър го погледна учудено.

— Какво?

Колин повдигна рамене.

— Да не мислиш, скъпа моя, че ще те взема с мен, без да зная защо искаш да идеш там? Тази стара кожа, която нося, неведнъж или два пъти е била мишена. В интерес на истината, тъкмо твоят Джек я спаси последния път.

— Искаш да кажеш, че се готвеше да ме изриташ оттук? — надигна се ядосано Амбър.

— Естествено, ако ме бе излъгала или пък ми бе казала нещо, което не одобрявам. Щях обаче да ти позволя да задържиш расото. Все

пак аз съм християнски свещеник. — Той я подкани с ръка. — Настани се, ако обичаш. Малко ще ни раздруса при излитането.

Амбър седна тъкмо когато по пода преминаха първите вибрации. Имаше неспокоен вид и преподобният изглежда го забеляза, защото пъхна ръка в джоба на расото си и извади отвътре малка лепенка.

— Сложи я зад ухото. Това е трискополамин. Върши чудеса при излитане.

Тя последва съвета му.

Скиталецът се облегна назад. Под тъмносиньото му расо се подаваше пилотски комбинезон.

— Не мога да разбера как са могли да отвлекат Джек. Той е почти непобедим в бойния си костюм.

— Не го е носел. Сега е в куфара, който влача.

— Ясно — Колин притвори очи, потънал в размисъл. — Смяташ ли, че е разумно да отнасяш подобно нещо чак на Лазертаун?

Амбър се засмя.

— Предположих, че Джек може да се нуждае от него, докато убеждава онези типове да му прекъснат договора.

— И сигурно имаш право — отвърна ѝ с усмивка свещеникът. — Пък и аз ще помогна с това-онова.

Разговорът им бе прекъснат, когато корабът премина в спирален полет и тягата ги притисна в креслата. Амбър още мислеше за последните думи на Свети Колин. Успее ли да предаде костюма на Джек, на Лазертаун ще настъпи суматоха!

Докато се връщаха обратно през тунелите, Джек избягваше да поглежда към Сташ.

— Нецо си начумерен, друже — подметна колегата му.

— Да, защото покрай теб изкараха и мен виновен.

— Така е, но виж. Скоро ще си натъпчем джобовете с мангизи, и то не само от мъкнене из тези тунели. Ще продаваме на другите сънища и привилегии.

— Не търгувам с подобни неща.

— Нито пък аз, друже, при обикновени обстоятелства. Гледай сега, дръж се за мен и всичко ще бъде наред. До една година ще си откупиш договора.

— Не зная дали трябва да се държа за теб, „друзе“, но виждам, че ти старателно си се залепил за мен. Питам се, защо ли?

Сташ спря и отметна черната коса от лицето си.

— Виж сега. Трудно е да се обясни, наистина. Може би защото двамата с теб имаме общи черти.

Джек изсумтя и закричи към лагера. Имаше достатъчно време да се преоблече и да отиде на смяна, преди да са го глобили.

— Почакай малко — подтичваше зад него Сташ. — Виж, ние не сме миньори като останалите. Ние сме заварчици. Може в момента да съм го загазил, но не смятам така лесно да се предавам.

— Нито пък аз — поклати глава Джек. — Но грешиш, Сташ ние с теб не си приличаме.

— Не ме познаваш добре, друже, и затова говориш така. Но потърпи още малко и ще видиш, че нещата ще се оправят. Още в края на тази седмица двамата с теб ще можем да си вземем момичета и пиячка и ще оцениш колко го бива добрия стар Сташ да организира подобни веселби.

Джек ускори крачка, но Сташ не изоставаше от него. Очевидно нямаше да се отърве лесно от своя другар. Какво пък, нали е войник. Свикнал е да се бори.

Влязоха в помещението и Джек си облече работните дрехи. Една от малките транспортни коли беше спряла на релсите. Джек провери програмата ѝ. Смяната бе тръгнала без нея, вероятно бяха сметнали, че днес няма да им е нужна. Запали я и тъкмо преди да потегли, чу отзад Сташ да го вика. Досадният му партньор се затича, скочи в последния момент, озова се на платформата и се настани на задната седалка. Джек държеше радиоприемника си изключен, за да не слуша досадния му брътвеж. Напоследък все по-трудно го понасяше.

Введе идентификационния си номер в работната станция на компютъра.

„Глоба за петнайсетминутно закъснение“ — появи се върху екрана. Джек сви рамене. Можеше и да е по-лошо. Скоро пристигнаха на работната площадка. Той скочи от колата, прекрачи през изопнатите на земята кабели и се приближи към Алфредо Богс, когото позна по скафандъра. Алфредо му махна. Джек включи предавателя.

— Съжалявам, че си в една смяна с него — заговори го Богс — Извади лош късмет.

Джек се разсмя.

— Целият ти живот може да е лош късмет. Сигурно съм си го заслужил.

— Може и да е така.

— Какво става тук?

— Започваме монтажа на стените веднага щом приключат с взривяването. Според сеизмичните изследвания трябва да се натъкнем на жила на скъпоценни камъни в тази посока и бригадирът иска да сме готови.

— Ясно. От мен какво се очаква?

— Засега стой да ми правиш компания. Ако имам нужда от помощ, ще ти кажа.

Джек кимна. Тунелът вече беше изолиран херметически и Алфредо приключваше с нанасянето на пяната. Веднага след това Джек можеше да се заеме със заварката на модулите. Сташ застана до тях, погледа известно време как Алфредо работи, сетне се прехвърли от другата страна и започна да заварява съчленението.

— Лошо заплащане за добра работа — въздъхна Богс, докато изхлузваше шлема и го окачваше на закачалката. Зад него бе застанал техникът, за да му помогне със свалянето на скафандъра.

— Какво пък, налага се да свикваме. Такъв е животът.

Богс размаха пръст към техника.

— Гледай следващия път да го заредиш догоре. Иначе току-виж издъхнал точно по средата на смяната.

Техникът направи кисела физиономия и хвърли скафандъра върху количката. Богс поклати глава.

— Тук на никого не му пука за работата.

— Освен на теб.

Богс се изправи и изгледа строго Джек.

— Аз съм началник на смяна. Трябва да ми пука. Пък и вие, хлапета, неслучайно ми викате „татенце“. Два пъти по-стар съм от вас.

Джек се опита да запази невъзмутимо изражение. Нека „татенцето“ си мисли, че е два пъти по-възрастен. Колкото по-малко знаят за него, толкова по-добре. Свали скафандъра и го метна върху другия. И той като Богс бе забелязал, че го зареждат с ограничен запас

въздух, навярно за да не може да избяга, ако му хрумне подобна идея. От известно време обмисляше как да преодолее тази пречка.

Двамата влязоха под душовете. Колонията разполагаше с оскъдни запаси от вода и им се полагаха само по петнайсет секунди. Но пък горещата вода и парата бяха най-мощното средство за бързо прочистване на порите. На Милос Джек бе издържал далеч повече време без баня. Веднага щом приключи, той взе кърпа и се върна в съблекалнята.

Чу гласа на Сташ, преди да свърне зад ъгъла. Джек се намръщи. Последен на опашката и първи вън — такъв беше Сташ. Изглежда пак се заяждаше с Фрици.

— Ей, друже, знаеш ли какво става? Идва краят на седмицата, ето какво. И знаеш ли къде смятам да отида? В „Плюшената яма“.

Фрици изръмжа. Беше се изправил пред шкафчето си и дъвчеше с яките си челюсти.

— Олеле — промърмори Богс, застанал зад Джек.

— Няма да има почивка за теб — изломоти едрият мъж. — Ще ти я отнемат като наказание, задето започна боя.

— Малко грешиш, друже. Може да са ме глобили някой и друг кредит, но не могат да ми отнемат почивката. Ще видиш как добре ще се позабавлявам. — Той смигна на Фрици и пъкна крака в комбинезона. — Сецаш се какво имам предвид, нали? Чух, че в „Плюшената яма“ имало някаква чернокоса хубавица с коса, дълга чак до готиния ѝ задник, и смятам да я...

Фрици премина към действие. Замахна и затръшна вратичката на шкафчето, което го делеше от Сташ. Досадникът му се усмихна лъчезарно.

— Гледай ти. Фрици, ти май имаш други представи за забавление. — Озърна се, забелязал, че тълпата бързо расте. Ей, знаете ли как се развлича Фрици?

— Престани — рече му Джек.

Но Сташ само го изгледа презрително. Нищо друго, освен юмрук в лицето, нямаше да го спре и този път.

— Добре, момчета, ще ви кажа. Фрици ни шпионира за разнообразие. А после ходи да си приказва с госпожата. Така че, ако някой от вас е намислил да излезе на дълга разходка през късия тунел

или да се отърве от досадния договор, нека не го споделя с него. Той е доносник, ето какъв е нашият Фрици.

Джек пристъпи напред, но Богс го улови за лакътя.

— Сташ е прав. Остави ги. Нека се разберат двамата.

Ала Фрици не смяташе да оставя на Сташ да продължи. Хвърли се напред с изненадваща за едрото си тяло бързина, блъсна се в Сташ и го събори. Миньорите побързаха да се отдръпнат настрани.

Фрици облиза устни.

— Говори каквото щеш за мен. Но не закачай дъщеря ми...

Сташ вдигна глава и премигна.

— Дъщеря ти... о, искаш да кажеш, онази чернокосата? Но, Фрици, трябваше да ми кажеш. Божичко, сигурно щеше да ми направи отстъпка!

Фрици не му позволи да се изправи. Той изрева и се нахвърли върху него.

С крайцеца на окоето си Джек забеляза как една от камерите се извързва към тях. Сигурно вече бяха вдигнали обща тревога. Опита да си пробие път към предния край на тълпата, надаваща възбудени възгласи. Зяпачите вече си разменяха ентузиазирано залози. Но този бой нямаше да е като онзи в столовата. Ни най-малко. Фрици щеше да убие Сташ, ако някой не успееше да го спре.

Джек избърса чело. Пристегна пешкира на кръста си. Усещаше, че мокрият под е хлъзгав. В този момент Сташ отново отхвърча назад и се блъсна с трясък в гардеробчетата. Фрици го вдигна, окачи го на една от вратите и го удари с другата. В същия миг в помещението нахлуха полицаи с оръжия в ръце. Изглежда бяха предупредени навреме, защото носеха специални униформи за борба с размирици. Или пък просто спяха с тях.

— Не мърдай!

Всички в помещението замръзнаха по местата си. Само Сташ хленчеше, проснат на пода, с разкъсан на гърдите комбинезон.

Полицаяте, с тъмни шлемове и щитове, изглеждаха малко нелепо, заобиколени от голи мъже.

— Това е законен бой — обяви усмихнато Богс. — Нямаме нужда от вас.

— Да има други мнения по въпроса? — попита старшият, оглеждайки присъстващите.

Никой не отговори. Джек също сметна, че ще е най-добре да премълчи. Сташ може и да беше прав, че Фрици е доносник, но кой би могъл да обвинява едрия мъж, че държат дъщеря му в бордея на компанията?

Сташ най-сетне се надигна и опря гръб в гардероба.

— Настоявам за правото си на дуел — произнесе той задъхано.

Фрици го изгледа. Стисна зъби, отвори уста и проговори:

— А аз потвърждавам неговото право. И тъй като аз бях предизвиканият, искам това да стане тук и сега.

Богс се размърда. Насочи поглед към старшия.

— Господин Куейд. Те настояват за дуел. Предлагам да удовлетвори желанието им. Така поне ще изпуснем бесовете от бутилката.

Старшият повдигна масивните си рамене.

— Какво пък? Това си е ваша работа. Ти се погрижи за това, Богс, теб ще държа отговорен. — После кимна на полицаите. — Изчезваме оттук. — Те се подредиха и излязоха, също толкова бързо, колкото бяха дошли.

Сташ изглеждаше изненадан.

— Нямах предвид веднага...

— А кога, Сташ? — попита го Богс. — Сам си го изпроси.

— Но... аз не мога да се бия с Фрици в това състояние вдигна окървавената си ръка.

Богс се приближи към него.

— Няма страшно. После ще те оправят в лазарета. Хайде, изправи се, момче. Ти го предизвика, сега си сърбай попарата. Инак Куейд ще си го изкара на нас.

— В такъв случай ще помоля някой да ме замести. Видяхте какво направи с мен Фрици, когато ме притисна одеде. Хайде де. Все някой ще го направи заради мен. — Надигна се, олюлявайки се, с пребледняло лице. — Той ще ме убие!

— И тъкмо навреме, друже — чу се нисък глас откъм тълпата.

Останалите го гледаха мрачно, пристъпвайки от крак на крак. Неколцина с привидно безразличие се обърнаха към гардеробчетата, за да довършат прекъснатите си занимания. Сташ най-сетне бе на път да получи онова, което заслужаваше.

Джек пристъпи напред.

— Аз ще го направя.

11.

Богс се извърна втрещен към Джек.

— Не дължиш нищо на този негодник — но като видя решителното изражение на лицето на Джек, сви рамене. — Обличай се, щом си решил. Ние ще дръпнем гардеробите назад.

Сташ надари Джек с вяла усмивка.

— Благодаря, друже.

— Не ми благодаря. Не го правя заради теб.

— А за кого тогава?

— За Фрици. Само обвинение в убийство му липсва в този момент. — Джек плъзна поглед из стаята, но срещна само изненадани лица. Той повиши глас: — Щем не щем, ние всички сме заедно в тази бъркотия. — Сташ стисна зъби и не каза нищо. Джек отиде при гардеробчето си и се облече, докато част от присъстващите подготвиха импровизираната арена.

Фрици си беше свалил ризата. Гол до кръста изглеждаше още по-страховит, заради изпъкналите си яки мускули.

Той погледна към Джек.

— Не искам да се бия с теб, човече.

За момент Джек се поколеба.

— Ти също настояваше за този бой, нали? — позволи си една лека усмивка. — Мисля, че ще бъдеш изненадан. — Наведе се и нахлузи обувките, снабдени с прилепващи подметки. Гравитацията на мъртвата луна бе почти нормална, но дори десетте процента разлика налагаха да носят подобни обувки, за да се чувстват по-уверено.

Излезе на откритото място, където Фрици го очакваше, отпуснал ръце и с объркано изражение. Джек огледа едрия мъж и си припомни накратко онова, което бе наблюдавал от двубоя му със Сташ в бюфета. Този път нямаше да е толкова лесно. Фрици знаеше само един начин за бой — лавина от удари с огромна сила, а сетне сграбчване и стискане в клещите на яките ръчища. Последното Джек не биваше да допуска в никакъв случай.

Богс облиза устни.

— Синко, той е с по-дълги ръце — прошепна му. — Не му позволявай да те спипа.

— Не се тревожи, татенце — отвърна Джек. — Зная как да се пазя.

Скочи внезапно, замахна с крак във въздуха и изрита Фрици в брадичката. Ударът бе толкова неочакван и силен, че Фрици извика от изненада и болка и полетя назад. Успя да се задържи, потърка брадичка и отправи на Джек поглед, в който се четеше смесица от изненада и уважение.

— Не знаех, че те бива в тези неща — подметна Фрици. Кой знае защо Джек се замисли за дъщеря му, предполагайки, че и тя ще е като него — не особено умна и доста наивна. Но в този момент Фрици премина в атака.

Джек бе трениран да контролира костюма си, но сега реши, да не съдържа рефлексите си. Скочи, праметна се във въздуха и изчезна от пътя на бясно летящия Фрици, който се вряза в гардеробчетата отзад. Преди да утихне страхотния трясък от сблъсъка, Джек вече се бе приземил и се извърна, готов да посрещне следващата атака. Миньорите се бяха скупчили наоколо и ги окуражаваха с виковете си. Някои подвикваха на висок глас колко и за кого залагат. Джек отново се усмихна.

Фрици отстъпи, поклащайки глава.

— Това пък за какво го направи? — попита той.

Джек вдигна рамене.

— Хайде, момче. Остави ме да те ударя и ще бъдем квит.

— Не, Фрици. Няма да е толкова лесно. Щом сме се хванали, ще играем според правилата.

Фрици нанесе удар преди още да е приключил изречението, като замахна лъжливо с дясната ръка, а едновременно изнесе лявата. Юмрукът му попадна върху темето на Джек и главата му отхвъркна назад. Той се завъртя на място и се претърколи, оставяйки на инерцията да погълне силата на удара. Фрици пристъпи напред, без да се прикрива.

Джек замахна на свой ред и го блъсна в корема. После отново отскочи.

Фрици почти не реагира на удара, а юмрукът на Джек пламна, сякаш се бе сблъскал с бетонна стена. Разтърси глава, за да отметне

падналия в очите му перчем. Фрици се завъртя с изненадваща за едрото си тяло бързина и Джек почувства безпокойство при мисълта, че може да е подценил противника си.

Отдръпна се, но този път не беше достатъчно чевръст. Единият удар попадна в челюстта му, вторият в корема и Джек се олюля. Фрици не беше нито толкова праволинеен, нито пък толкова глупав, колкото го смяташе. Джек отново се претърколи и се изправи, като гледаше да е извън обсега на яките ръце на Фрици. Имаше нещо професионално и уверено в движенията на едрия миньор.

Този път, докато се надигаше, Джек установи, че погледът му е замъглен.

— Хайде, друже, зложих една надница на теб! — провикна се Сташ. — Виж му сметката!

Фрици се усмихваше победоносно. Джек никак не хареса пламъчетата в очите му.

— Какво пък, сам си го търсеше — подхвърли Богс. — Стегни се и се дръж мъжки.

Погледът на Джек се проясни достатъчно да зърне фучащия към челото му юмрук. Хвърли се надясно и същевременно изрита другия с левия си крак.

Този път Фрици изсумтя от блока и се преви. Джек възстанови равновесието си и изчака другия да се посъвземе.

— Ти си добър боец — рече Фрици с блеснали очи.

— Благодаря. И теб си те бива.

— Бях шампион, преди да ме спипат кредиторите — отвърна Фрици. Вдигна ръце и зае позиция. — Ела малко по-близо.

Джек поклати глава.

— Не и този път. Сташ, какво е необходимо, за да бъде удовлетворена честта ти?

Сташ се изплю на пода.

— Искам тази торба с картофи просната на пода.

— Бъди разумен — поклати глава Джек.

— Добре де. Един хубав чист удар. На който и да било от двамата.

Джек остана малко изненадан от откровения отговор. Но междуременно Богс реши също да се намеси.

— Какво пък, струва ми се справедливо. Ти какво смяташ, Фрици?

— Съгласен — той кимна на Джек. — Пригответи се да те халосам.

Джек разтърси за трети път глава. Имаше само част от секундата, преди Фрици да изпълни коронния си номер.

А след това боят го погълна. Фрици изведнъж заряза боксирането и се хвърли напред, вкопчвайки се в него с мазолестите си ръце. Преди още да разбере какво става, Джек се озова в менгеме от мускули, което заплашваше да го задуши. Трябваше да се бори за всяка глътка въздух, почти не му оставаха сили да се съпротивлява.

— Пропуснах да ти кажа по какво съм бил шампион — задъхано прошепна Фрици в ухото му.

Джек успя да освободи едната си ръка и заби лакът там, където смяташе, че ще е най-болезнено, след това се извъртя и се измъкна от хватката. Претърколи се на пода, изправи се и си пое облекчено въздух. Фрици се нахвърли отново като изникнало от бездната чудовище и Джек трябваше да нанесе няколко бързи удара, за да го задържи на разстояние.

— Внимавай! — кресна някой зад него.

Джек отскочи слепешката. Фрици сграбчи празния въздух на мястото, където бе стоял допреди миг, но се препъна, изгуби равновесие и се плъсна по корем.

Това бе едничката възможност, на която Джек можеше да разчита. Пристъпи напред, наведе се към изправящия се мъж и замахна.

Остра болка раздра ръката му. Белегът от отрязаното кутре придоби тъмновиолетов цвят. Главата на Фрици отхвъркна назад и очите му станаха стъклени. Онези, които стояха зад него, успяха да го уловят, преди да е паднал отново, и го задържаха на огъващи се крака.

Преди едрият мъж да успее да реагира, Богс се втурна между двамата.

— Готово! Честта на засегнатия е удовлетворена! Джек е победител.

— Съгласен. Той е по-добрият от двама ни! — присъедини се към него Фрици. Скочи към Джек и го стисна в обятията си. Сетне го вдигна.

Светът се наклони на една страна, докато Джек се озърташе над раменете на Фрици. Присъстващите го аплодираха шумно, скупчени плътно около него.

— Пусни ме де — извика Джек. Без предупреждение едрият мъж разтвори ръце и Джек изчезна в морето от хора.

— Мъртъв си, човече — прошепна някой в ухото му. Джак се извърна, но видя само захилени лица.

Нямаше никакъв начин да разбере кой го бе заговорил, Сташ се приближи към него и го прегърна.

— Направихме щури пари, друже! — надвика той шумотевицата.

— Как ти е ръката? — попита го Джек.

— Ръката ми ли? О, нищо ѝ няма. Малко пластотъкан и ще е като нова.

— Сигурен ли си?

Шумът постепенно утихваше. Почувствала нещо, тълпата се отдръпна. Джек протегна ръка и стисна за рамото събеседника си.

— Виждам, че само юмрукът ти е ожулен. А одевете си помислих, че ще трябва да я гипсират.

Сташ сви рамене.

— Просто оздравявам бързо бе, човек.

— Не ми излизай с тия номера. Опитваше се да ни насъскаш да се бием още от деня, когато слязохме от кораба. Ти си лешояд, Сташ. Махни се от очите ми и не ми се мяркай повече. — Джек си пое дъх. — Голяма напаст си, запомни го от мен.

Лицето на Сташ пламна. Той се почеса объркано по челото.

— Добре, Джек, момчето ми, но да знаеш, че пак ще ме потърсиш. Имаш се за много благороден, а такива като теб не обичат да вършат мръсната работа. Стане ли напечено, търсят някой като мен да им я свърши. — Той си проправи път през тълпата и излезе навън.

Джек застина. Изведнъж се сети откъде познава Сташ. Беше един от рано отпадналите кандидати за имперската гвардия. Без никакво съмнение Сташ също го помнеше. Въпросът сега бе какво смята да прави Сташ с тази информация.

— Наближава полицейския час, татенце — рече един от присъстващите на Богс и кимна след Сташ.

Алфредо Богс махна с ръка.

— Оставете го. Няма къде да иде. Ще се върне.

Междувременно Фрици отново бе застанал до Джек.

— Човече, ще ми се някой път да те запозная с дъщеря ми.

— Съгласен, Фрици — кимна Джек. — Всеки от нас има някъде близки хора, на които държи. Но да не бързаме. Когато му дойде времето.

Джек обаче добре знаеше, че неговото време ще дойде съвсем скоро.

12.

Улиците на Лазертаун бяха малко по-близо до слънцето и звездите от неговите тунели — но не достатъчно. Куполът филтрираше пряката радиация и осигуряваше гледка към потъмнялото небе. Все едно се намираше под постоянен дъждоносен облак, помисли си Джек, докато двамата с Фрици вървяха към центъра. Дори черната пустош на космоса му се струваше по-привлекателна. Едрият мъж не бе спрял да говори, откакто двамата излязоха. Джек го слушаше с половин ухо. Даваше си сметка, че градът е грозен, защото е бил построен като индустриална зона, а не да радва окото на посетителите.

Пък и настроението тук напълно му съответстваше. Хората се блъскаха в тях, без да се извинят, никой не им правеше път, нито очакваше от тях да му сторят. Рекламите сияеха твърде ярко и бяха прекалено крещящи, придружени от шумна музика и светлинни ефекти. Изглежда никой не бе дошъл по собствено желание в Лазертаун.

Фрици го насочи към една малка лавка, където продаваха сандвичи.

— Опитай от тези — подметна, докато си поръчваше. — Ще ти харесат.

Джек обаче не беше никак ентузиазизиран от миризмата, която се носеше около лавката. Все пак взе сандвич от продавача, но отказа, когато му предложиха сос за него. Продавачът прие парите, без дори да кимне, и отмести поглед сякаш не ги виждаше.

Джек отхапа от сандвича. Оказа се по-вкусен, отколкото предполагаше.

— Страхотен е, нали, Джек? — попита, мляскайки, Фрици.

Продавачът продължаваше да ги пренебрегва. Джек се подразни от поведението му. Докато Фрици нагъваше лакомо, той го побутна едва забележимо с лакът.

— Слушай, Фрици, да вървим нататък, а? Не мисля, че сме желани тук.

Най-сетне продавачът извърна поглед към него. Беше нисък, пълен мъж на средна възраст с непроницаеми очи.

— Направи ми услуга, хлапе, и изчезни оттук. Разходете се двамата нанякъде. Не обичам, когато край лавката ми се навъртат миньори. Това прогонва клиентелата.

— Какво не им харесваш на миньорите? — погледна го намръщено Фрици.

— А, нищо. Абсолютно нищо. Само дето сте малко помирисливи и бедни от всички нас, но това може да се изтърпи. — Той ги изгледа навъсено. — Върнете се, където ви е мястото. Там поне сте под земята. Защото ако драките ударят тук — посочи прозрачния купол, — ще измрем всички.

— Да не би ние да сме виновни за това?

— А защо смяташ, че ни атакуват тези проклети насекоми? — ококори се продавачът. — Заради тъпите ми сандвичи? Въпросът е, че няма как да уцелят мините. А ние сме далеч по-лесна мишена. Какво би казал, ако си на мое място?

— Сигурен съм, че не е много приятно.

— Хайде, Джек, да тръгваме.

Джек обаче упорстваше да продължи.

— Като е така, защо не се махнеш?

— Защото съм беден, синко — изсмя се мъжът мрачно. — И аз като вас съм се ровичкал из онези гадни тунели. Откупих си договора, но не ми остана пукната пара да се върна вкъщи. Всъщност не зная дали все още имам свой дом. А сега се махайте от тук. Трябва да оцелявам някак си, а е по-трудно, когато край лавката ми се навъртат миньори.

Фрици дръпна Джек и го поведе нататък по улицата.

— Не се забърквай в неприятности, Джек — посъветва го той.

— Не си търся неприятности — отвърна Джек. — Искях само да разбера какво мислят. Погледни ги само — кимна към хората, с които се разминаваха. — Никой не се усмихва.

— В Лазертаун няма да видиш усмивки — успокои го Фрици. Той изведнъж закова на място. — Можем да се отбием при Гейл, но не искам да я безпокоя.

— Коя е Гейл?

— Дъщеря ми.

— Ще бъда внимателен с нея, обещавам ти — успокои Джек.

— Добре. Защото тя е наркоманка и понякога дори не ме познава... най-много се измъчвам, когато започне да плаче.

Джек изведнъж бе споходен от нова мисъл.

— Решил си да я откупиш, нали?

— Точно затова подписах за пет години. За да се измъкнем и двамата.

Ако издържи толкова дълго, помисли си Джек. Пет години в мините на Лазертаун бе почти като доживотна присъда. Това обясняваше и защо Фрици шпионира останалите. Вероятно се опитваше да си облекчи съдбата. Джек обаче не вярваше да е причинил някому зло.

Фрици отново подхвана прекъснатия си монолог. Навлизаха в увеселителен район, ако се съдеше по надписите на сградите и по рекламите, обещаващи изпълнение на всички възможни желания. Но дори тук от време на време се мяркаха Скиталците с техните тъмни раса, контрастиращи с всеобщата какофония от цветове. Крачеха забързано, без да обръщат внимание на никого и най-малко на ярките обещания от стените.

— Скиталци — подметна след тях Фрици.

Джек си припомни подслушания в кабинета на губернатора разговор. Зачуди се за каква находка може да става дума, та да привлече толкова много Скиталци на това забутано място. Дори само престоят им тук навярно бе доста скъп.

Фрици отново спря.

— Тук е — посочи. — Влизаме и се качваме нагоре по стълбите.

Бяха пред малко магазинче с будки за воайори. Фрици спря на дансинга в барчето и се огледа объркано.

— Успокой се, човече — окуражи го Джек. — При дъщеря си идваш.

По-нататък по коридора имаше поредица от малки стаички. Джек последва Фрици, който бързаше към стаята на Гейл. Завариха я седнала на леглото. Когато влязоха, девойката вдигна глава и на лицето ѝ разцъфна усмивка. Фрици приседна на единствения свободен стол, а Джек клекна до вратата.

Гейл бе наистина много хубаво момиче. Имаше лъскава черна коса, която стигаше почти до пода. Кожата ѝ беше светла, почти

снежнобяла и на места под нея изпъкваха вените ѝ. Очите ѝ се навлажниха, когато Фрици се наведе и я целуна.

— Как се отнасят с теб, тате?

— Добре, малката ми — кимна той.

— Чудесно — хвърли изплашен поглед на Джек, след това добави: — Искам да се храниш.

— Обещавам — рече Фрици и за миг извърна поглед настрани. Лицето му бе зачервено. По звуците, които се промъкваха от съседните помещения, Джек можеше да се досети с какво се занимават момичетата.

Гейл махна с ръка пред лъча за затваряне на вратата и тя са плъзна. Джек се отмести, преди да го е блъснала по рамото.

— Нали не ти позволяват да го правиш? — попита Фрици.

— Така е, но... — тя си погледна ръцете, после ги сви в юмручета.

Фрици вдигна очи към Джек.

— Не ѝ е разрешено да затваря вратата. Освен когато дойдат клиенти.

Джек се почувства неловко.

— Няма нищо — рече. — Ще ѝ оставя малко пари. А вие двамата си поговорете.

Девојката му хвърли поглед, изпълнен с благодарност. Баща и дъщеря поговориха няколко минути, докато Джек беше подпрял глава на вратата и си почиваше.

После Фрици се покашля.

— Е, дъще, време е да приключваме.

Гейл отметна няколко дълги кичура от красивото си лице.

— Радвам се, че те видях отново. Намини пак при първа възможност.

Баща ѝ сведе очи към пода.

— Не помниш ли, че идвах и миналата седмица?

Изведнъж устните ѝ се разтрепериха. Очите ѝ отново се замъглиха. Фрици посегна да я прегърне.

— Не го прави, малката.

Гейл избърса сълзите.

— Обещавам — изхлипа. — Трябва да ти кажа нещо важно. Тук става нещо, но не зная какво. Едно от момичетата изчезна — всъщност

вече не е изчезнала. Намериха тялото ѝ извън купола.

Джек се надигна.

— Спящата болест?

— Така смятат. Разправят, че се държала странно, преди това да се случи. Чувала гласове, които я викали.

— Ти познаваше ли я?

— Бегло. Но беше съвсем нормална.

— Дали някой не я е извел навън?

Гейл поклати глава.

— Няма данни да е била отвлечена насила. Няколко охранителни камери са я засекли — сама. — Тя едва забележимо потрепери. — Тате, пак са започнали разкопки при находището. Стараят се да го запазят в тайна. Използват миньори от първите групи — обещават им да ги пуснат по-рано, ако разчистят мястото. Може и на теб да предложат, защото знаят, че се нуждаеш от пари. — Очите ѝ отново се насълзиха. — Не отивай! Там е опасно... много опасно. Не си заслужава заради няколко кредита. Чувах какви ли не неща. Казват, че там болестта е най-страшна. Не им позволявай да те измамат, тате! — гласът ѝ изтъня и пресекна. Фрици я стисна в обятията си.

— Няма да те оставя сама — обеща тихо.

Джек излезе и изчака навън, докато двамата се сбогуват. Междувременно отброи няколко от оскъдните си кредити и преди да си тръгне, ги пхна в шепата на девойката. Измъчваха го цял куп въпроси. Защо Франкен бе поела финансовата отговорност и риска да се занимава с находището, вместо да го преотстъпи на Скиталците? И дали то имаше някаква връзка с честите набези на драките срещу Лазертаун? Рудните залежи на луната бяха ценни, но дали си заслужаваше да излагат на риск мирния договор с драките? Намръщи се, докато мислеше за това, и когато отново се спусна в тунелите, нещастното изражение на лицето му отразяваше всичко онова, което бе открил под купола на Лазертаун.

Тъжен звук отекна надалеч из спалните помещения и трапезарията. Богс вдигна глава от картите и се почеса замислено по врата.

— Ще ми се някой ден да се задави с тази хармоника — изръмжа той.

— Виж, идеята ми хареса — ухили се Сташ. — Раздавай.

Двамата отново бяха погълнати от играта.

Джек седеше на бюрото и нанасяше в бележника всички подробности от разположението на града, които си спомняше от краткото посещение в кабинета на губернатора и разходката с Фрици. Самият Фрици седеше срещу него и нагъваше бисквити със синтетично мляко. Изглежда не обръщаше внимание на заниманията на Джек, но дори и да докладваше за тях, това едва ли щеше да заинтригува някого. Полицията събираше достатъчно информация от охранителните камери, които бяха разположени навсякъде. Джек обаче се съмняваше, че някой въобще преглежда записите, освен ако не е необходимо.

Почеса се замислено по челото. Сякаш споменът за полицаите ги бе повикал, защото в същия миг на вратата се появи самият Куейд, пристъпи вътре и огледа трапезарията. Ниският, набит мъж имаше свъсено и мрачно изражение.

— Богс.

Началник-смяната се надигна и се приближи към него.

— Искам да съобщиш на всички. Събираме нова група за разкопки вън от тунелите и купола. Тройно заплащане за всеки доброволец.

— Вън от тунелите?

— Рисковано е и затова заплащането е добро — кимна Куейд. — Изпрати ми желаещите.

Фрици изведнъж обърна глава. Поколеба се, сетне размърда масивните си рамене.

— Аз ще ида.

Джек положи ръка на рамото му.

— Фрици! Нали обеща на Гейл!

Едрият мъж се освободи от ръката му.

— За каква работа става въпрос?

— Ще копаете.

Тъжната мелодия на хармониката отново отекна.

— А какво стана с предишната група?

— Съсипани са от умора до един. Пък и другите началници на смени ми вдигнаха скандал, че не предлагам и на техните хора участие.

— Глупости — обади се нечий анонимен глас от дъното. — Това е опасна работа.

— Както и да е — рече Куейд. — Всеки решава за себе си. Не съм ви бавачка.

— Бройте ме вътре — пристъпи към него едрият мъж. Никой друг не помръдна. Куейд излезе сред мъртвешка тишина, следван от Фрици. Едва след това някой заяви:

— Няма да го видим повече.

Не последваха възражения.

13.

Амбър скръсти ръце. Липсваше ѝ равномерното бръмчене, с което бе привикнала на кораба, но не и честите сътресения. Самото приземяване не беше никак гладко — сигурно заради маневрите за избягване на вражеския огън. Тя прехапа устни. Трябваше да чака, а нетърпението я измъчваше.

Хотелът, в който ги бяха настанили, трудно можеше да се нарече луксозен, макар че вероятно бе най-доброто, което можеше да се намери в Лазертаун. Откакто пристигнаха, Колин непрестанно приемаше цели групи от Скиталци, идващи да изразят почитанията си и да разговарят със своя духовен водач. Тя седеше в една от прилежащите стаи, вглеждаше се в лицата на гостите и се удивляваше на странната светлина, която излъчваха. Не знаеше какво точно е направило Колин светец, но за тези хора той бе такъв дълбоко в сърцата им.

Това го правеше много по-различен от всички останали духовни водачи, които бе срещала на Малтен. Религията и парапсихологията бяха две от най-могъщите средства за контрол над населението. Но религията несъмнено бе по-силното.

Вече не се съмняваше, че Колин притежава много скрити качества. Той не приличаше на останалите хора, с които си бе имала работа. Скиталците бяха радикално настроена секта. Те не търсеха границите на Царството Господне — вместо това издирваха безграничните му хоризонти. Искаха да са навсякъде, където Той е бил, и да докосват всичко, което е докосвал.

Имаше нещо величествено и същевременно скромно в маниерите на Свети Колин. Може би се дължеше на дълбоко вкоренената му вяра, на интелигентността му или на способността да вдъхновява хората да вършат почти всичко, което поиска от тях. Освен това винаги се стараяше да показва уважение към околните. Амбър се изненада, когато сподели с нея, че познава Джек лично и че дори му дължи живота си. Не беше чула нищо за този инцидент. Но нищо чудно, след като преди изчезването на Джек двамата бяха разговаряли

доста рядко. Той бе зает със службата, а тя — погълната от училището. Какво пък, ако не друго, сега поне се отърва от досадното учене.

Свети Колин се съгласи с нея, че не бива да се обръщат към Пепус, докато не открият Джек, макар че дори императорът вероятно щеше да се затрудни да им помогне. Всъщност би могъл да използва връзките си едва когато Джек сам прояви желание да се освободи от заробващия го договор, но не и преди това. Пък и императорът бе твърде тежка артилерия, за да се занимава с принудителни договори за работа. Виж, опасността от галактическа война бе друго нещо.

А подобна опасност щеше да възникне в момента, когато Джек получи от Амбър костюма. Тя се подсмихна при тази мисъл. Сетне отиде до прозореца. Свети Колин бе излязъл преди около час, с обещанието да потърси Джек и да уреди среща. Дори работниците с принудителни договори имаха някои привилегии и една от тях бе възможността да се срещат с близките си, когато ги посещават. А след това бе лесно да получи от него копие на договора и да провери как точно е бил подписан и по какъв начин са отвлекли Джек. Открие ли дори минимална пукнатина в договора, щеше да разполага със законно право да поиска прекратяването му.

Усмивката ѝ стана по-широка. Амбър предчувстваше, че скитанията ѝ са към своя край.

Вратата на апартамента се отвори и вътре влязоха Ленска и Свети Колин. И двамата бяха намръщени.

— Търпение, Амбър — рече ѝ Колин.

— Намерихте ли го?

— Да, но... — отмести очи той. — Станал е инцидент.

— Какво? — подскочи уплашено, но успя да се овладее. — Какъв инцидент?

— В тунелите на мината. Правят всичко, каквото е по силите им. Ще се свържат с нас, когато имат новини.

Джек свали скафандъра от закачалката. Техникът Реналдо му се ухили от другия край.

— Пак ли двойна смяна?

— Щом се налага — отвърна с усмивка. — Лесно ви е на вас. Стойте си тук по цял ден и си чоплите носовете...

Усмивката на Реналдо не изчезна. Той размаха изкуствената си ръка към Джек.

— Точно така, копачо. Отивай да се ровиш там, където въздухът хич го няма, а аз ще остана тук да си подремна.

Джек пристъпи в скафандъра. Имаше известна прилика с бойния костюм, ала същевременно го караше да се чувства съвсем безпомощен и беззащитен. Стисна зъби и продължи да нагласява скафандъра. Докато си слагаше шлема, едва сподави една прозявка. Двойните смени оказваха своето изтощително въздействие. Умората постепенно проникваше в цялото му тяло. Джек прегледа внимателно всички индикатори. Техниците бяха заредили скафандъра догоре. Ако иска, днес би могъл да излезе дори навън — само че нямаше къде да иде. Той разкърши схванатите си мускули, мислейки си, че дори да намери място, където да отиде, ще го открият почти веднага, освен ако бягството му не съвпадне с някой набег на драките и не сметнат, че е загинал. Но как би могъл да знае предварително кога ще се случи нещо подобно?

Джек вдигна ръце и щракна скобите на шлема.

В същия миг шумът отвън намаля, а гласовете и звуците минаха приглушени. Рон отново се подиграваше на Доби. Чуваше смътните им подвиквания, но сякаш от много далеч. Вече се намираще в свят, където всичко се измерваше не с приказки, а с дела. Свят, в който се чувстваше уверен, за разлика от някои от останалите работници. Засега не бързаше да включва радиовръзката.

Докато крачеше към вагонетките, Сташ се изравни с него. Джек го остави да се качи на друго вагонче. Алфредо Богс се наведе и допря лицевото си стъкло в неговото.

— Искам днес да идеш в новия тунел — извика той.

Джек кимна. Доволен, Богс отстъпи назад и му махна с ръка. Джек скочи на вагонетката и се облегна на металната ѝ стена. Костюмът му вече бе напълно херметизиран. Щеше да се вози почти до края, тъй като го бяха пратили в най-отдалечения и най-новия сектор. Дори ветераните от Първа Група още не бяха слизали там. Вагонетката го остави недалеч от входа на тунела и продължи нататък. Джек спря и се озърна озадачено. Сетне включи предавателя.

— Ей, тате, къде е Фрици?

Не последва отговор. Джек вдигна рамене и тръгна към работната площадка. Едно от изискванията на техниката за безопасност бе всеки от тях да работи поне с още един човек. Винаги излизаха по двойки, понякога и в по-големи групи. Но тъй като напоследък изоставаха в работата, Богс очевидно бе готов да си затвори очите пред всякакви дребни нарушения. Може би Фрици бе на обекта, или пък още се обличаше.

Ако остане да работи сам, това означаваше да изгуби почти цялата първа смяна за единия край на съчленението, и втората за другия. Нямаше да може да поръча да бъде направена проба за херметичност на тунела по-рано от утре сутринта. Всъщност в тунелите нямаше въздух, но въпреки това според изискванията трябваше да са херметически затворени. Вероятно за да бъдат готови да поберат населението на града, в случай че Лазертаун бъде подложен на масирана атака от страна на драките. Дори бяха монтирани датчици, които следяха за изпълнението на тази задача или за нарушаване целостта на стените и съчлененията. Заради подобни инциденти бяха монтирани и изолиращи прегради, които отрязваха автоматично отсеците с нарушена херметизация. Това бе единственият начин да се възпрепятства верижна реакция и изтичане на въздух от Лазертаун.

Тунелите заобикаляха повечето открити при сеизмични проучвания рудни жили. От време на време се налагаше да се свърши някоя работа отвъд стените, но за целта се използваха специални полиетиленови ръкави, които намаляваха до известна степен рисковете. Подобни операции се извършваха само когато резултатите от тях оправдаваха изключителния риск. Дори вътре в тунелите работата в скафандър бе неудобна и опасна. Достатъчно бе да се скъса скафандърът или да се получи срутване и миньорът щеше да загине за броени минути.

Светлините трепнаха. Джек вдигна глава и зърна едрия мъж да се приближава към него. Отново включи връзката.

— Здравсти, Фрици! Как я караш? Май днес ще сме сами ние двамата!

Другият кимна, но не отговори. Джек го докосна по ръката и се изправи на пръсти, а Фрици се наведе. Надникна отблизо през лицевото му стъкло. Лицето на Фрици бе свъсено и потъмняло,

насечено от дълбоки бръчки и Джек го погледна втрещено. Сякаш едрият мъж внезапно бе остарял с двайсет години.

— Какво ти е?

Фрици само махна нетърпеливо с ръка.

— Добре де. Само питах. — Джек посегна към колана си и извади кислородна маска. — Отивам да работя.

По навик Фрици се насочи към другата страна. След няколко секунди кислородният му пламък изгасна и двамата се заеха със затварянето на тунела.

Джек скоро бе напълно погълнат от работата. Под пламъка на кислородна двете части на металните стени се сливаха, сякаш бяха едно цяло. Изминаха няколко часа, преди да осъзнае, че чува някакъв равномерен и монотонен глас.

Беше Фрици.

Джек изключи кислородна маска и се озърна. Фрици крачеше към дъното на тунела, но движенията му бяха странни и насечени, сякаш се бореше със самия себе си.

Джек почувства, че устата му пресъхва. Облиза устни и се изправи. Въпреки уплахата си се постара да говори със спокоен глас.

— Фрици? Какво става?

Едрият мъж застина на място, сетне се обърна бавно към него. За миг Джек бе завладян от странното усещане, че носи боен костюм и че онзи от татък всеки миг ще се разцепи и отвърте ще изскочи берсеркер. Но това беше Фрици, за Бога! Намираха се в Лазертаун, не на Милос.

Въпреки усилията да се овладее осъзнаваше, че нещо не е наред. Фрици не бе прекарал половината от смяната в заварка на съчлененията. Вместо това бе разрязал стената.

Сега стоеше срещу него и се поклащаше като човек, изгубил здравия разсъдък, а преподавателят не улавяше нито звук.

После изведнъж Джек чу краткото: „Трябва да вървя!“ и отново тишина, ако се изключеше статичното пукане. Фрици се обърна, наведе глава и се затича към дъното на тунела, изолиран само с тънко полиетиленово покритие. Ако премине през него, ще наруши изолацията. Може да последва взрив, който да разкъса и двамата.

— Почакай! Фрици! Недей! — Джек се хвърли подире му, осъзна, че няма да успее да го застигне, скочи и го улови за краката.

Фрици полетя напред и двамата се сгромолясаха върху меката изолираща стена.

Въпреки всичко стената ги издържа. Един Господ знае защо и как, но не се разкъса. Фрици се освободи от ръцете му и Джек дочу приглушените му викове. Той стисна ръка в юмрук и почука по лицевото стъкло.

— Включи преподавателя, Фрици!

Пукотът в слушалките се завърна. Фрици преглътна, дишайки тежко. Джек му помогна да седне.

— Какво става бе, човек?

— Аххххх — мъжът се люлееше напред-назад, сякаш сграбчен от неудържимо страдание. Облечените му в ръкавици ръце се притискаха към страните на шлема.

— Да не е нещо с Гейл?

Фрици спря да се клатушка, сетне се извърна към него. Този път лицето му бе зачервено и подпухнало. Поклати бавно глава.

— Какво има, тогава? Хайде кажи ми де. Това съм аз Джек. Можеш да ми се довериш.

Без да промълви нито думичка, Фрици скочи на крака и се затича през тунела.

— Пуснете ме да изляза! Пуснете ме да изляза! — крещеше той.

След това неочаквано спря и се извърна към Джек.

— Фрици! Чуй ме, за Бога! Ще ти помогна да излезеш, но първо трябва да ми кажеш какво има!

Джек го чу как си поема рязко въздух. Дали щеше да се нахвърли върху него, или да отговори?

Фрици издиша рязко и неочаквано падна на колене.

— Бях навън — произнесе той с неузнаваем глас. — Водеха ни да копаем. Джек, то беше там. То ме чакаше. Само мен.

— Какво беше там?

— Това, което искат да изкопаем. То е... под земята. Все още не може да се види. Аз трябва да се върна там, Джек, трябва да им помогна да го извадят. То... ме вика. През цялото време. Понякога издържам, друг път... — той млъкна и захлипа.

Джек се приближи до него и го потупа по рамото.

— Успокой се — рече. Същевременно се чудеше дали наистина в дебрите на мъртвата луна не се крие някакво злоещо създание.

— Трябва да вървя! — изпищя Фрици. Бутна Джек настрани, скочи на крака и се втурна отново към полиетиленовата преграда. За втори път Джек се метна след него и го улови за глезените в мига, когато Фрици се удари в стената.

Успя да го задържи и Фрици се плъсна по корем. Джек вече посягаше да превключи на дългообхватна връзка, когато го застигна експлозията. Светът се разцепи и отгоре се посипаха камъни. Хвърли се върху Фрици и го прикри с тяло в мига, когато планината рухна върху тях.

14.

Първото, което Джек забеляза, когато се свести, бяха празните му ръце. Размърда ги и едва след това си спомни, че стискаше в тях Фрици, когато започна срутването. Но сега от едрият мъж нямаше и следа. Всъщност миг по-късно Джек установи, че ръцете са единственото нещо, което може да движи. Имаше чувството, че половината Лазертаун се е стоварил на гърба му.

Защо се бе взривил тунелът? Смътно си спомняше екота от експлозията.

Задържа дъх и се послуша за смъртоносното свистене на разкъсан скафандър. За щастие поне засега не чуваше нищо подобно. Изглежда скафандърът бе оцелял. Дотук добре. Не виждаше нищо, тъй като лицевото му стъкло бе обърнато надолу, а скафандърът, за разлика от бойния костюм, не разполагаше с камери за задно наблюдение. Джек остана да лежи неподвижно, опитвайки се да не мисли за шансовете си да оцелее... или тези на Фрици. Дали едрият мъж е бил отнесен от лавина от камъни? Или бе пропъзлял на открито? Точно този тунел заобикаляше една жила, която излизаше почти на повърхността. Фрици би могъл да успее.

Но с каква цел? Шансовете му навън бяха почти равни на тези под земята. Може би дори по-малки.

Джек отново размърда ръце и започна бавно да ги освобождава от камъните. Огромна тежест бе легнала на гърба му. Само веднъж преди това бе притискан по този начин, но тогава беше от тонове мътна вода и кал.

Ала онзи път се измъкна благодарение на бойния костюм. Сега можеше да разчита само на датчиците на рециклиращите компютри и на своите колеги. Със сигурност вече бе вдигната тревога. Всеки миг щеше да чуе гласа на Богс, който го окуражава, че помощта е наблизо.

Джек размърда глава и докосна ръчката на радиопредавателя с брадичка, за да се увери, че е включен. Нищо. Никакъв звук. Дали не беше повреден? Защо никой не се опитваше да се свърже с него?

— Богс, говори Джек. Намирам се в новия коридор. Имаше взрив. Зная, че преградите вероятно са се спуснали, но съм жив и в добро състояние. Нека някой ме измъкне.

Успя да освободи ръцете си и ги пъкна под шлема. Под стъклото му имаше натрошени ситни камъни. Сводът на тунела бе паднал непокътнат върху него и го бе запазил от останалите свличащи се скални маси. Но все едно се намираше в клетка на пода. Въпреки това можеше да издържи още дълго, стига да разполага с въздух и да няма утечки от скафандъра.

Изведнъж му хрумна нещо — че инцидентът не е бил случаен. Богс може би нарочно го бе събрал в един екип с Фрици, въпреки че странното поведение на последния вероятно не е останало незабелязано. Но защо? Защо Богс ще иска да отстрани Джек? Дали тъкмо той не му бе прошепнал онези зловещи думи в ухото след края на двубоя със Сташ?

Тогава го споходи друга мисъл — че почти всичко, което бе преживял през изминалите двайсет години, може да не е плод на случайността, с изключение, вероятно, на непредсказуемото му оцеляване в криогенната капсула на кораба. Не трябваше да оцелява нито на Милос, нито на Кларон, или на Малтен. Още по-малко тук.

Но това, че бе все още жив, съвсем не се дължеше на неговата предвидливост, а по-скоро на случайността. Досега просто си бе затварял очите пред неоспоримата истина, че е нечия мишена, смятайки, че е твърде маловажен, за да бъде изпепелена заради него цяла планета.

Втренчи поглед в полепналата по стъклото кал.

— Амбър — промълви тихо, по-скоро на себе си. — Май си права, най-сетне изритаха фермерчето от фермата.

Това беше война. Вече не се съмняваше, а трябваше да се досети много отдавна. Не между драките и Доминиона, нито между другите поне дузина противници, които бе премислил. Войната бе между него и Уинтън. Виж, за причината все още не бе сигурен. Но кой или какво бе Джек, изглежда бе достатъчно важно за една галактическа империя, за да унищожи цяла планета. Сега вече това му стана пределно ясно, както никога досега. Имаше война и Джек участваше в нея, беше войник, независимо дали притежаваше броня или не.

Дошло бе време да обмисли всичко това внимателно.

Нещо изпука в слушалките. Джек обърна глава. Силата на звука бе намалена почти докрай. Трудно му беше заради позата, в която се намираше, но все пак успя да извърти очи и да погледне индикаторите. Все още разполагаше с предостатъчен запас от въздух. Виж, с енергията нещата стояха иначе. С всеки сигнал, който изпращаше и получаваше, запасите му намаляваха. Имаше и друго обяснение. Възможно бе скафандърът да е бил разкъсан. Отдолу имаше втори, вътрешен изолиращ слой, който се раздуваше в подобни случаи, за да спре утечката. След като алармата не бе задействана, най-вероятно пробойната е била малка и скафандърът се бе справил с нея още в началото на инцидента. Лошото бе, че ще се отвори наново веднага щом му свърши енергията.

Отново пукот в слушалките, примесен с нов звук. Дали Богс не го бе чул? Или това бе гласът на Куейд?

Няма значение. Сега всеки щеше да свърши работа.

Той преглътна мъчително, издрасквайки пресъхналото си гърло, и проговори:

— Чувате ли ме? Тук долу съм. Проследете сигнала.

Превключи предавателя в аварийен режим, за да подава постоянен сигнал и едва тогава забеляза колко тежък и застоен е станал въздухът. Ужасно много му се спеше.

Амбър се стараше да не изпускат ръката на Свети Колин, докато го следваше надолу към зейналата паст на тунелите. Когато приближиха, чу някой да произнася:

— Започват да вадят телата.

„Телата? Джек?“ Тя взе да кърши уплашено пръсти, но Колин се покашля и попита:

— Колко са?

— Намериха пет. Взривени са две различни секции.

— Верижна реакция?

— Не. Поне няма данни за такава. Има и един изчезнал.

— Изчезнал?

— Няма го там, където би трябвало да бъде. Изглежда сякаш... сякаш е станал и е излязъл навън.

Колин я потупа успокояващо по ръката.

— Навън... в някой друг тунел?

— Не. На повърхността.

— Все едно, че е мъртъв — поклати глава Ленска. — Извинявай, Амбър — побърза да добави той.

Тя му метна убийствен поглед.

— Той не е мъртъв! Чувствам го в сърцето си.

Колин я прегърна с голямата си ръка и я притисна успокояващо.

— Търпение. Може да не е бил Джек. — Няма да ни пуснат в тунелите, нито в миньорския лагер долу. Но трябва да сме благодарни, че ни допуснаха до товарната платформа.

Амбър не отговори. Беше извърнала поглед към вагонетките, с които докарваха ранените и мъртвите. Наоколо бе пълно с мъже с почернели и изморени лица. Внезапно настъпи раздвижване. Всички наскачаха и се приготвиха да помагат с пренасянето.

— Идват — рече тя с пресипнал глас.

Един от бригадирите притисна слушалката си с ръка, сетне обяви:

— Вече са в асансьора. — Погледна към двамата Скиталци и момичето. — Поне един от тях е жив.

— Кой по-точно? Казаха ли кой?

Мъжът поклати глава и се отдалечи.

Амбър трепереше неудържимо. Нямаше търпение асансьорът да се изравни с платформата, за да узнае цялата истина. Когато най-сетне клетката се показа, появата ѝ бе придружена от тревожен звън на алармата.

— Направете път, излизаме, излизаме!

Миг по-късно съгледа смазани тела, кръв и плът, подаващи се през разкъсаните скафандри, хора и инструменти в една обща маса. Само един от тях носеше на лицето си кислородна маска, а до него бе поставена бутилка. Неколцина миньори тикаха внимателно неговата носилка. Амбър пусна ръката на Свети Колин и се втурна нататък. Промуши се между фелдшерите, стигна носилката и я задържа с ръка.

Не можа да го познае. Един от фелдшерите ѝ се скара:

— Махни се от пътя.

Тя успя само да промълви:

— Трябва да узная кой е.

Лежащият почти неподвижно в носилката мъж се размърда. Извърна глава. Под широката кислородна маска се отвориха ясни сини очи.

— Амбър! — изграка Джек.

— О, мили Боже! — изхлипа тя и падна разплакана на колене.

— Очаквах, че ще е нещо далеч по-сериозно — обясни докторът, преди са си тръгне. — Известно време ще го болят издраните колене, но още утре може да иде на работа. Пострадал е от непречистения въздух в скафандъра, но не виждам причини за сериозни поражения. Предполагам, че няма да има трайни последствия. — Обясняваше не на пациента или на Амбър, а на Скиталеца. — Та, както казах, утре може да се върне в лагера.

Амбър неволно се напрегна. В гласа на лекаря се долавяха нотки на презрение, сякаш едва се сдържаше да каже, че на сутринта „боклукът“ може да слезе долу, където му е мястото. Тя не пускаше ръката на Джек. Бяха изминали месеци, откакто го бе докосвала за последен път. Гърлото ѝ се сви при тази мисъл. Той изглеждаше ужасно. Беше отслабнал, кожата му имаше мъртвешки блед цвят. Зачуди се дали ще има сили да носи бойния костюм. Не само физически, но и психически сили. Но запази тези мисли за себе си. Джек още не знаеше, че е взела костюма.

Колин изчака лекарят да излезе и се отпусна отново в креслото. Огледа се внимателно и Амбър се досети какво търси — камери и подслушвателни устройства. Водачът на Скиталците не беше толкова наивен, за колкото го бе взела в началото.

— Е, момчето ми — поде той. — Ужасно се радвам, че мога да ти върна услугата.

— Аз също — отвърна пресипнало Джек. — Кога ще можете да ме измъкнете оттук?

— Губернаторът ме увери, че въпросът ще бъде решен до няколко дни. Изключителна жена, бих казал — добави.

Джек направи опит да се усмихне.

— Внимавайте с нея.

— Обещавам да внимавам — отвърна с усмивка Свети Колин. — Хората ми са тук от няколко месеца и все не могат да намерят общ

език с нея.

Джек опита да се изправи. Колин понечи да възрази, но Амбър му помогна. Успя да седне и бледото му лице се покри с червенина от усилието. Бяха му обещали баня на сутринта — като награда за бързото оздравяване. Може би водата щеше да ускори процеса на възстановяване.

— Как ме намерихте? — обърна се към Колин, но свещеникът не сваляше поглед от Амбър.

— Нея попитай. Аз дойдох за края на историята. — Той се надигна. — Ако не възразявате, чака ме доста работа. Ще се върна по-късно. — Колин спря при вратата на стаята. — Не оставай дълго при него, Амбър. Повикай Ленска, когато решиш да се върнеш в хотела.

— Добре.

Джек изпроводи Колин с поглед, сетне извърна очи към нея.

— Не питай — прошепна тя.

— Хубаво. Няма — той намести маската на устата си. — Откри ли кой го е направил?

— Който и да е — вече е мъртъв. Трябвало е да те отвлече и да ти види сметката, но е решил да изкара малко пари и затова те е продал. Следите му бяха умело прикрити.

— Как се казва?

— Хуан Нег. Не можах да открия почти нищо за него, но както сам се досещаш... — сви рамене тя.

Джек затвори очи.

— Джек?

— Добре съм.

— Трябва да си почиваш. Ще настигна Колин.

Той вдигна ръка. Тя я улови и я стисна между дланите си.

— Не си тръгвай още.

Това я накара да се почувства малко по-щастлива.

— Няма. Щом настояваш.

— Какво става с Фрици? Никой не ми каза нищо за него.

Амбър се намръщи леко, докато обмисляше отговора.

— Това не беше ли миньорът, когото трябваше да открият с теб?

— Да.

Тя сви рамене и гърдите ѝ се повдигнаха, пробуждайки в Джек желанието, които го накараха едва забележимо да се изчерви. Толкова ли

дълга бе раздялата им, че му се струваше по-женствена?

— Не зная нищо за останалите. Един от тях май оцеля, но са му отрязали краката. Ще го изпращат някъде, за да му поставят протези. Има още един, но за него никой не иска да говори.

— Никой не иска да говори ли? — прекъсна я той.

— Ами да. Излязъл навън. Никой не знае къде е сега.

— Навън?

— Нали разбираш. — Амбър неволно потръпна. — На повърхността.

— Това трябва да е Фрици. — Джек обмисли чутото. Ако скафандърът му бе цял, Фрици все още можеше да е жив. Погледна към часовника на стената. Колегите му тъкмо излизаха за първата смяна. Отсега нататък часовете на Фрици бяха преброени.

— Какво има?

Той уморено прокара пръсти по челото си.

— Нищо. Ще притворя очи за няколко минутки. Но не искам да спя дълго, разбра ли? Така че не си отивай. Искам да си тук, когато се събудя. — Трудно му беше да се съпротивлява на успокоителните, с които го бяха натъпкали. Трябваше да повика Богс или някой друг и да му каже къде според него бе отишъл Фрици. Докато мислеше какво да направи, постепенно се унесе в дрямка.

— Не зная кога и закъде тръгваш, но те искам с първата смяна — заяви Богс. Поколеба се, сетне подаде ръка на Джек. — И добре дошъл обратно.

— Открихте ли Фрици?

— Не, но може би ще успеем, след онова, което ни каза. Намерихме къде е копал, за да се измъкне от срутването. Вдигна ръка и разтърка челото си. — Съжалявам, Джек. Мислех, че ще успееш да го контролираш. Когато ни го върнаха от разкопките с обяснението, че им създавал проблеми и не се съсредоточавал върху работата, сметнах, че при нас ще се оправи. Надявах се ти да задържиш похлупака на гърнето.

Сега вече Джек знаеше защо го бяха събрали в един екип с Фрици. Бодна го съжаление.

— Какво всъщност е станало?

— Не знаем още. Но намерихме и трети заряд, който не е избухнал. Изглежда някой преднамерено е саботирал тунелите. Досега не се бе случвало подобно нещо.

— Отвътре или отвън?

— Какво? — попита уморено Богс.

— Питам, зарядите отвътре ли са били или отвън?

— Отвън.

Джек обмисли възможностите. Това означаваше, че го е направил някой, който може да напуска купола, а повечето миньори не биха го сторили дори от това да им зависеше животът. Изглежда Богс току-що бе стигнал до същото заключение.

— Защо питаш?

Джек сви рамене.

— Проклет да съм, ако зная. Ако Фрици не се бе опитал да си пробие път навън и не бе отслабил преградата, силата на взрива щеше да ни помете и двамата. Така че, в края на краищата излязохме късметлии.

Даваше си обаче сметка, че заложилият взрива е познавал доста добре разположението на тунелите и смените.

— По дяволите, Джек! — изруга Богс. — Аз съм само един обикновен началник-смяна. Бъхтя се като вас на договор. Всичко това е прекалено сложно за мен. А и тези разкопки при находището... — той млькна и стисна устни, сякаш съжаляваше, че се е изпуснал.

Джек се подсмихна.

— Имаш ли друг скафандър за мен?

— На закачалките. — Богс поклати глава и се отдалечи, преди да се изпусне още веднъж.

Появи се Сташ и го зяпна учудено.

— Друже! Гледам, че се върна пак при нас!

— Само за една-две смени — уточни Джек.

— Имаш късмет значи. Винаги съм казвал, че си щастливият ми талисман. — Но изразът на очите му не съответстваше на думите. Джек се почувства неловко. Сташ се приближи към него, тупна го по рамото и му подаде ръка. Заобиколиха го и останалите и също започнаха да го приветстват. Изведнъж се чу шум от високоговорителите и всички утихнаха.

— Жена на етажa. Жена на етажa.

— Исууусе! — подвикна Перез. — Какво става пък сега? — Всички зарязаха Джек и се струпаха до вратата на помещението.

Трябваше да се досети, че е Амбър. Тя си проправи път през смълчаната тълпа, с изопнато лице, както когато бе ядосана или твърде уморена. Видя го, изтича при него и го прегърна. Миньорите започнаха да подсвиркват и подвикват.

— От болницата не си направиха труда да ми съобщят, че са те изписали — оплака се тя.

— Договорът ми все още не е прекратен.

Подире ѝ вървеше Свети Колин. Тежкият кръст на гърдите му се поклащаше в ритъм с крачките.

— На смяна ли отиваш?

— Налага се. Докато Франкен не прати заповед.

— Не отивай.

Джек се опита да се освободи от прегръдката ѝ.

— Трябва — рече. — Ако не го направя, имат право да ме принудят със сила. Не знаеш колко са железни в тези неща. Освен това искам да работя по разчистването на срутения тунел. Още не са намерили Фрици.

Колин стисна устни.

— Не мисля, че е разумно не само ти, но който и да било да излиза отвън. Имам новини, че тази сутрин драките са сменили позицията си. Изглежда се подготвят за нова атака. И като се има предвид, че два от тунелите са срутени... — поклати многозначително глава.

Амбър вече се беше предала.

— Добре, щом трябва да идеш. Но имам една изненада за теб. — Тя посочи към вратата, през която тъкмо влизаше Ленска с голям куфар.

Джек веднага го позна. Мисълта, какво има вътре, го разтърси. В помещението се възцари тишина, когато Ленска вдигна капака на куфара.

Сташ първи я наруши, като подсвирна възторжено.

— Сега, момчета — обяви той, — ще видите за какво е създаден нашият човек.

— Какво става, Джек? — попита Богс.

— Не просто Джек — не млъкваше Сташ. — Позволете, приятели, да ви представя капитан Джек Сторм... от имперската гвардия. Един от новосформираните доминионски Рицари. А това е бойният му костюм.

Джек, привлечен от близостта на костюма, почти не му обръщаше внимание. Дори вече не забелязваше тълпата. Протегна ръка и докосна мястото, където някога бе изрисувал кръста.

„Привет, господарю.“

— Обличай го — подкани го Амбър.

— С този костюм ли ще тръгнеш? — попита Богс. — Че това си е жив танк!

Джек погледна през рамо.

— Нали ти трябваше допълнителна огнева мощ за разчистването на тунела? И някой, който да потърси Фрици.

— Да, но...

Джек му обърна гръб и заговори на Амбър.

— Зареден ли е?

— Напълно.

— Чудесно. — Съблече ризата, без да чуе тихия ѝ вик, когато зърна издраните му гърди, и посегна към костюма, разтваряйки с привични движения закопчалките. Имаше усещането, че се завръща у дома.

Сякаш му отне цяла вечност да си го сложи. Костюмът бе тежък, а имаше много неща за настройване. Но все пак се справи и дори накрая си постави шлема и го закопча. Фантом го обгърна в могъщите си, ликуващи обятия.

Джек отметна глава назад и нададе вик на радост и възвърната сила — но звукът така и не напусна гърлото му.

Откъм тунелите завиха тревожните сирени на алармите и хората се разпръснаха.

15.

Джек свали шлема.

— Всички да сложат скафандрите! — нареди на Богс, но миньорите вече тичаха към съблекалнята. Стените се разтърсиха от нова поредица взривове. Той сграбчи Амбър за ръката, което я накара да извика от болка, преди да си спомни, че сега силите му са удесеторени и трябва да бъде внимателен. Колин и Ленска подтичваха зад него.

— Трябва да се измъкнем оттук — извика Ленска.

— Тук сме в по-голяма безопасност. Под земята атаките почти не се усещат — обясни му Джек. — Но ще ви трябват скафандри, ако преградите не се затворят.

Тъпанчетата му изпукаха. Най-лошото изглежда се бе случило.

— Побързайте! Нямаме време за губене!

Вратата между помещението и товарната платформа започна да се затваря. Той тласна Колин и Ленска през стесняващия се отвор, но задържа Амбър тъкмо преди да я удари преградата.

Двамата останаха сами в помещението.

— Какво става?

— Или е ударена вентилационната система и помпата за подаване на пресен въздух, или има голям пробив някъде в тунелите.

— Какво ще правим?

Джек се обърна. Коридорът към трапезарията вече беше затворен. Усмихна се мрачно.

— Ще опитаме да се измъкнем, макар че ще е дяволски трудно. Засега смятам да останем тук, докато приключи атаката.

— Но... — Амбър побледня. — С мен какво ще стане?

Джек я погледна. Усещаше как фантом продължава да набира сила. Беше готов да премине и през стени, ако се налагаше. Фантом го обсебваше както никога досега. Джек сви рамене. Плътно прилепнал, костюмът сякаш бе станал неразделна част от тялото му.

— Джек?

Тъпанчетата му изпукаха отново. Или от помещението изтичаше въздух, или въздухоподаващата система беше изключена. Той протегна ръка към нея.

— Влизай при мен — разтвори костюма и я дръпна вътре.

Амбър се притискаше към гърба на Джек, а костюмът я пристягаше отзад. Беше ужасно тясно, а и Джек вече нямаше възможност да достига част от копчетата, нито да ползва камерите за задно наблюдение, но щеше да се справи и без тях. В противен случай трябваше да я остави в помещението, където въздухът бързо се разреждаше. Той закрачи бавно към съблекалнята.

Амбър дишаше тежко във врата му.

— Отпусни се. Има достатъчно въздух за двама — опита се да я успокои, макар да не беше напълно сигурен.

— Не това ме безпокои — потрепери тя.

Усещаше всяка извивка на тялото ѝ с голия си гръб. Отново си припомни, че Амбър вече не е момиче.

— Какво има тогава?

— Сигурно е заради фантом — прошепна тя. — Толкова е... силен!

И наистина, берсеркерската ярост, която го изпълваше в този момент, бе почти непреодолима. Съществуването изпитваше неистова радост, задето държеше в обятията си едновременно Джек и Амбър. Джек обаче нямаше нищо против притока на адреналин, тъй като все още не знаеше какво ги очаква. Въпреки това се опита да потисне малко мощта на фантом.

„Но, господарю...“

Джек го притисна още. Притокът на неконтролирани чувства понамаля. Амбър обгръщаше врата му с тъничките си ръце.

— Къде отиваме?

— Няма да ходим на товарната платформа. Преградите са се спуснали и сега е изолирана напълно. Въздухът в спалните помещения вече се разрежда, тъй че можем да излезем оттам, без да нанесем нови щети. Ще заобиколим отзад и ще се отправим към входа за тунелите. — Докато ѝ обясняваше, Джек още веднъж прегледа индикаторите. Сетне насочи пръст към стената и задейства лазерното оръжие. Блесна

ярък сноп и металната стена започна да се топи. Той я изрита и пристъпи през нея. Амбър изписка уплашено в ухото му.

— Какво ли е станало с Колин?

— Да се надяваме, че има опит в боравенето със скафандър. Ако не се поддадат на паниката, скоро ще пристигнат спасителните екипи и ще ги измъкнат. — Джек огледа коридора. Долови още един приглушен взрив, който идваше отдалече. По навик вдигна глава нагоре. Този път драките действаха безкомпромисно. Зачуди се дали не са ударили главния купол.

Въпросът беше защо го правят.

Плъзна поглед наоколо, обърна се и пое надолу към тунелите.

— Къде отиваме?

— Спускаме се. Стига да намерим начин.

Спря на откритото място пред помещенията, където обикновено пристигаха вагонетките.

— Божичко мили! — прошепна зад него Амбър.

Светлините трепнаха и угаснаха, на тяхно място светнаха прожекторите на костюма. Голямата разпределителна зала и шахтата на асансьора бяха пометени от директно попадение. Този път драките бяха атакували мините. Вратите на съблекалнята бяха изхвъркнали от взривната вълна, виждаха се купчини от разтопен метал и пластмаса, вътре скафандрите и трупове на избитите бяха разхвърляни в безпорядък. Дозиметърът на костюма му показва изключително ниско съдържание на кислород и Джек си даде сметка, че дори да е имало оцелели от взрива, те вече са мъртви. Усети как Амбър зарови нос в гърба му.

— Ами Колин? — повтори тя, този път гласът ѝ трепереше.

„Дойде време за бой“ — обади се фантом.

— Дяволски си прав.

— Какво? — попита Амбър.

— Нищо. Мисля, че ще сме в по-голяма безопасност, ако се спуснем надолу в тунелите — докато говореше, последва нов взрив и таванът над тях се разтърси. Над главите им се посипа мазилка и дребни камъчета. — Не е изключено Колин да се е спасил. Като гледам, тук не са останали много поразени. Искаш ли да влезем и да проверим? — още докато изричаше думите, почувства нарастващия гняв на фантом. „Око за око и зъб за зъб...“

Ръцете на Амбър го притиснаха още по-силно и го споходи странното усещане, че си е затворила очите.

— Не — прошепна тя. — Не мисля, че той е някъде вътре.

Джек се досети какво се опитва да направи. Знаеше, че тя не обича да експериментира със силите, които някой ден можеха да я превърнат в убиец, но изпита уважение към нея, задето бе намерила достатъчно кураж да опита.

— Но не си сигурна.

— Не съм. Аз... все още няма как да съм сигурна. Моля те, нека си вървим.

— Добре тогава. — Хвърли поглед към тунела, към който водеха релси, тръби и маркучи. — Нататък. — Поотпусна малко хватката си върху фантом. Почти веднага невидимото създание разруши и последните бариери между двамата и го завладя напълно.

— Джек! Джек!

Гласът на Амбър го пробуди от унеса. Усещаше тежестта на тялото ѝ върху раменете си.

— Какво има?

— Слава Богу!

Гърбът му бе влажен.

— Вече си мислех, че никога няма да се събудиш — рече Амбър. — Викам те от... от много време.

— Не съм те чул!

— Не си ме чул. По дяволите, аз съм залепена за гърба ти! Как може да не ме чуваш?

Но и двамата знаеха отговора. Фантом бе обсебил всичките му сетива. Джек закова на място, съсредоточи се вътрешно и изгони съществуването обратно в ъгълчето, което обитаваше, въпреки протестите му.

След това се озърна. Намираха се дълбоко в лабиринта от тунели. Отвсякъде се чуваха тревожните сигнали на алармите, разреждани от време на време от приглушения тътен на взривовете. Набегът на драките бе прераснал в истинска война. Най-вероятно губернатор Франкен бе наредила да отвърнат на огъня с лазерните оръдия. Решение колкото безсмислено, толкова и закъсняло. Достатъчно бе драките да открият стрелба по купола и изходът от

двубоя щеше да е предрешен. Но Франкен вероятно си даваше сметка колко крехки са защитите на града.

Те закрачиха отново и главата на Амбър се люшна уморено. Беше забелязала, че ако извие поглед максимално встрани, ще може да наблюдава какво става отвън през задните камери. Не беше сигурна обаче дали наистина иска да гледа. Джек продължаваше да върви напред, без да се спира пред каквито и да било препятствия, с изключение на плътни скални масиви. Може би само защото идеята да премине през тях не му бе хрумвала. Току-що се бяха спуснали през една от асансьорните шахти, чиято клетка бе спряла някъде нагоре. На няколко пъти, докато се спускаха, ги застигаха ударни вълни от взривовете.

Сърцето ѝ още туптеше лудо заради прилива на адреналин, причинен от фантом. Сега вече разбираше болезненото нежелание на Джек да се разделя с костюма. Осъзнаваше, че в душата си извънземното беше роден войник, жадуващ за кръв, ала същевременно надарен с пресметлив интелект, а за един уравновесен човек като Джек съчетанието с фантом бе необходимо като въздуха и водата. Така поне ѝ се струваше, докато гледаше навън с размътени очи.

— Опитай за малко да стоиш съвсем неподвижно — помоли я той.

— Да не искаш да спра и да дишам?

— Добра идея. Лицевото стъкло непрестанно се изпотява. Един от двамата ни издишва твърде много.

Амбър подсмръкна смутено. Но след това любопитството ѝ надви.

— Какво ще правиш?

— Нещо, което не съм правил често с този костюм — той се обърна и се изправи срещу стената на тунела. — Ако не греша, на няколко метра в тази посока трябва да има успореден тунел. Ще се наложи да направя сондаж, за да се уверя.

Амбър изпъшка.

— Добре, добре. Ще задържа за малко дъх.

— Достатъчно е да стоиш неподвижно. Важно е да не повлияем на изследванията.

Тя затвори очи и положи глава върху голия му гръб. Беше подгизнал от пот и кожата ѝ залепна за неговата, но тя не смееше да

помръдне. Джек пристъпи към стената, проби тесен отвор, отстъпи назад и се зае с проучванията си.

— Задръж още съвсем малко — помоли я той.

Амбър внезапно усети как радостта избухва в него.

— Готово!

— Успя ли?

— Да.

— Сега какво ще правиш?

— Ще се опитам да открия моите хора.

— Защо смяташ, че са тук долу?

— Защото, в този момент това е най-безопасното място. Не мога да се свържа с тях, тъй като предавателите ни не са на една и съща честота. Бих могъл да се опитам да настроя моя, но тук вътре е прекалено тясно...

— Зная, аз съм виновна — прекъсна го тя.

— Да съм споменаваля имена?

Амбър се засмя. След това, завладяна от внезапен импулс, се притисна по-силно. Джек изстена мъчително и тя го пусна.

— Ами ако са в онзи тунел? Между нас има скала.

— Не точно. Тук скалният масив е доста рехав. Има кухни, странични галерии. Ако имам късмет, мога да улуча някоя от мембраните.

— Какви мембрани? — учуди се тя и Джек й обясни за полиетиленовите стени и мембраните за проникване през тях, които след това се затваряха сами. Единственият начин да се напуска тунела, без да се нарушава херметичната му изолация.

— Искаш да кажеш, че там е възможно да има въздух и тогава ще мога да изляза от скафандъра?

— Нещо такова.

— В такъв случай... — изкиска се. — Какво пък, с теб съм.

Той си пое дъх и се приготви да пробие широк отвор в стената на тунела. Единствено се опасяваше да не се срути таванът. Почувства, че Амбър също затаява дъх. След това възкликна изненадано.

— Слушай!

Той наостри слух, но микрофоните мълчаха.

— Не чувам нищо.

— Точно така! Взривовете утигнаха. Защо ли?

— Нямам понятие. — Не смееше да ѝ признае, че фантом отново е започнал да се прокрадва към сетивата му и затова не бе доловил края на канонадата. — Вероятно атаката е приключила. Скоро ще дойдат да ни търсят и да прегледат разрушенията.

„За част от които носиш вина и ти“ — помисли си Амбър, но не каза нищо. Бяха отрязани дълбоко под земята и друг път за спасение нямаше. Тя замижа, когато Джек каза:

— Дръж се, преминаваме през стената.

Не само грохотът на падащите камъни, нито несекващият лазерен огън, а може би най-вече пробудилият се неистов гняв на фантом парализираше ума ѝ и я караше да се озърта с облепени очи въпреки желанието да ги затвори. Изведнъж точно пред тях се появи фосфоресциращата мембрана, полупрозрачна мрежа, в която се отразяваха прожекторите на костюма. Джек закова пред нея.

— През това ли трябва да преминем? — попита, притисната с брадичка в голото рамо.

— Внимателно — поясни Джек.

— Ще го разкъсаме.

— Възможно е. През мембраните най-често се пъхат само манипулаторни ръце. Но дори с тях се борави изключително бавно и предпазливо.

— Означава ли това, че ще се затвори зад нас веднага щом я преминем?

— На теория. Ако го направя както трябва. Радвай се, че не уцелихме някоя норцитна жила. Тази руда има изключително висока точка на топене.

Амбър отново се притисна плътно към тялото му, усещайки топлината, която излъчваше с всяка фибра.

— И гледай да не мърдаш. Не ми се ще холограмата да засече някое твое движение и да го предаде на костюма.

Ръцете вече я боляха от изтощение. Различни механизми от вътрешната страна на костюма я притискаха в гърба и краката. Сигурно щяха да ѝ останат синини, когато се измъкнат веднъж оттук. Ако се измъкнат, напомни си тя.

— Готова съм — прошепна.

С грациозност, която сякаш надвиваше с лекота силата на гравитацията, и с добре премерени, бавни движения, за каквито този

костюм едва ли е бил създаден, Джек протегна ръка и започна да прониква в мембраната, като че ли той самият бе някакъв деликатен инструмент, а не крачеща бойна машина.

Полупрозрачната стена потрепери. Изопна се почти до границата на своите възможности, след това започна кротко да поглъща ръкавицата. Когато почти цялата му ръка бе зад стената Джек пристъпи предпазливо напред. Амбър почувства напрежението му, докато фантом се опитваше да си възвърне изгубения контрол. Реши да му помогне и постави преграда пред натиска на невидимото създание. От силата, с която напираше, ушите ѝ зазвъняха. Докато Джек продължаваше да прониква през мембраната, тя се постара да потуши гнева на фантом и дори за един кратък миг сполучи да го неутрализира напълно. Отвори очи и откри, че Джек вече пристъпва от другата страна на преградата.

— Успяхме — промълви той запъхтян.

— И сега какво?

— Да се надяваме, че от тази страна има въздух. — Погледна индикаторите. Тунелът бе осветен от мъждива трепкаща светлина. И беше празен. Навярно бе някой от първите тунели, отдавна изоставени и занемарени. Доколкото си спомняше от схемата, отвъд следващата изолираща врата имаше товарна платформа и асансьор. Тръгна нататък, но се сети нещо, спря и отново провери индикаторите. С темпото, с което консумираха резервите от въздух, щяха да изкарат още около двайсет и шест часа. Не беше зле, стига да имаше надежда, че дотогава ще ги открият, или пък сами ще намерят начин да се измъкнат. Докато преценяваше шансовете им, той вдигна ръце и освободи шлема.

— Уф — въздъхна Амбър.

— Какво има?

— Въздухът вътре е по-добър от този отвън. Само да не се потеше толкова.

Джек се наведе и започна да разкопчава костюма. Фантом бе изчезнал напълно, внезапно и неочаквано и Джек изпитваше странно усещане за празнота, сякаш бе дал всичко, на което е способен, а не бе получил нищо в замяна. Вдъхна дълбоко и освободи последната закопчалка. Амбър продължаваше да се притиска към него. Той размърда рамене.

— Време е да слизаш.

— Безопасно ли е?

— Засега.

Тя се спусна на земята. В първия миг краката ѝ се подгънаха и потърси опора в него. Джек смъкна костюма надолу и стъпи навън.

— Как си?

— О, чудесно. Никога не съм се чувствала по-добре. Сега вече зная какво е да си сандвич, увит във фолио. — Амбър всмукна бузи, ококори очи и се разсмя. Отметна назад косата си и видът ѝ го зашемети, като стоварил се огромен товар от норцитовата руда.

Кога бе успяла да порасне? Колко дълго го бяха държали в хибернация?

— Какво ще правим сега?

— Ще чакаме.

Той отново нахлузи костюма и се опита да приседне с него. Амбър го разглеждаше.

— Няма ли да го съблечеш?

— Не, не мисля.

— Защо? — В очите ѝ затрепкаха игриви пламъчета.

— Това е стар тунел. Не е изключено да има пробойни. Трябва да съм готов, в случай че стане нещо непредвидено. Неудобно е, но няма как.

— Ясно — пресегна се и плъзна ръка по ръкавицата му. — Може ли малко да те подържа за ръката?

— Разбира се — извади ръка и сплете пръстите си с нейните. Бяха малко по-хладни. — Още не е приключило.

— Така и предполагам — прошепна Амбър и се притисна към него. А после, съвсем неочаквано, се унесе в сън.

Джек долови присъствието на фантом в мига, когато Амбър затвори очи, и веднага разбра причината за нейното изтощение. Но фантом също изглеждаше уморен.

„Още битки, господарю?“

— Не. Поне засега.

„Добре. Ще си почина малко.“

— Почивката е полезно нещо — окуражи го Джек. Облегна се на стената на тунела и затвори очи. Не им оставаше друго, освен да чакат. За един кратък миг изпита съжаление, задето никой не е стигнал до

тук. Реши да подремне, а сетне да се заеме с преподавателя и да се опита да засече някой от останалите.

Джек се пробуди внезапно, с усещането, че се задушава, а главата му пулсираше от тъпа болка. Тъкмо сънуваше някакво гигантско гущероподобно чудовище, което се готвеше да го сграбчи, след като бе изскочило от дълбините на застояло езеро. Огледа се с невиждащи очи, премигна и разтърси глава, но все не можеше да разбере къде се намира. Амбър лежеше, подпряна на него, и той чувстваше, че е съвсем отпусната.

Опита се да преглътне, но езикът му бе надебелял и подпухнал. Какво ставаше тук? Откъде се беше взел този сън? Вдигна ръка от раменете ѝ и разтърка лице. Опита се да си припомни какво е станало, но главата му продължаваше да пулсира...

Изведнъж Джек посегна към шлема и си го постави. Прегледа индикаторите. По дяволите! Въздухът в тунела бързо се разреждаше. Вероятно имаше изтичане или бе прекъсната връзката с въздухоподаващата система. Трябваше незабавно да закопчае костюма.

— Амбър! Събуди се! Нямаме време за губене!

— Уф — изстена тя и главата ѝ кълмна безпомощно. Той я разтърси.

— Събуди се!

— Джек — тя отвори очи и го погледна с размътен поглед. — Джек, обичам те.

— Чудесно. А сега се събуди. — Започна да я дърпа да влезе в костюма. Притисна я към себе си и го затвори, още преди да е успяла да мине отзад.

В първия миг се стресна от интимната поза, в която се бяха озовали, но сетне се зае да нагласява притока на въздух. Амбър въздъхна щастливо, притисната към голите му гърди и опряла нос под брадичката му. Джек преглътна смутено и изпъна врат, сякаш се опитваше да създаде някакво, макар и минимално разстояние между двамата. В костюма полъхна свеж въздух и главата му започна да се прояснява, а болката да се стопява.

Амбър също едва сега започна да идва на себе си.

— Джек? Какво правиш?

— Въздухът навън не ставаше за дишане.

— Но аз не съм там, където трябва. Така не можем да направим нищо. — Замисли се за миг, сетне добави игриво: — Всъщност, сещам се за едно нещо, което бихме могли да правим в подобна позиция. Жалко, че не е подходящ моментът, нито мястото. — Прегръдката ѝ стана още по-плътна.

Въпреки теснотията Джек почти подскочи.

Амбър се разсмя.

— Джек! Ти си бил срамежлив!

— Амбър!

— Добре, добре — тя започна да се приплъзва покрай него. — Не можеш ли да отвориш за минутка? Не зная дали ще мога да се пъкна отзад... не, чакай... — сграбчи го за раменете и се издърпа. — Още мъничко... ето!

Джек въздъхна от облекчение. Тя го погъделичка зад ухото и отново го обгърна любвеобилно с ръце.

Едва сега обаче, когато главата ѝ се проясни напълно, осъзна колко сериозно е положението.

— Колко дълго сме под земята?

— Почти дванайсет часа. Имахме късмет, че се събудих.

Късмет ли? Беше сънувал, а после... не, не сънят го бе пробудил. Или пък?

— Какво ще правим сега?

— Ще се опитаме да се измъкнем, и то незабавно. Тук явно сме в опасност. Няма да стане по-зле, ако пробия отвор в стената.

— Джек. Не можеш да си пробиеш път до повърхността.

Той спря, изпънал напред ръка.

— Защо да не мога?

— Ами, как защо — та това е плътна скала.

Той се усмихна, макар че Амбър не можеше да види лицето му.

— Точно това ѝ е хубавото, скъпа. Както вече ти обясних, в този район скалите не са плътни. Пълни са с всякакви кухини. Тъкмо по тази причина поставяме тръби вътре в тунелите и ги заваряваме. Ако имаме късмет, ще попаднем в някоя кухина и ще излезем на повърхността.

— Стига да знаеш накъде е повърхността. Представи си, че заседнем сред скалите и ти се изчерпат резервите. С какви запаси

всъщност разполагаш?

Имаше право. Костюмът не притежаваше достатъчно енергия, за да пробие тунел чак до повърхността. Нито достатъчно въздух. Имаше и други неща, за които трябваше да помисли. Храната например, а също и нарастващото напрежение в пикочния му мехур. Не биваше да забравя и Амбър. Не знаеше още колко ще може да я носи по този начин. Но би могъл да пробие отвор към шахтата на асансьора. Поне за това костюмът имаше достатъчно енергия.

Освен ако не е пресметнал погрешно броя на нивата.

Джек побърза да прогони последната мисъл. Останат ли тук долу, обречени са.

— Не го казвай — прошепна Амбър в ухото му. — Не искам да го чувам.

Едва сега осъзна, че бе произнесъл последната мисъл на глас. Наведе глава и притисна с брадичка ръката ѝ — жест, който целеше да я успокои.

— Няма да допусна да се случи.

— Чудесно. Опасявах се, че си изгубил надежда. Какво е положението с радиовръзката?

Той измъкна ръката си от десния ръкав и посегна към таблото на преподавателя, но не можа да го достигне. Беше прекалено тясно в костюма. Амбър се размърда.

— Това ли е?

Видя ръката ѝ да се показва под брадичката му.

— Да.

Тя се пресегна и докосна таблото.

— Аз го стигам. Какво да направя?

— Натисни синьото квадратче. Това. Предавателят сам ще намери работната честота. — Джек се опита да не мисли за прилепналото към него, изваяно женско тяло.

— Готово!

И двамата въздъхнаха, когато Амбър се облегна назад. Известно време Джек слушаше хаотичния пукот на ефира, след това зареди ръкавицата и насочи лазерния лъч към стената пред тях.

Тунелът, по който поеха, се изкачваше леко нагоре, а стените му бяха напукани като черупка на яйце. Покрай тях се виждаха сгънати фигури, облечени в скафандри.

- Джек!
- Видях ги!
- Мъртви ли са?

Не знаеше. Приблужи се към най-близкия и го побутна. Мъжът се претърколи на една страна и тупна в прахта.

- Проклятие!
- Той...

— Да. Нямаше да стане така, ако им бяха заредили скафандрите напълно. — Завладя го внезапно гняв. Фантом незабавно се пробуди.

„Готов съм да убивам, господарю.“

— Първо да намерим обратния път. — Изправи се и доближи следващия скафандър. На раменете беше изписано „Перез“. Джек се поколеба, сетне протегна ръка.

Още щом го докосна, мъжът се размърда и слушалките на Джек изпращяха.

- Човече! Откъде се взе?

Джек посочи прогорената преграда и Перез подсвирна учудено. След това се зае да буди другарите си. Един или двама се бяха задушили в съня си като първия, но останалите се надигнаха неуверено на крака. Амбър нададе радостно възклицание, когато разпозна зад едно от стъклата лицето на Свети Колин.

— Брей, брей! — рече той. — Небесният ангел е дошъл да ни спаси.

От другия край на тунела се приближи Сташ.

- Загазихме я тук, друже — захленчи. — Здравата я загазихме.

- Ще видим — хвърли му поглед Джек. — Къде е Богс?

— Не зная — изсумтя другият. — Може и да не е успял да се измъкне.

— Някъде по пътя се разделихме, човече — намеси се Перез. — Отвсякъде се чуваха взривове. Онези насекоми здравата ни притиснаха този път.

- А после какво правихте?

— Почивахме си — обади се неочаквано Колин. — Какво друго, когато резервите ни от въздух са ограничени? Амбър, не те виждам, а чувам гласа ти.

— Тук съм, при Джек.

Чу се тих кикот.

— Ясно. Сигурно ви е тесничко вътре.

Джек неволно се засмя.

— Нямах представа колко. Сташ, какво има от другата страна на тази врата?

— Там е асансьорът, разбира се. Но шахтата е пълна със срутени камъни.

— Пълна?

— Ами да — повдигна рамене Сташ. — Надзърнахме вътре веднага щом утихнаха взривовете. За малко да ни затрупат.

— На каква височина?

— Да не мислиш да ги копаеш? — попита насмешливо Сташ.

— Точно това ми е идеята.

— Няма да успееш. Ще трябва да си пробиеш път през най-малко две-три нива. А после ще излезеш в празната шахта. Как смяташ да се изкатериш по нея?

— Щеше да знаеш, ако беше довършил началното обучение — отвърна Джек и се обърна към Перез. — Опитайте се да се свържете на аварийната честота. Мина доста време и горе сигурно са започнали издирването. Не можем да останем дълго тук — ще ви свърши въздухът.

Чуха се протестиращите възгласи на останалите, но Перез вдигна ръка.

— Стига, момчета. Човекът е прав — пък и вие сте миньори. По-добре да направим нещо, отколкото да издъхнем така.

Сташ се поклони иронично на Джек и му направи път към вратата.

Джек зае позиция и с първия изстрел я разби. Когато въздухът се прочисти, оказа се, че стои в прах до колене.

— Божичко мили! — възкликна някой в слушалките.

Но Джек вече беше в основата на срутването, което запълваше нагоре шахтата докъдето можеше да види. Той хвърли поглед на индикаторите. Все още не показваха червено — засега. Със сигурност запасите му от енергия се топяха бързо, а и шлемът нямаше откъде да ги попълва. Освен това костюмът черпеше по-голямо количество заради Амбър.

— Хайде, давай — подкани го тя.

Джек се промуши през отвора.

— Чакай малко — рече й. — Можем да останем заровени под този камънак.

— Вече сме заровени, по един или друг начин — отвърна тя безгрижно. — Каква е разликата?

— Права си. Дай воля на фантом.

— Какво? Ох — усети се, че останалите ги чуват, и млъкна.

Но в същия миг в ума му изригна фонтан от дълго сдържана сила и енергия. Проклет да е, ако позволи да бъде заровен на дъното на някаква асансьорна шахта! Проклет да е ако животът му завърши тук с хленчене!

Включи оръдията на пълна мощност и задейства реактивните двигатели. Отломките от камъни се разхвърчаха край него със силата и бързината на снаряди. Костюмът започна да се издига плавно нагоре, срещу реката от разтопени скали, която се спускаше в обратна посока. Радиостанцията предаваше изумените възклицания на миньорите, които се придвижваха на известно разстояние зад него и разчистваха останките.

Скоро обаче костюмът заседна. Чуваше писъка и ръмженето на реактивните двигатели, достигнали предела на своите възможности заради удвоения товар. Продължи още малко нагоре, но този път се придвижваше на пресекулки. Когато вдигна глава, Джек зърна над себе си скален покрив. Изстреля един залп, превръщайки го в разтопена магма.

— Божичко мили! — извика някой под него, когато Джек достигна следващото ниво.

— Подкрепям възторга ти, човече — обади се Свети Колин.

Намеси се и Перез:

— Хайде, хора, разчиствайте по-бързо, инак сме загубени! Мърдайте!

Ала Джек долавяше репликите им зад мъглата, с която го забулваше превъзбуденият фантом. Продължи да се издига нагоре. Още едно ниво. И още едно, с последни сили.

Амбър се притискаше към него. Тялото ѝ трепереше, досущ като претоварения костюм.

— Джек — прошепна. — Какво означават тези червени линии?

— Нищо.

Прицели се отново, като този път се постара да постигне максимални поражения, вече сигурен, че повече възможности няма да има. Ракетните двигатели едва успяваха да ги задържат напред шахтата, но беше очевидно, че няма да могат да ги издигнат нагоре.

След изстрела зейна отвор в единия край на шахтата. Почти в същия миг двигателите угаснаха.

Джек въздъхна.

— Мисля, че бяхме дотук.

Камерите се обърнаха нагоре. Не им оставаше още много. Може би две или три нива по-нагоре шахтата бе съвсем чиста.

— О, Джек. — Амбър опря лице в гърба му и той усети хладината на сълзите ѝ.

— Повтарям отново, миньор едно, чуваме ви. Моля потвърдете, че ни чувате и вие, за да ви засечем. Тук спасителни операции.

Джек подскочи.

— Аз съм тук долу, спасителни операции. В една от асансьорните шахти. На пет нива под мене в тунелите е Втора група.

— Продължавай да поддържаш връзката, миньор едно. Ще спуснем въже веднага щом отворим вратите.

Джек чу приглушен взрив отгоре и шахтата се разтресе. Малко след това точно пред него се разлюля сребристо въже.

— Още надолу, още — хванах го. — Пресегна се и сграбчи въжетото.

— Добре, миньор едно. Сега ще ти обясня как да направиш възел, за да можем да те изтеглим.

Джек вече се беше завързал с въжетото.

— Готови сме. Дърпайте. — Погледна нагоре, където се виждаше взривената врата и нахлуващата през отвора прожекторна светлина. Костюмът започна да се издига през шахтата.

Към него се протегнаха множество ръце и го издърпаха в коридора. Чуваше гласовете им, докато му помагаха да се развърже.

— Още колко има долу?

— Почти цялата Втора смяна, към двацет и пет души.

— И Свети Колин от Синьото колело — добави Амбър.

— Ах. — Една висока фигура в скафандър се приближи към тях и Джек едва сега успя да разгледа лицето зад стъклото.

— Добрият Скиталец ще остане в дипломатическия арест, а останалите ще настаним в лагера.

Джек усети, че кръвта му замръзва. Гледаше право в лицето на истински дракски командир.

16.

— Едно ще ви кажа, всичко това хич не ми харесва — Сташ скочи и изрита леглото. — Сменихме едни господари с други. Нищо, че ни настаниха в офицерската спалня.

Богс седеше на съседното легло, подпрял главата си с ръце. Почти цяла нощ бе идентифицирал труповете, тъй като Куейд бе мъртъв, а от Първа група нямаше и следа.

— Млъквай, Сташ! — сръза го той. — Не знаем какво искат. В момента сме военнопленници.

— Разбира се, че знаем какво искат — опъна се Сташ. Прекара ръка през мазната си черна коса и се ухили. — Искат да им копаем норцит.

Джек работеше върху костюма си в ъгъла и ги слушаше с половин ухо. Чудеше се какво ли прави Амбър. Свети Колин бе убедил дракския командир да я прехвърли при него в дипломатическия арест и тя бе отишла в хотела под въоръжена охрана. Повечето от останалите бяха заспали, твърде уморени от събитията през последните няколко дни и изплашени от нашествениците. Флексобрънките бяха покрити е разтопени скални отломки, които Джек се опитваше да почисти. Надяваше се техниците да се погрижат за зареждането на костюма. Нямаше никакво намерение да се спуска отново в тунелите без него.

— Не искам някакво си насекомо да ми казва какво да ям и кога да спя...

— Стига вече — надигна се Богс. — Какво можеш да направиш? Най-близката доминионска военна база е на три месеца полет оттук.

— Питаш ме какво ще направя ли, друже? — обърна се към него Сташ. — Ще ти кажа тогава. Ние сме повече от тях. Ако се надигнем, този път целият проклет град ще е на наша страна. Ще станем герои! Не зная дали сте забелязали, но преди, като излизахме на улицата, минувачите извъръщаха глави. Сега ще ни носят на ръце, хора! Пък и лазерните оръдия са разположени извън купола. Няма да е трудно да ги превземем!

— Не само извън куполите, но и извън миньорската база, Сташ — обади се Джек. — Който тръгне натам, ще бъде лишен от защита. Ще трябва да разчита само на тънките стени на скафандъра.

— Винаги има риск — сви рамене Сташ.

— Така е. Но наистина ли смяташ, че драките ще оставят оръдията в изправност? Най-вероятно в момента ги неутрализират.

— Сигурно, но ще са им нужни три или четири дни, за да ги извадят напълно от строя. Чудя се, защо човек като теб се безпокои от подобни неща?

Джек остави инструментите и се изправи. От известно време бе обмислял подобна възможност, но я бе отхвърлил. Само Амбър да не им беше в ръцете.

— Нищо не ме безпокои, Сташ. Смятам да си легна и хубавичко да се наспя, защото утре сутринта тук ще се появи новият бригадир и ще ни подгони към тунелите. Мога да те уверя, че там ни чака доста работа. Драките се надяват да отмъкнат колкото се може повече норцит, преди Доминионът да си възвърне тази нещастна луна. Ако не играем по техните правила, с нас е свършено. Имаш ли представа какво ще направят, решат ли, че сме ненужни?

Известно време двамата се измерваха с поглед, но Сташ пръв отмести очи.

— Сигурно си прав, друже — промърмори. — Но все пак, помисли за това.

— Мисля за много неща — отвърна Джек. Обърна се, изтегна се на леглото до костюма и се зави презглава. Вече знаеха, че хората от другата смяна са изолирани в съседно спално помещение и Джек се чудеше каква може да е причината за това. Пък и не му даваше мира въпросът защо драките се излагат на подобни рискове, след като Лазертаун не беше единственото находище на норцит, нито най-богатото. Освен ако целта им тук не беше норцитът. Франкен продължаваше упорито с разкопките на находището, а и Скиталците прииждаха непрестанно от около месец и като се имаше предвид, че Първа смяна бе работила на същото място, изглежда интересите на драките бяха насочени съвсем не към мините. Но защо?

Последната мисъл, която му мина през ума, преди да заспи, беше за Фрици. Не бяха открили и следа от едрия мъж. Дали му беше

свършил въздухът, или бе попаднал под кръстосан огън? Трябваше да се свърже с Гейл при първа възможност. Поне това дължеше на Фрици.

Пробуди се след няколко часа. Над вратата на спалното сияеше червена аварийна светлина. Чуваше ритмичното дишане и похъркванията на своите другари. Огледа се и видя, че костюмът е подпрян до леглото му, наведен към него, сякаш се опитваше да го опази. Опита се да си спомни дали го бе оставил в тази поза, когато си лягаше.

Сигурно това трябваше да го плаши, защото Джек вече осъзнаваше, че костюмът го изсмуква, черпи сили от него и гони някаква своя цел. Но гласът и силата, която му даваше, бяха по-силни от всякакви опасения. Странно, но бе решил да обсъди този въпрос с Амбър. Дали берсеркерът притежаваше нещо повече от сляпото желание да убива. Собствен разум, инстинкти? Имаше ли мисли, може би дори душа?

Всички тези разсъждения накараха косата му да настръхне. Изкашля се смутено и се облегна на възглавницата. Даваше си сметка, че реши ли да приеме фантом за приятел, това би означавало да си играе с огъня. Обеща си веднага щом се върне, да си поръча нов костюм. Тайните на този бяха твърде страшни, за да ги разгадава.

Затвори очи и долови съвсем слаб шепот:

„Джек?“

Направи се, че не е чул нищо.

Амбър не сваляше изумен поглед от дракския командир, който слушаше протестите на Колин. Джек ѝ бе разказвал за тези същества и преди, но никога досега не бе виждала някое от тях от плът и кръв. Или по-точно в хитинова обвивка, на каквато приличаше кожата. Тези разумни насекомopodobни се чувстваха еднакво добре на два и на четири крака, понякога носеха броня, а изострените им муцуни бяха увенчани с проницателни очи, блестящи като диаманти. Но за разлика от насекомите телата им бяха гъвкави и мускулести. Драките без затруднение говореха езика на хората и дишаха въздуха под купола на Лазертаун, само от време на време вдишваха от една малка тръбичка

сякаш за да обогатят газовата смес, или може би да прочистят въздуха от миризмата на хората. Макар и неосведомена в подробности за тази раса, Амбър не се съмняваше какъв е полът на командира.

— Скъпи мой Талтос. Ако наистина сме само под домашен арест, при това заради нашата собствена безопасност, и вашият основен интерес са мините, не виждам какво пречи да разрешите на моите сподвижници да продължат работа върху находището. Няма да пречим никому. Не ни е необходима допълнителна помощ, не бих имал нищо против да разположите ваши постове в непосредствена близост, ако имате такова желание. — Колин придружи думите си с приятна усмивка. — Мога да ви гарантирам, че нямаме никакво намерение да ви контраатакуваме оттам.

— Не — изсумтя дракът. Това беше шестото поред „не“ на многобройните опити да бъде склонен на известни отстъпки. Командирът очевидно не намираше никакъв смисъл в преговорите.

— Не на разкопките или на постовете? Готов съм да преговарям с вас, но ми трябва нещо, за което да се захвана.

— Не — повтори отново дракът. Хитиновите му гърди се раздуха. — Ние не вярваме, че е във вашите най-добри интереси да извършвате тези разкопки, ваша святост.

Амбър прикри една прозявка. Наближаваше утрото, а разговорът бе започнал още предната вечер. Погледна през прозореца на хотелската стая към тъмното стъкло на купола. Имаше чувството, че времето е замряло в Лазертаун. Беше я налегнала необяснима меланхолия.

Колин се почеса замислено по главата.

— Командире, хората ми са не само опитни копачи, но и познават чудесно всички модели скафандри. Нашите разкопки по никакъв начин няма да попречат на операцията ви тук, обещавам ви. Не знам дали разбирате важността на находището, но е от особено значение разкопките да бъдат приключени преди корабите на Триадата да унищожат тази луна в хода на ответната операция.

Дракът се размърда.

— Може би — отвърна лаконично той.

— Значи ще ми позволите, командире? И кога?

— Утре.

— Чудесно.

— Утре ще ви запозная с подробности. Присъствието ми наложително другаде. Приятен... ден — Талтос се поклонил и излезе.

Веднага щом вратата се затвори зад него, Колин щракна с пръсти.

— Това вече е нещо!

— Хм — промърмори неуверено Амбър.

— „Може би“. Друг начин да кажеш „почакайте“.

— Аз пък съм ужасно гладна — рече Амбър.

Скиталецът се засмя.

— Виж, това вече е по силите ми. Провери дали Ленска се е събудил и ще отидем да закусваме.

Богс довърши закуската и рече с пълна уста:

— Е, Сташ, ако не друго, поне кльопачката се оправи осезаемо.

— Това не е достатъчно, друже — изкриви устни Сташ.

Джек ги слушаше, мислейки, че Сташ е от хората, които никога не са доволни. От каквото и да било.

— Какво искаш да кажеш с това, че не е достатъчно?

— Ако искат да работя за тях, трябва да ми осигурят някои дребни удоволствия.

Джек се подсмихна.

— Аз пък си помислих, че ти можеш да им предложиш някои удоволствия.

Насядалите около масата миньори се разсмяха, а Сташ се намръщи.

— Знаеш какво имам предвид, друже.

— Разбира се. Ние всички знаем. Съветвам те обаче през следващите няколко смени да си затваряш устата и да слушаш внимателно. Все още не сме разбрали какво искат драките от нас, нито какво възнамеряват да направят. Малко предпазливост няма да ни е излишна.

Богс захвърли салфетката на масата.

— Аз също те съветвам по-малко да говориш и повече да слушаш, Сташ. Тази сутрин ще дойде новият бригадир да ни направи инструктаж, преди да ни разпределят на групи. Ако норцитът е толкова

ценен за тях, защо, по дяволите, им беше нужно да разрушават мините?

Усетил, че всички са срещу него, Сташ сви рамене и изгледа ядосано Джек.

— Добре, аз ще си затварям устата, а ти ще се правиш на благородния Рицар, така ли? Не съм от хората, които да не разбират от намеци — след тези думи потъна в мрачно мълчание.

Джек отказа, когато Богс му предложи пакет със стимулираща дъвка, но останалите приеха с удоволствие. Голото теме на Богс лъщеше на светлината на лампите, покрито само отстрани с оредяла коса. Космите, които стърчаха от ушите му, се движеха енергично, докато дъвчеше. Джек се замисли, че вероятно този навик е присъщ на всеки остаряващ и губещ сили миньор — как иначе да се пребориш сутрин с болките в ставите и мускулите и да започнеш отново деня?

Изведнъж в помещението нахлу странна миризма и Джек почувства, че ръцете му изстиват. Познаваше този мирис. Скочи на крака още преди вратата да се отвори. На прага застана новият бригадир.

Перез зяпна от почуда.

— Исусе! — възкликна и мургавата му кожа побледня.

Бригадирът спря на няколко крачки от вратата. Джек едва сега забеляза, че устата му е пресъхнала напълно.

— Аз бъде капитан К'рок. Аз бъде от Милос, храбър и прочут войн, който спасил своята планета от завоеватели драки. Аз воювал дълго и упорито и спечелил това признание. Сега аз ще командва вас — милосецът оголи дългите си зъби и ги изгледа един по един.

Висок и плещест, целият покрит с гъста козина, която наподобяваше вълната на овцете, брадатият хуманоид ги разглеждаше от високо. Тъмната му козина беше посивяла, показвайки възрастта му, и докато го разглеждаше, Джек си помисли, че вижда пред себе си оживял кошмар. Беше чувал, че понякога драките приемат в редиците си победени врагове, особено такива, които са ги впечатлили със способностите си. По принцип милосите бяха измамно и предателско племе, а този тук, за да постигне подобно признание, най-вероятно далеч надминаваше по злоба и жестокост дори своите сънародници. Зачуди се как ли драките го държат под контрол.

Сякаш доловил враждебното отношение, К'рок отстъпи встрани и пропусна онзи, който го следваше.

— И за да не мисли, че може да ме атакува, когато не съм внимавал, това е мой телохранил.

През вратата подаде глава гущероподобно чудовище, окачило на врата си огърлица от ярки камъни и въоръжено е дълги, закривени нокти.

Джек се опита да преглътне и не успя. Богс зяпна, без да обръща внимание на стичащата се по челюстта му слюнка.

— Боже всемогъщи, какво е това?

Милосецът погледна към Богс и се захили.

— Това е берсеркер, човеко. Легендарен воин гущер от моя родна планета. Зъл кучи син.

Джек започна да трепери неудържимо.

А милосецът продължаваше да обяснява:

— Той израства от яйце, което снася в мъртва плът. Понякога в жива също. Човешка плът храни яйце много добре. Ако някой от вас бъде непослушен, може би позволя на мой берсеркер снесе яйце в него. Винаги ще ми бъде от полза друг берсеркер.

В далечния ъгъл някой започна да повръща. Възкиселата миризма се смеси с вонята на милосеца и неговия берсеркер.

Милосецът се ухили.

— А сега ще ви каже какво очаква от вас командир Талтос.

Джек почти не го чуваше. Трябваше да полага огромни усилия, за да овладее треперенето на тялото си. Опря ръце в бедрата си и започна да диша бавно и равномерно, като се стараяше да изхвърля навън страха и ужаса при всяко издишване. Но не можеше да овладее паниката. Ето в какво щеше да се превърне, ако продължаваше да живее с фантом!

17.

Джек каза на другите, че трябва да скрие бойния костюм от милосеца, който без съмнение щеше да го познае и да се досети, че е въоръжен, и те приеха обяснението му. Сташ изглежда реши, че това е сигурен признак за присъединяването на Джек към подготвяното въстание срещу драките. Талтос, който не беше ветеран от Пясъчните войни, нямаше да познае костюма, но К'рок не би го пропуснал — нищо чудно неговият берсеркер да се бе излюпил в подобен инкубатор.

Джек работи три цели дни на двойни смени, преди К'рок да му разреши да се свърже с Амбър, но като цяло милосецът се оказа справедлив началник. Бяха му заповядали да разчисти мините и той си даваше сметка, че подчинените му ще работят далеч по-добре, ако им позволи известна свобода и им вдъхна надежда. Обещанието бе, че ще ги пуснат да заминат от Лазертаун веднага щом драките се изтеглят.

Но освен морков, имаше и пръчка. К'рок имаше навика да пуска из тунелите дребни гризачи, които берсеркерът преследваше и с които се хранеше. Типично за гущерите, той ядеше доста малко, но дори тези демонстрации бяха достатъчни, за да държат миньорите в подчинение.

При първата подобна сцена Богс видимо потрепери, а Сташ отбеляза далеч по-прагматично:

— Напомня ми, хора, за едно приятелче, с което работех някога. Имаше голям аквариум и вътре отглеждаше голяма и свирепа риба. Хранеше я с малки рибки и гледаше как ги гони, а те се гърчат от ужас. Та такива ми ти работи.

Изкъпан и изтощен, Джек се бе настанил пред видеофона, с каквито бяха оборудвани офицерските спални. Чу се тих звън и на екрана се показа Амбър.

— Джек! Какво става? Добре ли си? Изглеждаш блед.

— Нищо ми няма. Претрепват ни от работа. От друга страна, увеличиха хранителния порцион и договорите ще бъдат прекратени веднага щом се изтеглят.

Тя се намуси.

— А аз си мислех, че сме те измъкнали.

Джек сви рамене.

— По-добре от това, което стана с губернатора.

— Зная. Чух за смъртта ѝ. Изпекли я направо в кабинета ѝ, въпреки че според някои слухове тя го е направила сама. — Амбър завъртя многозначително очи.

Джек не се сдържа и се разсмя.

— Как е свети Колин?

— Потънал е до гуша в преговори. Опитва се да убеди драките да му разрешат разкопки в находището. Той... — последваха кратки смущения и образът на Амбър се изгуби за миг. — Цензурират ме — обясни тя.

Джек разбра. Линията се подслушваше. Предаването се заглушаваше на нежеланите места.

— Искам да си добро момиче — рече той. — Драките се държат с нас нормално.

— Хубаво. Как е фантом?

— Кой? — попита объркано Джек.

— Фантом — повтори тя. — Джек...

— Не сега — прекъсна я той. — Тези двойни смени ужасно ме изтощават. Трябва да си почина.

Тя премигна, но изглежда разбра, че не желае да говорят за костюма, и кимна.

— Добре, гледай да се напиш. Ясно?

— Обещавам. К'рок може да е милосец, но е добър началник. — Той изключи, преди още Амбър да започне да го разпитва. Надяваше се, че ще схване какво ѝ е казал. Знаеше, че има достатъчно здрав разум и умее да се пази — беше се научила на улицата. Въпросът сега бе той да се опази.

Когато се върна в спалното, цареше тишина. Дори Богс и Сташ бяха престанали да играят на карти и сега хъркаха, напълно изтощени. Изтегна се в леглото си.

Костюмът лежеше кротко. Босият крак на Джек докосна флексобрънките и в същия миг фантом се пробуди.

„Ще ме обличаш ли, господарю?“

„Не“ — отвърна мислено Джек и побърза да си дръпне крака.

„Свободен. Искам да воювам за свободата.“

„Не.“

„Аз ще те пазя.“

„Не“ — повтори Джек и се обърна на другата страна.

„Носи ме, господарю. Ние трябва да идем...“

„Да идем?“ — Джек се почеса по главата. Не можеше да накара фантом да замълчи. А той настояваше да идат някъде. Но къде?

„Викам...“

Джек пое дъх и опита да се овладее. Затвори очи и подхвана серия от мислени команди, до които не беше прибегвал от месеци и на които го бяха учили по време на подготовката за Рицар. Постепенно хватката на фантом взе да отслабва и накрая той изчезна напълно.

Джек заспа. Но в крайчеца на съзнанието му нещо продължаваше да потръпва. Зов, който молеше за отговор.

— Снощи са изгубили още един човек от Първа група — съобщи му шепнешком Перез.

— Беглец?

— Не. Казват, че го е застигнала спящата болест. Казват — той сниши още глас и се озърна, — че мнозина от тях загинали, когато обстрелвали купола. Страхотна паника настанала.

Бейли и Рон го изгледаха мрачно и отново се наведоха над закуските си.

— Перез, всеки ще изпадне в паника, когато го обстрелват — отвърна Джек.

— Не, човече. Казват...

— Аз пък казвам, че Втора група тази сутрин закъснява — намеси се К'рок, застанал на вратата.

— Да, сър. — Всички се надигнаха и забързаха към съседното помещение, където бяха скафандрите.

Докато минаваше покрай милосеца, Джек се стараеше да не поглежда към стърчащия зад него берсеркер. К'рок държеше в ръка един от малките гризачи и го поклащаше леко, а телохраниелят не сваляше от животинката хипнотизиран поглед.

Джек извърна глава, осъзнавайки, че дребният гризач скоро ще бъде превърнат в окървавени останки.

Милосецът забеляза отвращението му и се изсмя злобно.

— Виждам, че изпитваш здравословно уважение към мой берсеркер, а, Сторм?

— Наблюдението ти е правилно.

— Защо страх? — попита милосецът и закричи редом с него. — Чух ти нещо като герой и спасил Втора група. Така разправят.

— Преувеличават — отвърна Джек. Посегна към окачения скафандър. — Ами ти? С какво те спечелиха драките?

— Ах. Ти чувал за Пясъчни войни? Твърде млад да знае за тях. Тогава сигурно бил още хлапе.

— Баща ми е загинал на Дорман.

— Ах. Аз бил се дълго и упорито на Милос.

— И как се чувстваш сега, когато си един от последните? — попита Джек. Гласът му се бе променил, но К'рок не забелязваше. Той вдигна рамене.

— Вярно, че сме малко. Но сега имам спътница в живота. Скоро ще започнем всичко отначало. Не като берсеркерите. Те... как се казва? Регенерират. Понякога им достатъчно даже само късче кожа.

— Мислех, че снасят яйца.

— Понякога. Понякога необходимо да се избият всички берсеркери. Убий или те убиват, нали?

Джек премигна. Ръката му потреперваше едва забележимо, докато разкопчаваше скафандъра. Парченце кожа. Регенерация. Спомни си Милос. Регенерация на паразитиращ ембрион, който...

Богс застана между двамата и измери с очи милосеца. Сетне кимна към животинката.

— Нали не смяташ да я пускаш тук?

— Не, не, човеко. Може би не. Може да я пусна в някой от ваши скафандри и оставя берсеркера подгони я? — К'рок избухна в оглушителен смях и се отдалечи, следван от своя телохранител.

Богс се обърна и викна на Джек.

— Накарай тези мързеливци да се размърдат! Не бива да закъсняваме заради тях.

Докато Богс мърмореше, Джек погледна крадешком К'рок. Чувстваше се като удавник, когото току-що са измъкнали на брега. Не обичаше, когато К'рок заплашваше хората. Освен това имаше чувството, че милосецът неслучайно го бе заговорил за войните.

Свети Колин крачеше из стаята, с приведени от умора рамене. С дълбока въздишка се отпусна в креслото. Амбър мина зад него, положи ръце на раменете на Скиталеца и започна да го разтрива. Беше обезпокоена заради изтощението и обезсърчението му, а и възрастта си казваше думата. Свещеникът бе станал скъп за сърцето ѝ, също като Джек, и тя вече се питаше какво ще прави, когато дойде време всеки от тях да тръгне по свой път.

Скиталецът се пресегна и я потупа по ръката.

— Знаеш как да ме успокоиш, мило момиче.

— На Джек винаги добре му действа, когато го разтривам — отвърна тя.

— Чу ли се с него?

— Не. Сигурно пак е на двойна смяна.

— Хъммм. — Колин стана и си свали расото. Отдолу носеше комбинезон. — Говори се, че миньорите се топели като сняг. Последната група работници били събрани насила...

— Така ли?

— Ами да. Събират ги къде ли не. Имало много жертви в Първа група.

— Какви жертви?

— Едва ли става въпрос само за миньорски злополуки. Ти не си ли чула нещо необичайно, Амбър? Някакви слухове?

— Аз ли?

Той не сваляше втренчен поглед от нея и лицето ѝ поруменя.

— Вярно е, че ме бива да научавам това-онова.

— Казвай каквото знаеш.

— Не е нещо особено. Стават разни работи, но хората отбягват да говорят за тях. Появявали се странни психози, доколкото можах да разбера. Но пък мнозина обичат да се плашат с демони.

— Не и когато става въпрос за Първа група и находището.

— Така ли? — изгледа го Амбър.

— Да, доколкото успях да науча. Това би могло да обясни защо драките не ни пускат да излизаме, играят си с нас, а и защо Франкен, мир на праха ѝ, ни задържаше месеци наред.

— Каква може да е причината?

— Един Господ знае. Ето защо е толкова важно да успеем да стигнем там. Трябва да зная какво става.

— Ей! Само не мисли да излизаш отвън.

Колин се разсмя.

— Не се тревожи за мен, скъпа моя. Може да съм малко вманиачен на тази тема, но не съм безразсъден. Искам обаче да знаеш, и нека това си остане между нас, че възнамерявам да предприема някои стъпки, които няма да се поправят на Талтос. Осигурих си и съучастник от Втора група, който може би ще успее да им отвлече вниманието, когато настъпи моментът.

Амбър се опита да отвърне на усмивката му, но сърцето ѝ бе стиснато от ледени пръсти.

Джек сънуваше, че той и фантом стоят под огромно дърво, забулено в златисто сияние, и гледат към река, която никога преди това не са виждали. Хълмовете също са непознати, ярко контрастират с цвета на небето, някои от тях с остри върхове. Фантом го държи за пъхнатата в ръкавица ръка и му говори.

— Трябва да ида, Джек.

— Къде?

— Там долу. Чувам зова му и зная, че трябва да ида.

Джек поглежда към долината и мрачните подножия на планинските върхове.

— Защо?

— Това е по-силно от мен. Трябва да ида, Джек. Вие двамата с Амбър също трябва да дойдете с мен. Нищо друго няма значение.

Нищо друго няма значение. Нищо друго няма значение. Ослепителнобелият костюм поема напред, теглейки го неумолимо със себе си. Джек опитва да се съпротивлява, но не може да мери силите си с тези на костюма. Обръща се и посяга към сенките зад него.

— Амбър!

Тя е там, улавя ръката му и двамата заедно се опитват да задържат фантом. Но усилията им са напразни. Костюмът ги повлича със себе си, сякаш изтръгва дърво с корените, и те знаят, че са обречени, играчки на волята на фантом.

Джек се надигна рязко, задъхан, изпотен, и усети, че някой е положил ръка на рамото му.

— Спокойно, друже. Винаги спиш много леко.

Джек се озърна. Беше около полунощ.

— Защо си буден, Сташ?

— Не съм само аз. Дойдох да те събудя. Време е.

Едва сега забеляза силуетите на останалите миньори, които се обличаха.

— Какво става?

— Малка изненада за нашите приятели насекомите.

Богс се наведе към него.

— Хайде, Джек. Слагай си костюма. Имаме нужда от теб.

По дяволите. Думите заседнаха в гърлото на Джек. Сигурно щяха да се опитат да си проправят път през някоя от галериите и да се доберат до лазерните оръдия. Ако успеят, намиращият се на орбита дракски кораб щеше да е първата им цел.

— Всички ли участват?

— Или всички, или никой. Това е единственият начин, друже.

Джек се озърна. През се бе облякъл и стоеше на пост до вратата, откъдето можеха да се появят К'рок и берсеркерът. Доби и Рон също се обличаха и Джек едва сега забеляза, че са внесли скафандрите в спалното. Бил, Мани и Богс бяха изправили бойния костюм и го очакваха да стане, за да му помогнат.

— Батериите...

— Заредени са догоре. Знам си работата — рече Сташ. Сетне се наведе към него и добави: — Не ми казвай, че един от любимите защитници на императора няма да се бие за свободата.

Не беше в това въпросът. Джек извърна поглед към костюма, твърде изплашен, за да го докосне. Все още не бе имал нито време, нито сили да извади подплатата, а кожата му настръхваше при мисълта за допира до нея. Ами ако берсеркерът не е там? Ако се спотайва някъде между флексобрънките и започне да го яде веднага щом Джек реши, че всичко е наред?

— Нямаме време за губене — прошепна напрегнато Богс.

Не можеше да ги остави да тръгнат на явна смърт.

— Добре — надигна се Джек и започна да се облича.

Фантом вече знаеше. Едва успяваше да сдържи нетърпението си.
„Време е, господарю.“

„Точно така, кръвожадни нещастнико.“

Богс му подаде шлема.

— Нали знаеш какво ще направим?

— Имам известна представа. Ами К'рок и берсеркерът?

— Ти ще се справиш с тях.

Джек беше доволен, че Богс не може да види изражението му в сумрака.

— По-лесно е да се каже, отколкото да се направи — промълви глухо той. — Но виж, бих могъл да прикрия изтеглянето ви и да ги задържа, доколкото мога. Става ли?

— Повече не бих могъл и да искам — Богс го шляпна по шлема и отиде да си облече скафандъра.

„Живей, сражавай се, живей“ — пееше фантом.

— Млъквай, фантом! — прошепна Джек. Най-напред провери дали са заредени оръжията.

Амбър се пробуди внезапно от нечия ръка, опряна на устните ѝ. Отвори очи и позна Колин.

— Време е.

— За какво? — тя се надигна в леглото и едва сега забеляза, че Скиталеца е облечен.

— За диверсията, за която ти споменах. Съвсем скоро за драките ще стане доста напечено. Ленска е осигурил транспорта, намерил е глайдер и е въвел координатите на находището и управляващата програма. Сега или никога, както казват.

— А какво ще стане... — млъкна наред дума.

Той я целуна бащински по челото.

— Ти умееш да се грижиш за себе си, ако се наложи, и същото важи и за Джек. Ще ми се да не забравяш правилата на християнското поведение, които се опитвам да ти внуша от известно време.

— Аз... ще се постарая — отвърна тихо Амбър. Беше ѝ трудно да говори, нещо сякаш я душеше. — Какво... трябва да правя сега?

— Да чакаш и да се молиш, нищо повече. Вярваш ли в Бог?

Какво да отвърне на този въпрос, след като вярваше само в себе си и в Джек. Взря се в кафявите му очи — способни да обичат и да изпепеляват.

— Понякога.

— В съдбата поне?

— В късмета.

— Както го наречеш. Добре, моли се на късмета, който ни е събрал в този момент и на това място. И никога не се съмнявай, че е било преднамерено. — Колин се изправи и излезе, следван от своя верен помощник.

„О, Джек — помисли си Амбър. — Какво ще стане сега?“

18.

Докато крачеха по слабо осветения коридор, Джек си припомняше всички неща, които бе искал да направи, но не му бе стигнало времето. Никога не се бе чувствал по този начин преди началото на битка и това го безпокоеше, ала не можеше да спре нижестите се една след друга мисли. Така и не бяха успели да открият тялото на Фрици, нито на него му се бе удава възможност да потърси Гейл и да ѝ разкаже за изчезването на баща ѝ. Не можа да каже и на Амбър колко много означава за него... да ѝ разкрие чувствата, които от известно време го владееха. Беше я целунал веднъж, само веднъж, преди много време — първата им целувка. Би искал да я целува още, да я прегръща, да чувства до себе си топлото ѝ тяло.

Крайно неподходящи мисли за началото на една малка война.

„Пусни ме да се разправа с тях.“

— Още не — отвърна Джек. — Тези пред нас са приятели. — Вълната от чувства, която постепенно го заливаше, завладяваше не само ума му, но и пробуждаше мъчителни спазми в тялото. Като се изключеха Джек и Амбър, дали съществото можеше да различава приятел от враг? Ужасяващото чудовище, което К'рок бе взел за свой телохранител, изглежда нямаше никакви свои мисли.

Само при мисълта през какво трябва да е преминал К'рок, за да отгледа берсеркера, Джек почувства как по гърба му пробягват хладни тръпки. Интересно как ли милосецът бе успял да го опитоми? Почувства неволно уважение към техния нов бригадир.

На предния екран на костюма се появи размътено изображение, което се спускаше право към тях по един страничен коридор. Богс, Сташ и останалите почти бяха стигнали външния шлюз. Джек погледна отново екрана. Две премигващи точки, неясна, зловеща заплаха.

— Богс.

— Да, Джек?

— Появиха се посрещачи. Ще можеш ли да взривиш шлюза?

Той забеляза, че миньорите се отдръпват, сетне блесна белият пламък на кислород. Лицевото стъкло леко потъмня, за да филтрира светлината.

— Готово. Следващата стая е арсенал на полицаите. Там ще вземем оръжие.

— В такъв случай аз ще изостана. През следващите десетина минути ще бъда зает. А вие внимавайте. — Джек се извърна и зае позиция от едната страна на коридора, почти сигурен, че му предстои среща с милосеца и неговия берсеркер. Костюмът едва ли можеше да се окаже сигурна защита срещу чудовището. Беше виждал на Милос разкъсани бойни костюми. Най-важното е да не му позволявам да ме доближи, рече си Джек.

Стреля веднага щом зад ъгъла се появи нечия сянка, видя как К'рок вдига пред себе си щита и успя да зърне, че е облечен в ендуриева броня. За миг дори съгледа учуденото изражение на лицето му.

— Кой бъдеш ти? — прокълтя гласът му в тунела. В този миг зад него се издигна високото туловище на берсеркера.

Джек си даваше сметка, че може би ще трябва да срути тунела, за да спре милосеца. Разполагаше с достатъчни запаси от енергия, въпреки че щеше да се чувства по-добре, ако носеше на гърба си добавъчна акумулаторна раница.

— Аха. Аз виждал и преди такива като теб. Трябваше да стриеш вас в прахта, за да получи мой свят заслужен отдих. Той втренчи поглед в Джек. — Ти не беше ли един от миньори? Да, така, струва ми се. Още отпърво усетил, че си различен. Джек, така се казвал?

Джек стреля встрани, към стената на тунела и рикошетът обля К'рок с разсеяни лъчи. Милосецът отскочи назад и изръмжа яростно, но успя да се прикрие зад норцитовия щит. С все още димяща козина, К'рок надзърна предпазливо над щита. Стреля на свой ред и Джек потръпна, когато костюмът му пое енергията на изстрела. Дори не усети топлината. Зачуди се на какво разстояние са успели да се отдалечат Богс и другите.

Но не му остана много време да разсъждава над този въпрос, тъй като К'рок стреля повторно и даде знак на своя телохранител. Берсеркерът се хвърли напред. Действайки почти рефлекторно, Джек задейства реактивните двигатели и се издигна нагоре, а чудовището

профуча под него и продължи по инерция към отсрещната стена на коридора. Преди да се спусне, Джек отново стреля по К'рок.

Милосецът се озъби.

— Май ние с теб някога били братя по оръжие, а, Джек? А сега ти се пита защо аз воюва на дракска страна.

Джек вече знаеше отговора.

— Защото това е бил единственият начин да си спасиш кожата.

— Да. Позна. Сега обаче воюва, за да оцелее мой народ.

— В такъв случай отстрани се от пътя ми. Пусни ме да мина. Не искам да ставам твой палач.

Джек се озърна. Берсеркерът продължаваше да лежи на пода, след като се бе ударил силно в отсрещната стена. Но се намираше в тила му и това го правеше още по-опасен.

К'рок поклати глава.

— Трябва да се бия, доминионски рицарю. Мои офицери поискали от мен на всяка цена да оцелея. Ти разбира? А има и още. Тук, на тази мъртва планета спотайва се древна тайна. Заради мой народ аз ще ида там и ще я разкрия.

— Тайна? Джек впи поглед в милосеца. С крайчеца на окото си забеляза, че берсеркерът помръдва.

— Има закопано нещо под скалите — нещо, от което мои офицери силно заинтересувани. Какво може да бъде? Защо е тук? Аз също се питам. И заради това любопитство решил да види.

— Ще ти трябва доста голям скафандър — отбеляза Джек като се досети, че милосецът говори за находището. Какво за Бога, се криеше там?

К'рок му се озъби отново.

— Значи ти също знае за него? Ето какво ще те попитам съbrate. Ти носиш броня от Пясъчни войни. Аз участвал там може би дори познавал теб, макар да не разбира твоя младост. Драки отнели твой дом и мой също. Превърнали всичко в пясък. Защо? Оцеляване. Няма млади, няма народ. В този случай драки като теб и мен. Те храбри войни. Търговци на смърт. Никой, нито аз, нито ти, може спре тях, докато те не решат сами да спрат.

Задните камери показваха, че берсеркерът се размърдва. Още ли е замаян, или вече се приготвя за скок? Не биваше да слуша К'рок, но

онова, за което бе заговорил, го интересуваше твърде много. Може би защото милосецът си задаваше същите въпроси, които и Джек.

— Та кажи ми едно — продължаваше К'рок, чийто глас звучеше като дружелюбно ръмжене. Той свали лекичко норцитовия щит. — Какво накарало теб и мен да зареже роден дом? Драки. По-големи, по-добри войни. А защо драки търси други планети, където да размножава се? — Погледът му не слизаше от лицето на Джек. — По-големи, по-добри войни. Въпрос сега — какво заровено отвън, там? Може би някой войн, от който драки се страхува? Те искат да знаят. Аз също. Драки бои се от него, значи аз още повече. Но когато трябва да се бие, винаги е добре да познава противник.

Джек нямаше време да отговори, защото берсеркерът изръмжа и се нахвърли върху него, като го удари между лопатките и огъна бронята напред. К'рок извика:

— Сега аз си тръгва, Джек. А на теб желае добра съдба. Милосецът се обърна и изчезна назад по коридора.

Джек бе твърде зает, за да му обърне внимание. Огромното чудовище го притискаше в яките си обятия. Джек усети, че се накланя — берсеркерът изглежда възнамеряваше да го блъсне в земята.

„Разкъсай го на парчета, господарю.“

— По дяволите — тросна се Джек. — Какво, за Бога, си мислиш, че прави с мен? — Включи реактивните двигатели и тласна назад берсеркера, като го събори по гръб. Дватамата се стовариха с грохот на земята. От удара пред очите на Джек заплуваха черни кръгове. Зъбите му изтракаха звучно.

Претърколи се, вдигна крак и го стовари върху муцуната на берсеркера, смачквайки зейналата, алена паст. Но гуцърът само извишия, освободи главата си и отново посегна към него.

За кратък миг Джек бе завладян от мисълта, че няма да успее да спре чудовището и че фантом е негов брат. Ала мисълта, че могат да го превърнат в нещо подобно, му придаде допълнителни сили. В душата му се смесваха неистов гняв и напирещ страх от жестоката участ. Чу ужасен вик, който отекваше вътре в главата му.

С последни сили Джек успя да освободи ръкавицата си и стреля право в челюстта на берсеркера. Докато оттам бликаше фонтан от кръв и разкъсана плът, той се изтърколи встрани от огромното туловище.

Сигурно щеше да рухне на земята, ако не го бяха задържали флексобрънките. Тялото му трепереше. Боляха го всички мускули. Може би беше получил вътрешни увреждания при тежкото падане. Или си бе счупил ребра. Пое си предпазливо въздух.

Богс. Сташ. Бейли. Останалите от Втора група, които го очакваха някъде там, за да щурмуват лазерните оръдия. Дори и в скафандрите на полицаите да имаше вградени оръжия, неговите бяха по-мощни. Очакваха един доминионски Рицар да им помогне да си възвърнат свободата.

К'рок също бе тръгнал нанякъде — може би към находището. Джек облиза устни и задейства костюма, преминавайки в бяг. Все още не беше приключил.

А вътре в главата му фантом бе потънал в мрачно и печално мълчание.

19.

Амбър се беше свила на стола до прозореца в хотелската стая, когато вратата се отвори рязко и запъхтияният, съпротивляващ се Свети Колин бе тласнат вътре от един дракски войник. Тя скочи и изтича при свещеника, който се надигаше от пода.

Вратата на стаята продължаваше да зее отворена. Амбър заплаши с юмрук огромния пазач, който ѝ се озъби в отговор. Сетне изчезна, а на негово място се появи друга едра фигура.

Колин се изправи и приседна на леглото.

— Нищо ми няма — увери я той.

— Аз съм К'рок — представи се влезият. — Командир Талтос бе повикан на кораба. Имаш късмет, Скиталецо, че те открих аз, а не той.

Амбър вдигна поглед към рунтавия хуманоид, който се издигаше над тях като великан. Дали това бе милосецът от мините? Щом е тук, какво ли ставаше там? И какво се е случило с Джек?

Колин си разтриваше врата.

— Какво стана? — попита го тя. Изведнъж съжали, задето си бе изгубила оръжието на Уилинг.

— Миньорите са завзели лазерните оръдия. Избухнало е сражение, но драките го губят. Двамата с Ленска не можахме да стигнем до глайдера.

— Той къде е?

Лицето на Колин се изкриви мъчително.

— О, не — Амбър почувства, че гърлото ѝ се свива. — Какво искате от нас? Нищо няма да спечелите, ако ни вземете за заложници.

— Може би няма. — Милосецът се приближи до прозореца. — Твоят глайдер, Скиталецо, бе унищожен заедно с помощника ти. Но ти знае къде иска да иде... а аз се нуждая от информация.

— Координатите на находището?

Амбър почувства, че Колин застива неподвижно. Тя стисна ръката му.

— Не му казвай, Колин. Не си длъжен да го правиш. Джек или е мъртъв, или може да се погрижи за себе си.

— Джек? — Масивната глава на К'рок трепна, или от изненада, или от уважение. — Вие познава този Рицар?

— Да.

— Не казвай нищо повече, Амбър.

Тя впи поглед в милосеца. Беше ѝ останало само едно оръжие, това, което криеше дълбоко в ума си, и тя се приготви да го използва.

Той вдигна ръкавица и я посочи.

— Ти също войн, макар и малък.

Амбър го погледна изненадано и се поколеба. Колин продължаваше да стиска ръката ѝ.

Милосецът продължи:

— За мой народ има само едно бъдеще вече. Трябва да намеря находището. Дайте ми информацията, която искам.

— Защо? Какво ще правиш там?

В мечешките му очи блеснаха пламъчета.

— Ти, Скитацело, искаш да разкопаеш. Талтос е готов да рискува война с Доминиона, за да открие какво има там. Хората от Лазертаун губят живота си заради находището. Какво обвързва всички нас с него? Трябва да узная, заради мой народ. Заради Милос, такъв, какъвто никога вече няма да бъде, заради Милос, какъвто се надявам да стане някой ден.

Амбър усети, че ръката на Колин се отпуска.

— Прав бях, Бога ми. Има нещо мистериозно в онова находище. — Сетне се обърна към К'рок. — Нали няма да повредиш находката?

— Може би няма. Може би да. Но ти трябва да ми кажеш къде да отида.

— Не, не ме разбираш. Става въпрос за моята религия, милосецо. Не мога да ти позволя да идеш там — за да го разрушиш.

Амбър си пое дъх, без да сваля очи от милосеца. Той ги разглеждаше намръщено.

Колин се изправи ненадейно.

— Вземи ме с теб. Да идем двамата и да видим какво има там.

— Колин!

— Ти не се меси, Амбър!

— Но той може... може да те убие и да те остави там, стига да поиска.

По-бърз, отколкото всеки от тях би могъл да си представи, К'рок протегна ръка, избута Колин встрани, сграбчи Амбър за шията и я повдигна така, че краката ѝ се люшнаха във въздуха. Тя започна да се задушава, мъчително опитваше да си поеме въздух. Насочи цялата си мислена енергия срещу него, но нищо не се случи.

Милосецът я разтърси. Тялото ѝ подскочи като на кукла.

— Малък войн би трябвало да знае, че не всички оръжия вършат еднаква работа.

— За какво говори този? Пусни я, К'рок. Пусни я!

— Ти ще ми кажеш каквото искам да знам.

Колин изтича до бюрото и взе лист и писалка. Амбър събираше сили за нов удар.

— Още десет градуса и си осигуряваме пряко попадение гласът на Доби се извиси нагоре.

— Тихо, друже, нарушаваш ми концентрацията.

Джек отстъпи към подножието на лазерното оръдие. Индикаторите му бяха слезли докъм средата и усещаше, че дишането му става все по-затруднено. Местността бе неравна и сивкава, тук-там се виждаха труповете на избитите драки и няколко човешки.

— Не мога да издържа още дълго. Насочете това нещо и стреляйте!

Богс приклепна до Джек.

— Вече няма да ми викат татенце — въздъхна той.

— Така е — кимна Джек, без да сваля поглед от монитора за далечно сканиране. — Но ако не успеят да видят сметката на кораба, преди да се върне, никой от нас няма да се радва още дълго на името си.

Сташ извика нещо. Джек забеляза някакво движение край един от бункерите, изградени от драките.

— Залегни!

Той стреля и успя да поразии онзи, който бе хвърлил по тях гранатата, но самата граната се удари наблизо и експлодира. Далеч по-смъртоносни от шрапнелите ѝ бяха звуковите вълни от взрива. Джек се

олюля и едва не падна, а зад гърба му Богс се претърколи и тупна. Когато се съвзе, Джек се надвеси над него и почти веднага дочу съскането на изтичащ въздух. Джек откри пробива, насочи към него тънък лъч от малкото си пръстче и го затвори.

В отговор чу мъчителни стенания.

— Изгубих малко въздух, Джек.

— Зная. При първа възможност ще трябва да се прибереш някъде на закрито.

— Помогни ми да се изправа.

Джек му подаде ръка. Отгоре Сташ им махаше от платформата.

— Ела да ми помогнеш, друже. Доби изгуби съзнание.

— Не се безпокой, човече, ще се оправи — обади се Перез. Богс докуцука до пулта за управление и се надвеси над него. Джек отново провери данните от монитора.

— По дяволите. Идват.

— Още по-добре — ухили се Сташ. — Защото този път ще ми бъдат в обхвата.

Лазерното оръдие промени едва забележимо посоката си.

— Огън! — извика Сташ и всички се наведоха, за да се прикрият от ослепителното сияние. Само Джек остана да гледа към небето, откъдето ненадейно се бе появил дракският кораб.

Едва се сдържа да не извика, защото този път изстрелът попадна право в целта. Корабът се разтърси, смени посоката си и продължи, издавайки ужасяващ рев и следван от огнени пламъци и пушек.

— Мили Боже! — ухили се Сташ. — Ударих го.

Джек забеляза някакво движение на екрана. Вдигна ръкавица.

— Струва ми се, че пристигат подкрепления.

И наистина, откъм купола се приближаваха десетина полицейски глайдери, които веднага откриха огън по разпръснатите из полето драки.

Рон помогна на Доби да се изправи. Двамата замахаха с ръце на приближаващите се полицаи. Глайдерите спряха край тях, хората наскачаха и започнаха да се прегръщат с миньорите.

Само Джек забеляза на хоризонта дракския кораб, който се готвеше за нова атака.

— Размърдайте се! — предупреди ги по радиостанцията. — Преместете оръдието върху някой от глайдерите и да се махаме оттук.

Приберете го в купола, преди да са го разрушили!

Празненството секна. Хората замръзнаха, вдигнали погледи към назъбения хоризонт, сетне изведнъж трескаво се разбързаха. Разкачиха подвижната основа на лазерното оръдие, използвайки всякакви подръчни средства и инструменти. Смятаха да го пренесат във вътрешността на купола, надявайки се, че там драките няма да посмеят да ги атакуват.

— Хайде, по-бързо!

Действайки като отдавна подготвен екип, те поставиха оръдието на един от глайдерите. Машината хлътна надолу и реактивните ѝ двигатели завиха, увеличавайки мощността си, за да компенсират голямата тежест. Джек махна на миньорите.

— Изчезвайте, мътните ви взели! Глайдерите няма да поберат всички ни!

Всички побягнаха към купола. Джек ги изпроводи с поглед. Въпреки че костюмът му все още бе зареден, той осъзнаваше, че не може да ги последва. Въздухът проникваше на пресекулки в гърдите му, почувства солен вкус в устата и се досети, че е кръв.

Недалеч тъмнееше отворът на куполния шлюз и той видя, как през него преминават един по един глайдерите, включително и този с оръдието. Последваха ги Богс, Бейли и дори Перез. Тъкмо когато и последният от скафандрите се изгуби вътре, забеляза приближаващия се дракски кораб и се хвърли на земята.

Имаше чувството, че корабът е увиснал над него като черна смърт, а микрофоните на костюма улавяха рева на двигателите.

След малко корабът отлетя, оставяйки невредими купола и шлюза.

Джек се надигна и затича към шлюза, но когато приближи, вратата вече се затваряше.

— Пуснете ме! — извика и размаха ръце.

Но в отговор чу само пукота на ефира. Сви ръката си в юмрук и заблъска по вратата. Никой не му отвори.

Джек насочи пръст към вратата, но спря, забелязал отражението си в якия ѝ норцитов щит. Падна на колене, твърде изтощен, за да се бори повече.

20.

„Джек. Стани, Джек.“

Болка. Ужасна и нетърпима. И му беше студено, нещо, което почти никога преди не му се бе случвало в костюма. Тъкмо за това носеше подплатата, за да попива потта, която се стичаше по голата му кожа. Ала сега подплатата бе залепнала за гърба му, а той лежеше по очи в прахта и трепереше.

„Хайде, Джек. Трябва да станеш.“

Изви се лекичко в костюма, сетне го накара да се обърне така, че да може да се изправи. Цялото му тяло протестираше с остри, раздиращи болки, които го принудиха да застане. Беше понесъл твърде много удари. Едва ли беше в състояние да поеме още.

„Можеш, господарю. Хайде, ставай, ще закъснеем.“

Джек едва сега осъзна с кого разговаря и се сви уплашено. Берсеркерът. Същият като онзи, когото бе убил в мините. Готов в някой от близките дни да се нахрани с плътта му и да се превърне в... машина за убиване.

„Не... господарю.“

— Не го отричай. Не можеш да го отречеш. Ти сам го видя — с моите очи. — Джек се облегна на стената на купола. Сви ръкавица в юмрук и заблъска по вратата. Видя, че камерата за външно наблюдение бе изгорена. Не можеха да го видят, нямаше начин да се досетят, че е тук. Разтърси глава, опитвайки се да си проясни мислите.

„Позволи ми да ти помогна, господарю.“

Джек замръзна. Усещаше как чуждото присъствие се разраства, протягайки невидими пипала към тялото му. Отвърна с гневен тласък, принуждавайки го да се прибере там, откъдето се бе появило.

— Остави ме на мира. Ще ме имаш, когато умра, не по-рано. — Отдалечи се бавно от вратата. Би могъл да заобиколи купола. Знаеше, че има и други шлюзове, други входове. Все щеше да намери някой, който да не е дезактивиран.

„Не, господарю“ — тихо, но със спотаена сила.

Костюмът закова на място въпреки усилията на Джек да продължи нататък. Той изстена от болка.

„Трябва да си вървим.“ — Костюмът се извърна бавно и започна да се отдалечава от купола, поемайки в нова посока.

— Но там няма нищо. Това място е мъртво, фантом, така ще стане и с мен, ако не влезем вътре!

„Съжалявам, господарю, но трябва да вървя. Бих могъл да ти помогна, ако ми позволиш да...“

— Не!

„В такъв случай ще дойдеш с мен — докдето ти издържат силите.“

Костюмът закрачи право към хоризонта, глух за опитите му да го постави под свой контрол. Сякаш отнякъде го зовяха невидими сирени, обричайки го на мъчителна смърт.

Съществува, което някога Амбър бе описала като недоразвито, егоистично и паразитно, най-сетне бе съзряло. Джек вече не можеше да властва над него. Както се бе случило и на Милос, това бе началото на края. Докато костюмът ускоряваше крачка, прескачайки дюните и малките кратери, той отметна назад глава и нададе безсилен рев, но нямаше кой да го чуе.

Богс се свести със смъкнат до пояса скафандър и прикачена към ръката система. Над него се беше надвесил фелдшер.

— Някой от останалите оцеля ли?

— Мисля, че да. Но засега не мърдай, татенце. Сърцето ти вече не е каквото е било някога.

— Нито пък останалата част от тялото — съгласи се Богс и се излегна назад, усещайки как по челото му избива студена пот. — Кой се спасиха?

— Около двайсет души. Сега вече всички сме ви длъжници, момчета.

— Май си прав — отвърна миньорът и въздъхна. Огледа помещението, но не видя никъде да е подпрян до стена бойният костюм. Отново вдигна поглед към фелдшера.

— Чакай малко. Къде е човекът с бойния костюм? Руса коса, сини очи... уверено държане.

— Такъв не са ни докарвали. Имаше един чернокос, който поиска нов скафандър и излезе.

Богс затвори очи и този път ги стисна. Беше твърде стар и уморен, за да заплаче. Джек не се бе спасил. Беше ранен, но не го чу да се оплаква. Ала онзи къс земя между мините и купола бе отнел живота на мнозина от тях. Сърцето му се сви болезнено.

Амбър отвори очи. Колин се беше надвесил над нея и държеше ръката ѝ.

— Добре ли си, дете?

Тя се надигна рязко, очаквайки да зърне тялото на милосеца проснато до нея, поразено от онзи последен мисловен порив. Но от К'рок нямаше и следа.

— Ама че твърда глава има този — прошепна, докато Колин и помагаше да се изправи. Коленете ѝ се огъваха и тя едва се задържа на крака.

— Можеш ли да дишаш?

Едва сега усети болка в гърлото си. Колин ѝ подаде чаша вода и тя отпи мъничко.

— Да, но ме боли. — Опипа шията си и почувства, че е отекла. — Каза ли му? — попита с пресипнал глас.

— Да. Нямаше никакъв смисъл да крия от него. — Колин потърка ръце. Юмруците му бяха покрити с белези и тя втренчи поглед в тях. Или бе работил здраво, или бе участвал в множество схватки.

— Какво мислиш, че ще направи?

— Не зная. Може да разруши находището, след като го разгледа, но не ми се вярва. Заприлича ми на гладиатор, който се готви за последен бой, без да знае срещу кого...

— Срещу драките?

— Може би. Ако искаха, досега драките да са унищожили находището. Според мен те също възнамеряват да го изучават. — Колин се изправи и потърка брадичката си. — Може би моментът не е най-подходящ, но...

— За какво? — впи поглед в него Амбър.

— Миньорите са прогонили драките. Казаха ми, че успели да завладеят лазерно оръдие и им нанесли значителни щети. Бойният

кораб на драките се е оттеглил на далечна орбита. Лазертаун отново е под доминионски контрол.

Амбър съдържаше радостта си, чувствайки, че Скиталецът има да й каже нещо важно.

— Какво е станало? Къде е Джек?

— Било истински подвиг...

Тя скочи на крака.

— Какво е станало с Джек?

— Не са съвсем сигурни. Оцелелите миньори внесли лазерното оръдие в купола, с надеждата, че драките няма да посмеят да ги атакуват там. Джек обаче не се е прибрал с тях. Има един стар миньор в лазарета, казва се Богс...

— Познавам го. Всъщност и ти си го виждал. Той беше началник-смяна. Какво се е случило с него?

— Сърдечен пристъп. Ще се оправи, но... та той разказва, че докато бягали, Джек останал да задържи К'рок и берсеркера. После ги застигнал, но бил ранен... чували го как диша тежко, ала въпреки това продължавал да се сражава. Когато се втурнали към купола, той не могъл да ги последва. Останал е навън, Амбър.

— Но не е мъртъв. Сигурна съм в това.

Колин я погледна нежно. Младата жена се обърна и се освободи от ръката му.

— Знам, че не е мъртъв.

— Може би си права. Ако се чувстваш добре, ще слеза долу да се преоблека. Нуждаят се от хора, опитни в боравенето със скафандри, за да приберат вътре телата на убитите. Надявам се да не открия там Джек.

Амбър не каза нищо. Нямаше сили, а и гърлото й се бе свило. Чу вратата да се затваря зад Колин. Веднага след това се отпусна изтощено в креслото. Сви се на кравай и разтвори ума си, търсейки отчаяно.

„Спри, фантом. Не мога да продължавам нататък.“ — Джек се дърпаше вътре в костюма, но без никакъв резултат. Имаше чувството, че дори да изгуби съзнание, костюмът ще продължи да крачи напред.

„Господарю... позволи ми да те докосна.“

„Не!“

„Ти ме дари с живот, Джек.“

Той затвори очи. Неувереното присъствие в ума му бе изчезнало, заменено от постоянен, зрял контакт. Опитваше се да подчини съществуването, да го прогони, но не можеше. То изгаряше ума му като нагорещено желязо.

„Махни се от мен.“

„Остави ме да ти помогна.“

Зад спуснатите му клепачи изплува чудовищният образ на берсеркера.

— Божичко — прошепна уморено Джек. — Искаш да ме държиш достатъчно дълго жив, за да можеш...

„Господарю!“

Джек отвори очи. Сторило ли му се бе, или съществуването наистина имаше чувства? Наранени чувства. Само ако Амбър беше тук! Той изключи холографското поле и измъкна ръка от ръкавицата. Докосна кожата си на гърдите. Беше леденостудена. Натисна леко и веднага го прониза толкова силна болка, че щеше да се превие, ако костюмът не го държеше изправен.

„Трябва да вървим, господарю — повтаряше фантом. — Въпреки че не ми позволяваш да те излекувам... аз трябва да продължа. Нямаме много време.“

— Никъде няма да вървим — отвърна Джек. — Аз изключих полето. — Засмя се с тих, горчив смях. — Ще умра тук, затворен в това нещо, а когато дойде време да се излюпиш, няма да има нищо, освен вакуум.

„Джек. Моля те, включи холограмата.“

— Не. — Джек поклати глава. — Искам да стане така.

За един кратък миг долови нечие мислено докосване — не беше на фантом и му бе ужасно познато.

И двамата потрепнаха едновременно.

„Амбър?“

Но докосването бе изчезнало.

„Джек!“ — пробуди се отново фантом.

Преди да успее да отвърне, почувства как съществуването го стиска в невидими клещи. Усещаше огромен натиск върху главата и шията си.

— Фантом. Какво, за Бога, правиш?

„Включи холограмата, Джек!“

Джек прибра ръка обратно в ръкавицата. След това размърда пръсти, изкушен да задейства оръжията.

„Не бих ти позволил, Джек. Не забравяй, че докато има живот, има надежда.“

Джек сподави едно стенание, когато костюмът отново закрочи напред. И тогава зърна слаб сигнал на скенера за далечно наблюдение. Извърна глава и откри, че го следват още сигнали. Изглежда драките отново се бяха раздвижили.

А горе, в космоса, имаше и още нещо.

Амбър лежеше в креслото и масажираше подутата си шия, опитвайки се да успокои болката. По лицето ѝ се стичаха горещи сълзи. Той беше жив, не се съмняваше в това, но беше в плен на умопобъркания фантом. Нищо не можеше да направи за него. Бойният костюм го отнасяше в неизвестна посока, надалеч от купола и сега не ѝ оставаше друго, освен да чака.

Тя избърса сълзите си. Какво пък — щом трябва, ще чака. Беше подразбрала някои неща за краткия миг, когато се докосна до съзнанието на Джек. Фантом бе твърдо решен да го опази, въпреки че го отвеждаше надалеч в безжизнената пустиня. Можеше само да се надява, че наистина ще постъпи така и да се храни от Джек. Имаше някаква връзка между двамата, която с времето се бе заздравила и укрепнала, макар да ѝ беше непонятна.

Можеше само да се надява, че е обич.

Джек отново дойде на себе си. Този път скенерът с близък обхват подаваше сигнали за нечие присъствие — точно зад скалите, към които се приближаваха.

— Фантом — рече той. — Не сме сами. Върни ми контрола. Каквото и да се спотайва там, то ни дебне в засада, а ти нямаш нужния опит да се справиш с него. Ако искаш да стигнеш до мястото, закъдето си тръгнал, трябва да ми върнеш контрола още сега!

Скафандърът закова на място и Джек почувства, че отново е под негова команда. Незабавно отскочи наляво, но беше твърде късно.

Право към тях се носеше глайдер, управляван от водач в черен костюм. Плъзгаше се прекалено ниско над повърхността, вероятно акумулаторите му бяха изтощени. Той стреля и сътресението от изстрела преобърна глайдера и събори водача на земята. Машината се заби в скалите и замря.

Водачът продължаваше да лежи неподвижно сред камъните, докато Джек се приближаваше към него. Остра болка прониза гърдите и хълбока му. Надяваше се да не се наложи да натоварва още изтощеното си тяло. Малко след падналата фигура започваше широк и дълбок кратер и Джек се досети, че фантом го е довел при находището. Спря поглед на водача. Още една жертва?

В мига, когато се навеждаше, другият се преобърна и замахна с крак. Джек отскочи, но ударът попадна право в гърдите му. Извика от болка, препъна се и тупна по гръб. Миг по-късно непознатият скочи отгоре му и Джек почувства, как въздухът напуска гърдите му. Лицевите им стъкла се допряха.

— Привет, друже — рече Сташ. — Мислех, че се въргаляш отвън с мъртвите.

— Не... съвсем — изпъшка Джек.

— Тъй ли? Виж ти, какво съвпадение. Знаеш ли, малко се безпокоях, задето те изгубих. Разчитах чрез теб да спечеля доста пари. Искат те жив, но ще се задоволят и с мъртвия Джек. Всъщност, нали за това си предназначен? Да изгориш като ненужно съпротивление. А вместо това те замразиха и те пратиха в Лазертаун. Не се опитвай да избягаш като бедния Фрици, Джек. Открих трупа му малко по-нататък. Сега смятам да те оставя тук, друже. По лицето ти и по дишането ти съдя, че далеч няма да стигнеш. Скоро ще се върна.

— Къде отиваш?

— Наблизо. Имам малко работа. Всъщност заради това съм тук. Ще заложа малко експлозиви. Да ти призная, трябваше да положа известни усилия, за да се добера дотук, без да събудя нечие подозрение. Но се справих.

— Значи... находището.

— Точно така. Взе да схващаш най-сетне. Ако знаеш колко отдавна те следях. Знаех си, че ще мога да изкарам цяло състояние от теб. Животът е хубав, когато нещата се нареждат, а? Ще получа солиден хонорар за взривяването на разкопките, а сетне ще капне още

нещо — мога да ти се закълна, че старият Скиталец ще плаче от умиление, като те види. Тъкмо благодарение на теб ще ми бъде още по-лесно да му видя сметката. Накрая ще откарам трупа ти и на едно друго място, където също ще ми платят добре. Доста работа ме чака, като си помислиш. Заслужаваше си да помръзна няколко месеца в онази проклета криогенна капсула.

Сташ се озърна, сетне отново се наведе към него.

— Искаш ли да знаеш още нещо, друже? Никога не съм бил в тази ваша гвардия. Просто още не беше се съвзел след хибернационния сън и имаше треска. Пък и сега няма да имаш много време да го осмислиш. Когато се разчу, че търсят някого в Лазертаун, веднага се досетих, че онзи с дебелия портфейл, който души наоколо, има предвид точно теб. Заслужаваше си всички мъки, които преживях. Знаеш ли, Уинтън ужасно много държи този път работата да се свърши както трябва. Трябва да вървя, друже. Ти си лежи тук и ме чакай. Ако можеш да издържиш, докато се върна, ще повикам помощ. Уинтън ми заръча да те заведа жив при него. Предупреди ме, че не си лесен за убиване и предпочитал той да свърши тази работа. Но и в двата случая плаща. Така че оставям на теб да решиш, друже. Жалко, че повреди глайдера. Щеше да ни свърши добра работа.

Джек усети, че му повдигат ръкава и предположи, че го завързват за глайдера. Беше му твърде студено, за да се съпротивлява или да отговаря.

— До скоро, друже. Нищо лично, да знаеш — Сташ се надигна и се изгуби от поглед.

След няколко секунди микрофоните вече не улавяха хрущенето на пясъка под обувките му. Джек проследи отдалечаващата се точка на монитора, но скоро клепачите му натежаха от умора.

Последната му мисъл бе за Амбър и фантом.

„Джек“ — Фантом опипваше хладната вътрешност на черупката си. Студът го плашеше. Бе равносилен на забавяне на живота. Имаше нужда от Джек. Не искаше отново да потъва в онова състояние на полусън. Джек означаваше живот, ярък, изпълнен с преживявания. С мисли и чувства. Тъкмо заради тези и някои други неща фантом се бе

сдържал да не израства по начина, по който би трябвало да расте. Не искаше да навреди на Джек. И нямаше да го направи!

Но не беше достатъчно силен, за да се бори с инстинктите си. Не можеше да не се подчини на зова на природата си, защото бе все още твърде млад и слаб. И тъй като усещаше как кръвта забавя своя ход в жилите и тялото продължава да изстива, фантом се приготви да направи онова, което Джек не му бе позволил по-рано.

Нахлу в ума му и се зае да търси повредените места, които би могъл да поправи. Щеше да расте за Джек, не заради себе си.

Колин се изправи. Емануел пое от него изчерпания скафандър и му подаде новия. Емануел бе заместникът на Ленска, който бе загинал. Беше нисък, енергичен човек, с черна коса и мургава кожа.

— Иди в апартамента ми — нареди му Колин. — Там ще откриеш една млада дама на име Амбър. Кажи ѝ, че все още не сме намерили тялото.

— Да, преподобни.

— А след това облечи скафандър. И другите също да сложат.

Емануел не каза нищо, а само повдигна вежди.

— Побързай — подкани го Колин. — Нямаме време за губене. Трябва да се доберем до находището, преди да са се върнали драките, или някой друг да ни е наложил отново ограничения. Нали ми каза, че всичко е готово.

— Да, преподобни! — Емануел се суетеше около него, докато Колин навличаше заредения скафандър. Скиталецът все още не бе решил как да постъпи с милоския помощник на драките, ако се натъкне на него.

Не биваше да се бавят повече. И без това за малко да изгубят и тази възможност да се доберат до находището.

За Колин тя може би щеше да е последна.

21.

Фантом започваше да губи надежда. Би могъл да поправи нещо тук или да заобиколи там, но не откриваше искрицата, която търсеше, онази, благодарение на която бе опознал своя господар. Преследваше я, викаше я и се стараеше да потисне страха си, защото усещаше, че приближава периодът да потъне в летаргия — ако не успее да попречи на Джек да се предаде на смъртта.

Внезапно спря. Амбър. Тя можеше да помогне. Амбър също знаеше как да го докосва, макар и по различен начин. Не можеше да обясни точно по какъв. Отправи се да търси Амбър и започна да я вика.

„Фантом! — Амбър отвори очи, доловила настойчивия телепатичен повик. Придърпа го енергично към себе си. — Фантом, какво правиш там? Ще убиеш Джек!“ — Почувства страха и уплахата му, които се предадоха и на нея. Къде е Джек? Още докато се питаше, фантом я задърпа след себе си. Тя се прехвърли мислено и се озова в ума му.

Джек се пробуди. Фантом и Амбър го подканяха едновременно да дойде на себе си. Цялото тяло го болеше, кожата му бе настръхнала от студ. Размърда брадичка и задейства отоплението на скафандъра. Продължаваше да лежи, унесен във видения, очаквайки топлината да му помогне да се съвземе.

Все още бе в доста тежко състояние, но явно нещо се бе случило с него, докато е бил в безсъзнание. Освободи едната си ръка и я прокара по голите си гърди. Нямахше подутини. Вътрешните кръвоизливи изглежда също бяха спрели — инак досега да е издъхнал. А може би вече бе мъртъв.

Пое си дъх и почувства съвсем слаба болка в ребрата — като че ли вече бяха зараснали.

„Не му се сърди, Джек. Той направи всичко по силите си.“

— Амбър? — Джек повдигна глава и се озърна, сякаш очакваше да я види. Сетне осъзна, че е чул гласа ѝ в главата си.

„Точно така. Потърси ме, Джек. Аз съм в Лазертаун. Къде, за Бога, си ти?“

Той се надигна. Флексобрънките изскърцаха едва доловимо. Индикаторите все още не светеха в червено, но бяха на ръба. Озърна се — намираше се в покрита с кратери долина.

„Амбър — заговори ѝ мислено. — Съвсем близо съм до находището. Невероятно е.“

Ала вече усещаше, че присъствието ѝ избледнява.

„Амбър?“

„Джек, фантом губи връзка с мен. Не мога... не мога да остана повече при теб. Ставай, Джек. Все още не си се възстановил напълно. Ставай и поемай насам.“

Джек се прицели внимателно и разряза веригата, с която го бяха завързали за глайдера. Спомни си, че Сташ е пратеник на Уинтън и че иска да се добере до Свети Колин.

„Скоро ще се върна, Амбър, но преди това трябва да свърша една работа. Колин при теб ли е?“

„Не, той е...“ — гласът ѝ заглъхваше.

„Намери го и го дръж под око. Сташ не е миньор, а терминатор. Ако се справи с мен, ще дойде да убие Колин. Погрижи се за него, моля те!“

„Джек!“

Шумът от изправянето на костюма прогони Амбър от мислите му. Джек се наведе към глайдера, улови кормилото и включи двигателя. Почувства вибрациите дори през ръкавиците си.

„Хайде, фантом. Да идем да видим онова, заради което се случиха всички тези неща.“

„Съгласен, господарю.“

Още щом Джек се спусна в кратера на находището забеляза огромните, покрити с чергила земекопни машини и няколко преносими миникуполи. Сигурен бе, че са затворени херметически, заради

влажните капки по вътрешната страна на стените им. Нямаше и следа от Сташ, но Джек засече една премигваща точка на скенера.

Имаше и втора, неподвижна, в близкия купол. Джек спусна глайдера пред входа на купола и го остави там, сетне се приближи към шлюза. Повдигна преградата, влезе в тясното помещение, изчака да премине цикълът на херметизация и още щом прекрачи, едва не се препъна в проснатото овързано тяло на К'рок. Милосецът взе да се извива и да стене, устата му бе запушена.

Джек си свали шлема и си пое дъх. Въздухът в миникупола му се стори най-хубавият, който бе вдишвал от месеци насам, въпреки вонята от тялото на милосеца. Шлемът на К'рок се въргалаше на няколко крачки встрани.

Милосецът го изгледа ядно и зарита с крака по пода. Джек се усмихна.

— Мисля, че така ще ти е по-добре. Кой те докара до това състояние? Сташ?

Очите на милосеца се изцъклиха. Ченето му потрепваше трескаво.

— Какво пък, твоя воля — сви рамене Джек. — Но да знаеш, че той е някъде отвън и вече поставя експлозивите. Наели са го да взриви находището.

К'рок изсумтя.

Джек се наведе и свали превръзката от устата му.

— Така по-добре ли е?

— Онзи войн не се бие честно.

— Виж, в това съм напълно съгласен с теб. Какво ще кажеш за нас двамата? Ако те отвържа, ще ме нападнеш ли? Имам важна работа и не ми се ще да ми пречиш. Сташ е мой, а ти ще трябва да се съюзиш с мен, ако искаш да спасиш находището.

Милосецът го разглеждаше внимателно.

— Веднъж вече двама с теб били съюзници.

— Така е, но доколкото си спомням това не свърши никак добре. — Джек се надигна да си върви. — Май ще е най-добре да се оправям сам.

— Чакай! — К'рок почти подскочи, както беше овързан. Ще ти помогна.

— Заклевах ли се?

— В съдбините на моя народ — рече тържествено милосецът.

Джек се засмя тихичко. На по-добра клетва едва ли можеше да разчита, но знаеше, че милосецът ще я сдържи. Наведе се и развърза въжетата. Тъкмо приключваше, когато отвън се чу страхотен трясък и земята се разтърси. Джек подхвърли на милосеца шлема и сложи своя. След това се пъкна в шлюза и зачака нетърпеливо да приключи цикъла.

Двамата излязоха навън тъкмо когато прокънтят и вторият взрив. Джек вдигна глава и зърна дракски кораб, който се носеше ниско над тях, следван от втори кораб. Докато се опитваше да го идентифицира, К'рок го потупа по рамото. Посочи с ръка силуета на Сташ, приклепнал недалеч от тях. Само няколко секунди му бяха достатъчни, за да разбере какво прави — поставяше поредния експлозив. Драките отново се спуснаха към тях, с блещукащи пламъчета на предните лазерни оръдия. Сташ се метна зад една купчина и Джек последва примера му. Вторият кораб профуча зад дракския, като не спираше да го обстрелва.

Джек ги проследи с поглед. Сташ също гледаше след тях. Дали бе учуден, или... може би вторият кораб бе тук заради него. Джек почти бе успял да го разпознае...

Милосецът измърмори нещо и след секунда Джек схвана думите — беше ругатня. Напуши го смях.

К'рок запълзя напред, прокрадвайки се към терминатора. Изведнъж над хоризонта изплува цял рояк от глайдери, яхнати от хора в черни скафандри. Джек не можеше да определи дали са съюзници или врагове. Глайдерите увиснаха край най-отдалечения купол.

Един от новодошлите скочи от своята машина и се приближи към Сташ.

— Здравсти — рече той в предавателя, без да подозира скритата опасност.

Джек позна гласа на Колин. Скочи на крака и извика:

— Колин, залегни! Този човек е убиец!

Фантом се пробуди. Джек включи реактивните двигатели, прекоси в миг делящото ги разстояние и се блъсна в Колин, скривайки го от Сташ в мига, когато той стреля.

Лъчът от лекокалибрения лазерен пистолет се отрази в костюма, без да му причини каквато и да било вреда. Джек се извърна към Сташ,

усещайки как кръвта пулсира в слепоочията му.

— Какво става, Джек? — попита Свети Колин.

— Тези, които са го наели, не желаят да видиш какво лежи в находището — отвърна Джек.

— Хайде сега, друже — подметна насмешливо Сташ. — Струва ми се, че се опитваш да настроиш преподобния срещу мен пък и малко си закъснял. Поставих всички заряди. Но все пак бихме могли да заключим една сделка.

— Не го слушай — предупреди Джек. Дългообхватният скенер издаде предупреждаващ сигнал. Корабите се завръщаха. Не беше време за приказки.

Нахвърли се върху Сташ. Мъжът в скафандъра се претърколи, изправи се на крака и отвърна със силен ритник. Джек осъзна, че е подценявал Сташ през цялото време на познанството им. Под привидно безгрижното и нахакано поведение се криеше хитър и пресметлив убиец.

Въпреки че Джек бе облечен в боен костюм, Сташ не изглеждаше изплашен от този факт. Преди да се приготви за следващата атака, терминаторът го нападна отново и флексобрънките изстенаха под ударите му. Джек отстъпи назад, готов да го поразии с огън, сетне забеляза, че ако не улучи, може да задейства експлозивите. Поколеба се и Сташ се метна в краката му.

При всеки удар Джек трябваше да отстъпва по малко назад. Тялото му все още не беше възстановено напълно от предишния бой. Костюмът бързо изразходваше и последните си резерви от енергия. На няколко пъти дочу триумфалния смях на Сташ.

— А се мислеше за непобедим, а, друже?

— Може би. Ти за какъв се имаш?

— За достатъчно добър в това, което правя. — Отново замахна и Джек блокира удара. Вече се задъхваше под тежестта на бойния костюм.

Сташ отново се разсмя.

— Дори да се справиш с мен, пак си обречен. Всички сте обречени. Поставил съм часовникови механизми на детонаторите. Кой ще ги деактивира? Няма да ви стигне времето. Моите съюзници вече идват насам. Няма да ме зарежат, след като им осигурих онова, което искат.

— Предай се и се върни с нас — намеси се Колин. — Заслужава ли си да изгубиш живота си заради подобно нещо?

— Не аз ще изгубя живота си, друже. По-скоро може би — с тези думи Сташ се хвърли встрани, стреля и заобиколи Джек.

Но той се бе изпречил на пътя му и белият костюм се сблъска с черния скафандър. Сграбчи Сташ за ръката и изтръгна малкото оръжие. Терминаторът изрева от болка и падна на колене. Ръкавът на костюма му бе разкъсан и оттам бликаше кръв.

Двата кораба отново се доближиха към тях и околните скали започнаха да се тресат от скоростта и стаената им мощ. Вкопчени в свиреп двубой, те пикираха право надолу, но изведнъж дракският кораб свърна рязко встрани, откри залпов огън по втория кораб, той изригна в небето и се превърна в купчина пламтящи останки.

Колин неволно извика. Джек погледна към Сташ, който се гърчеше на земята, губейки въздух и кръв. Прицели се и обгори краищата на разкъсания скафандър, изолирайки го от околната среда. Сташ обаче вече беше припаднал.

Колин скочи на крака, а помощниците му най-сетне се размърдаха.

— Драките искат да сложат ръка на това находище. Трябва да действаме бързо, защото не ни остава много време. Обезвредете мините.

Помощниците му се разпръснаха да изпълнят заповедта.

К'рок се приближи. Наведе се над Сташ и извади нещо от един от външните му джобове. Беше малко, сивкаво, изработено от кожа квадратче. Джек понечи да каже нещо, но в този миг дракският кораб се появи на хоризонта.

Предавателят му улови разговорите на драките. Не разбираше езика им, но съдейки по тона, нямаше съмнение, че са команди за откриване на огън и съобщаване на координати.

— Пазете се, идат! Скачайте на глайдерите и да изчезваме!

— Какво?

Джек грабна Колин и го хвърли в един от свободните глайдери. След това задърпа милосеца.

— Хайде, К'рок. Каквото и да правим, ще взривят находището.

— Но... защo? — съпротивляваше се Скиталецът.

— Щом драките не могат да го имат, няма да позволят никому да го притежава. А след като свалиха доминионския кораб, ще се постараят да очистят и очевидците — обясни Джек, докато се озърташе. Дракският кораб приближаваше. — Хайде, побързайте! — Ала гласът му секна, когато фантом се пробуди отново и започна да се съпротивлява, не желаейки да изостави находището.

К'рок скочи в глайдера. Първите две машини вече се отдалечаваха, но третата се огъна под прекомерната им тежест. Джек вдигна Сташ и го метна на рамо.

— Джек! Амбър жив ще ме одере, ако те изоставя.

— От другата страна на купола има глайдер. Потегляйте! — приемникът му отново улавяше гласовете на драките.

Той хукна, прескачайки изпречилите се на пътя му купчини и малки кратери. Първата мина избухна, засипвайки го с пръст и пясък. Хвърли се в глайдера и включи двигателя.

Даде пълна мощност, машината описа широк кръг и пое след отдалечаващите се Скиталци, вече достигнали ръба на долината.

Фантом стенеше в ума му. Колин спря втория глайдер на билото и Джек се изравни с него.

— Да се махаме оттук!

— Не. Почакай малко. — Скиталецът се извърна на седалката и погледна към находището. — Има нещо там, точно под повърхността. Може би ще успея да видя какво е.

Фантом не спираше да крещи в мислите му.

Джек намали мощността и спусна глайдера до този на Колин. Дракският кораб пикира и две мощни експлозии разтърсиха лунната повърхност.

Склонът изригна в стена от пръст, която се посипа встрани.

И там, изсечено в скалата, затворено от времето и смъртта, лежеше някакво същество. Огромно, сиво, жилесто тяло, което приличаше на берсеркер така, както маймуната наподобява човека.

Фантом заплака.

— Какво, за Бога, е това? — прошепна един от Скиталците.

— Нещо, заради което може би е започната тази война — отвърна Колин.

Джек забеляза, че К'рок се надига.

— Нещо — добави той, — от което явно драките се страхуват.

— То ни зовеше към нашата смърт — прошепна един от Скиталците.

„Не, Джек — изхлипа фантом. — Искаше да е свободно, да живее отново.“

„Какво е това, фантом?“ — попита наум Джек.

„Нещо като... като мен.“

Дракският кораб се издигна и се спусна отново и този път земята изригна в поредица от взривове, докато мините експлодираха една след друга, превръщайки находището в купчина прах. Ужасяващ писък раздра ума на Джек, а сетне фантом неочаквано замлъкна.

К'рок се размърда пръв. Пресегна се от глайдера на Колин и побутна Джек.

— Не бива да губим повече време.

— Защо?

— Те няма да спрат дотук. Ще разрушат и Лазертаун. За да не останат свидетели. Ще поддържат огъня, докато изпепелят цялата луна.

— Мили Боже! — възкликна Колин.

Джек поклати глава.

— Амбър е там! — Той включи глайдера. — Имаме още малко време, преди да презаредят и да се върнат.

— Джек, мой бойни братко. Лазерното оръдие е изчерпано. Няма никакъв начин да защитим купола от пряко нападение — рече съчувствено К'рок.

— Трябва да опитам! — тръсна глава Джек и въведе координатите на купола в пулта на глайдера. Машината полетя към Лазертаун. От двете му страни се нижеха нацърбени хълмове. Дори не погледна дали Колин и останалите го следват. Най-добре да е сам за онова, което възнамерява да направи.

Сам, като се изключи фантом, който обаче бе изчезнал, стопил се отвъд мястото, където можеше да го открие. Джек продължаваше да тършува из съзнанието си за него, докато глайдерът летеше към града.

Чувстваше се самотен без фантом и вече се досещаше за онова, което съществото не бе успяло да му каже.

Чуждоземецът не е бил убиец, във всеки случай не по онзи егоистичен начин, по който обикновено убива паразитния начин на живот. Бил е нещо повече — някакво ново създание, симбиоза от два различни организма. Също като фантом, ако някога съзрее напълно. Но не берсеркер. Джек вече бе сигурен в това. Защото берсеркерът на К'рок не можеше да мисли, нито да изпитва чувства. Той нямаше нищо общо с фантом.

Точно както Амбър не можеше постоянно да бъде терминатор като Сташ, макар да знаеше каква ужасна сила се спотайва в нея. Фантом бе избягал от него, защото Джек не бе успял да го разбере и заговори навреме.

Проклет да е, ако сега изгуби и Амбър!

Когато най-сетне доближи градския шлюз, вече бе готов с плана.

Скочи от глайдера и го остави при входа. Метна на рамо увисналото тяло на Сташ и докато го наместваше, дочу болезнените му стенания. Започна да опипва джобовете му и почти веднага откри нещо в един от тях. Беше миниатюрно, но достатъчно мощно взривно устройство. Той кимна, защото тъкмо това очакваше да намери, прилепи устройството до норцитовата облицовка, отстъпи назад и взриви отвора на въздушния шлюз.

Почти веднага се чу далечният вой на сирените. Джек се наведе, вдигна Сташ и прекрачи разбития шлюз. Щом се озова вътре, го остави на земята и вдигна захвърленото лазерно оръдие.

Сташ приседна.

— Какво, по дяволите, правиш?

— Спасявам безценната ти кожа. Съветвам те да изпълиш по-навътре и да се надяваш, че някой ще те открие и ще ти помогне. Останалите глайдери ще пристигнат съвсем скоро. Съмнявам се, че някой от тях ще забави скоростта си, ако се озовеш на пътя му.

Джек метна оръдието на рамо, обърна се и излезе обратно през димящия отвор. Драките знаеха, че оръдието е било демонтирано. Бяха уверени, че този път се приближават към една съвсем беззащитна колония.

С мрачна усмивка на лицето прекоси полето от сив камънак, което заобикаляше базата, и се приближи към поставката на оръдието.

Разликата между добрия войник и мъртвия е в доброто познаване на възможностите и ограниченията, които крият бойният костюм и оръжията — а също и в уменията да разглобиш и поправиш максимално бързо онова, с което разполагаш.

Дългообхватният скенер отново запримигва тревожно. Нямахше да му стигне времето да монтира оръдието, затова само вдигна захвърлените на земята кабели и ги свърза със затвора. След това се изправи и нагласи оръдието на рамото си. С помощта на компютъра на костюма въведе координатите за стрелба. За разлика от обичайните стрелкови средства оръдието, макар и по-тежко и по-неудобно за работа, притежаваше огромна поразяваща мощ. Джек се изправи и зачака драките да навлязат в обхвата за стрелба.

Покрай него преминаха два глайдера, от втория му помахаша Свети Колин.

— Довиждане, Джек. Нека Бог е с теб — предаде по радиостанцията.

Джек не отговори. Не откъсваше поглед от хоризонта и проследяващото устройство и се молеше драките да не променят посоката за атака в последния момент.

Щеше му се да не е толкова самотен, колкото се чувстваше.

Тъкмо когато адреналинът достигна своя пик, драките се показаха в далечината. Притисна леко с ръкавица спусъка. Не го спря дори мисълта, че оръдието може да избухне в ръцете му и да го унищожи на място.

Докато се прицелваше, си помисли за Амбър. Хубавата, малко тъжна Амбър, безпомощна някъде в купола зад него, очакваща той да се завърне. Амбър, както и всички останали в Лазертаун, беше съвсем незащитна, като цвете в дракиска пустиня.

Дракският кораб се приближаваше бавно, спокоен, уверен, че противникът не може да окаже каквато и да било съпротива.

Джек натисна спусъка. Лазерното оръдие изригна. Беше сигурен само в две неща: в това, че е успял да стреля, преди да го ударят, и че дракският кораб е поразен, защото експлозията от него го запокити на земята.

А след това настъпи мрак. Докато губеше съзнание, за последен път се опита да повика фантом и да го помоли за помощ.

22.

— Никога вече не опитвай подобно нещо.

Над него изплува лицето на Амбър, пребледняло, озарено от светлината на болничните лампи. Премигна и бавно повдигна натежалите си клепачи.

— Това нещо рита като магаре — бяха първите му думи.

— Не се и съмнявам. Драките сигурно са били на същото мнение. — Колин приседна от другата страна на леглото. Искан още веднъж да ти благодаря, че спаси не дотам ценната ми кожа. — Той потупа Джек по коляното. — Целия те бяха овързали в системи и монитори, но ме увериха, че утре ще те изпишат здрав и читав. Пепус праща специален кораб да те прибере.

— Защиатавай го колкото искаш — намеси се Амбър, — но аз не съм се отказала хубавичко да му се накарам веднага щом стане от леглото.

— Амбър!

Джек едва се сдържа да не избухне в смях — твърде силно го боляха ребрата.

— Няма нищо, Колин. Обикновено е доста по-невъздържана с мен.

Скиталецът се изправи.

— Какво пък — рече той, — изглежда вече съм длъжник и на двама ви. Чака ме доста работа, но засега не смятам да се сбoguвам. Пепус нареди и аз да се прибера с вас, но аз приемам заповеди от повисокостоящ началник.

— Работа? — погледна го учудено Джек.

— Искан да се уверя, че находището е разрушено. А това означава да се преровят няколко квадратни километра пръст. Сигурно ще ми отнеме две седмици — въздъхна той. — Все още не разбирам какво точно се случи.

— Трябва да призная, че и аз не разбирам. Сташ работеше за някаква тайна група, платила му да разруши находището, затова бе постъпил при миньорите — бил е сигурен, че рано или късно ще го

пратят на разкопките. Същата тази група бе извикала тук доминионския крайцер, за да се справи с драките, след като губернатор Франкен изгуби контрол над положението. Не зная обаче какво е трябвало да стане след това. Намираме се доста далече, за да се появят бързо доминионски кораби. От друга страна, драките също проявяваха огромен интерес към находището. Пък и ако бяха сложили ръка на спътника, норцитовите залежи щяха да покрият разходите им по операцията.

— Но защо е било необходимо да премахват и мен?

— Може би защото по някаква причина Пепус се бои от теб. Една религиозна империя може да бъде построена също толкова бързо, колкото и военната. Скиталците са прочути с умението си да разширяват мрежата на своето влияние.

— Да създавам империя е последното, което искам — намръщи се Колин.

— Амбициозните хора виждат своите амбиции и в другите. Смятат, че всички са като тях.

— Хм. А драките, естествено, след като изгубиха находището и унищожиха доминионския крайцер, се изплашиха от политическите последствия. И решиха да унищожат цялата луна, за да прикрият следите.

— Разчитали са, че доминионският флот ще се забави.

— А кой е саботирал тунелите, докато бягахме? — намеси се Амбър.

— Виж, това не знам. И може би никога няма да разберем.

— Не мога да си обясня и каква бе ролята на К'рок.

— К'рок всъщност ми помогна да проумея всичко. Ти си твърде млада, за да знаеш за Пясъчните войни, но предполагам, че Колин ги помни — Джек хвърли на Амбър многозначителен поглед и се усмихна на Скиталеца.

— Да ги помня? Че аз съм участвал в проклетата касапница. Ах, Амбър. Виж какво направи с речника ми.

— Най-странното нещо за Пясъчните войни е, че нападението на драките не е било провокирано. Те просто пометоха няколко региона, завзеха планетите и ги превърнаха в гнезда за своите питомци. Ние го сметнахме за типично милитаристично поведение. Доминионът отвърна със сила, но не можа да ги изтласка. Те спряха инвазията,

когато сами пожелаха, и подписаха примирие. Но К'рок ме накара да погледна по друг начин на тези събития. Той смята, че някакъв могъщ и непобедим войн е прогонил драките от тяхната собствена територия. И сега съм склонен да се съглася с него.

— Да не е съществото, което видяхме в находището?

— Възможно е да е представител на тази раса. Или може да е нещо друго. Драките така и не успяха да го изровят, за да проверят подозренията си. Но от страх да не узнаем тайната, предпочетоха да го унищожат.

Колин потупа Джек по крака.

— Е, момчето ми. Ще ти призная, че всички тези интриги ужасно ме изморяват. И зад твоята поява тук стои някаква мрачна тайна.

Джек сви рамене.

— Да се озова в Лазертаун си бе чиста случайност. Трябваше да съм мъртъв. Имам врагове, които са готови да платят щедро, за да видят трупа ми. Но за щастие терминаторът се е поддал на алчността си и ме е продал на миньорския картел. След това са ме замразили и така се озовах тук.

— Няма нищо случайно — поклати глава Колин. — Повявай ми. Какво пък, желая ви късмет и на двамата. Амбър, ако решиш да постъпваш при нас, потърси ме. Сигурно ще имам полза от служител с твоя кураж и съобразителност. След тези думи Колин стана и напусна стаята.

Амбър продължаваше да седи, сякаш обмисляше последните му думи. После изведнъж протегна ръка и плесна Джек по рамото.

— Не там! Боли.

— Ах, ти, негоднико. Има ли място, където да не те боли? Но какво стана с фантом? Трябваше да си мъртъв, но лекарите казаха, че когато те докарали тук, буквално си оздравял пред очите им, и то без да правят нищо. Не ме гледай така. Накарах да проверят стаята за подслушвателни устройства, така че всичко е наред.

Думите ѝ го развълнуваха.

Той я улови за ръката.

— Значи не ме е напуснал. Във всеки случай не напълно...

— Не, щом те е излекувал. Но аз не мога да го откроя.

— Вероятно е под стрес от преживяното.

— Каква е историята с онзи тип — Сташ? Колин ми каза, че бил убиец. Между другото, настанен е през няколко стаи. Ръката му е смазана.

— Зная. Смяташе да опита да премахне Колин.

— Какво общо има с теб?

— Нищо на пръв поглед, освен че по някакъв начин е узнал за интереса на Уинтън към моята особа, придружен с доста солидно възнаграждение... и е решил да се възползва.

— Уинтън! — подскочи Амбър.

— Да. След като научил, че не съм мъртъв, пратил да ме търсят навсякъде, включително и в Лазертаун. Сташ възнамеряваше да ме продаде веднага щом приключи с другата работа.

— О, Джек — тя втренчи поглед в него. — Той няма да се откаже.

— Така е — отвърна тихо Джек. — Нито пък аз. Уинтън ми е длъжник за Милос и Кларон и за погубения ми живот. Доминионският кораб, който преследваше драките, не се е озовал тук случайно. Бил е пратен преди седмици.

— Уинтън?

— Или самият Пепус.

— Но, Джек! Императорът е изпратил кораб за теб. Има и почетен патрул, който те чака в хотела.

— Ще тръгнем с тях, но искам да си нащрек. К'рок ме научи на някои неща. Като например, че не бива да мисля само за себе си. И макар да беше командир при драките, той се смяташе за последния представител на своята раса. Когато дойде моментът да избира, не се поколеба дори за миг. Аз също няма да се поколебая.

— А какво ще стане с фантом?

— И той ще дойде с мен. Преди находището да бъде разрушено, успях да зърна съществуването вътре — и фантом го видя чрез мен. То го викаше и фантом му отвърщаше. Близостта му го разтърси дълбоко. Не знам какво представлява фантом, Амбър, но не мисля, че е берсеркер. Според мен е нещо различно — нещо много повече.

Младата жена се наведе напред и внимателно обхвана с ръце врата му.

— Като онези войни, които според К'рок са притиснали драките?

— Може би. — Той примижа. Беше му приятно да го докосва.

— Какво ни чака сега?

— Първо, да открием фантом. Къде е костюмът?

— В склада. Признателните граждани на Лазертаун не само го почистиха, но и — забележи, съвсем безплатно — подсилиха флексобрънките с норцитови пластини. Сега вече наистина ще бъдеш неуязвим.

— Да се надяваме — засмя се накриво Джек.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.